

การใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

สารนิพนธ์
ของ
นางบุษบง ปรีดาวงศากร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
ในฐานะภาษาต่างประเทศ

มีนาคม 2547

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

บทคัดย่อ

ของ

นางบุษบง ปรีดาวงศากร

ร.3
ส.ย. 2547

๒ 244365

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

ในฐานะภาษาต่างประเทศ

มีนาคม 2547

๒ 244365

ร.3

บุษบง ปรีดาวงศากร. (2547). การใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
อาจารย์ที่ปรึกษา: ผู้ช่วยศาสตราจารย์นงเยาว์ กอสนาน.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 24 คน โรงเรียนอัสสัมชัญ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2546 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ 1) แผนการสอน 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง 3) แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ 4) แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน การดำเนินการทดลองใช้ระยะเวลา 14 คาบ ๆ ละ 60 นาที สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test แบบ dependent

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1.การใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.การใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลทำให้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนพัฒนาถึงระดับดีมากด้านการพูดได้ตอบได้อย่างสนุกสนานและมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล พูดถาม-ตอบตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ และใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์

**USING INFORMATION GAP ACTIVITIES TO DEVELOP MATTAYOMSUKSA 2
STUDENTS' ENGLISH SPEAKING ABILITIES**

AN ABSTRACT

BY

MRS. BUDSABONG PREEDAWONGSAKORN

**Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Arts degree in Teaching English as Foreign Language
at Srinakharinwirot University**

March 2004

Budsabong Preedawongsakorn. (2004). *Using Information Gap Activities To Develop Mattayom Suksa 2 Students' English Speaking Abilities*. Master Project, M.A. (Teaching English as a Foreign Language). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor: Asst. Prof. Nongyao Korsanan.

The objective of this study was to develop Mattayom Suksa 2 students' English speaking abilities by using the information gap activities. The sample were 24 Mattayom Suksa 2 students of Assumption College, Bangkok. The study was carried out for 14 periods (60 minutes / period) in the first semester of the academic year of 2003.

The research instruments consisted of : 1) the lesson plans 2) the pre-post test 3) the self - evaluation form 4) the observation form. For data analysis, the mean, the standard deviation and t-test were used.

The findings were:

1. There was significant development in the students' English speaking abilities after using information gap activities.

2. The students' most developed speaking abilities were interest in exchanging information, talking according to the situation and using correct grammar.

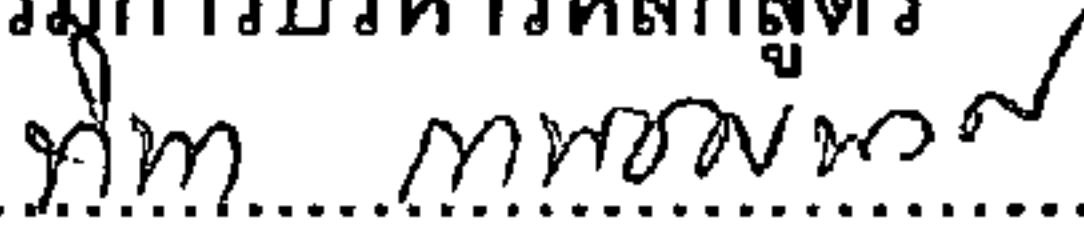
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการการสอบได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์นงเยาว์ กอสนาน)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพา เทพอักษรพงศ์)

คณะกรรมการสอบ

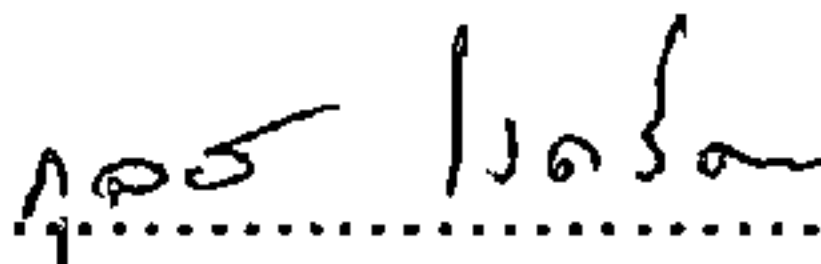
ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์นงเยาว์ กอสนาน)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

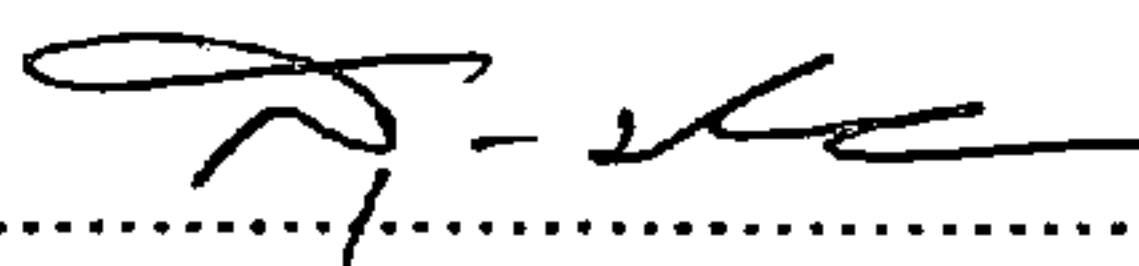
(อาจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์กุลทิพย์ โรหิตรัตนะ)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

(รองศาสตราจารย์สุภา ปานเจริญ)

วันที่ 10 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2547

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาอย่างสูง จากผู้ช่วยศาสตราจารย์
นงเยาว์ กอสนาน ประธานกรรมการที่ปรึกษาผู้ซึ่งให้คำแนะนำอย่างดียิ่งแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด
และอาจารย์กุลทิพย์ โรหิตรัตนะ กรรมการสอบสารนิพนธ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่าง
สูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ และคณาจารย์ภาควิชาภาษาตะวันตก
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ คำแนะนำในการทำ
วิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญ เพื่อนครูทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการเก็บ
ข้อมูลการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์วิเชียร ปรีดางศกร ที่ให้กำลังใจ ส่งเสริมสนับสนุน และให้
คำแนะนำปรึกษาอย่างดียิ่งในการทำวิจัยด้วยดีมาตลอด

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อนาวาโทสมชาย และ คุณแม่วิไลวรรณ จันทน์พุกษที่
อบรมสั่งสอน เป็นกำลังใจ และให้การสนับสนุน ส่งเสริมผู้วิจัยจนสำเร็จการศึกษา

บุษบง ปรีดางศกร

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง.....	4
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
	ความสำคัญของการวิจัย	4
	ขอบเขตของการวิจัย	4
	การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	4
	ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
	สมมุติฐานของการวิจัย.....	5
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
	เอกสารเกี่ยวกับการพูด	7
	ความหมายของการพูด.....	7
	การสอนทักษะพูดภาษาอังกฤษ.....	8
	กิจกรรมการสอนทักษะพูด.....	10
	ขั้นตอนการสอนทักษะพูด.....	14
	ความสามารถในการพูด.....	16
	เกณฑ์การประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษ.....	17
	การสอนทักษะพูดโดยใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล.....	20
	ลักษณะของกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล.....	20
	ประโยชน์ของกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล.....	21
	ขั้นตอนการสอนกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล.....	22
	งานวิจัยในประเทศและต่างประเทศ.....	22
3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	24
	กลุ่มตัวอย่าง.....	24
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	24
	การเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล.....	28
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	31
	ส่วนที่ 1 การเปรียบเทียบผลการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด	
	ภาษาอังกฤษนักเรียน ก่อนและหลังการทดลอง.....	31
	ส่วนที่ 2 การประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ	32
	ส่วนที่ 3 การสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน.....	39

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	46
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	47
อภิปรายผล.....	47
ข้อเสนอแนะ.....	50
ข้อเสนอแนะทั่วไป	50
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	51
บรรณานุกรม	52
ภาคผนวก.....	57
ภาคผนวก ก.....	58
แผนการสอน.....	59
ภาคผนวก ข	67
แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ.....	68
เกณฑ์การประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษ	85
แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ.....	86
แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน.....	87
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	88

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงการเปรียบเทียบผลการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลอง.....	31
2 แสดงผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ระยะที่ 1	33
3 แสดงผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ระยะที่ 2	34
4 แสดงผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ระยะที่ 3	35
5 แสดงผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ระยะที่ 4	36
6 แสดงผลการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียน ระยะที่ 1	40
7 แสดงผลการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียน ระยะที่ 2	41
8 แสดงผลการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียน ระยะที่ 3	42
9 แสดงผลการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียน ระยะที่ 4	43

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงพัฒนาการของพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษจากการประเมิน ตนเอง 4 ระยะเวลา	37
2 แสดงพัฒนาการของพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษจากการสังเกต พฤติกรรม 4 ระยะเวลา	44

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

วิชาภาษาอังกฤษเป็นรายวิชาภาษาต่างประเทศวิชาหนึ่งที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้ในหลักสูตร โดยมีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถ ความถนัดในด้านทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ รวมทั้งสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ และเป็นพื้นฐานในการศึกษาภาษาในระดับที่สูงขึ้น หรือในการประกอบอาชีพ (กระทรวงศึกษา. 2539)

เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ผู้สอนจำเป็นต้องจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยมุ่งเน้นให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้ตามสถานการณ์จริงและเหมาะสมกับสภาพสังคม ซึ่งสมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 118) ได้กล่าวถึงการสอนตามแนวดังกล่าวไว้ว่าเป็นวิธีการสอนที่มุ่งให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์จริง เป็นการสอนที่เน้นการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ฝึกใช้ความคิดและมีความกล้าในการใช้ภาษา ทำให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในการใช้ภาษา และสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องทั้ง 4 ทักษะคือ ฟัง พูด อ่าน เขียน โดยเฉพาะทักษะพูดเป็นทักษะที่นักเรียนต้องได้รับการพัฒนามากที่สุด ซึ่งลาโด (Lado.1961) และเออร์ (Ur.1998) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุผลที่ต้องพัฒนาทักษะพูดของผู้เรียนเป็นแนวเดียวกันว่า ทักษะพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในบรรดาทักษะทั้งหมด เพราะทักษะพูดเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ทางภาษา และช่วยให้เรียนรู้ทักษะอื่นได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้สกอตต์ (Scott.1981 : 70) ได้ให้ความคิดเห็นที่สอดคล้องกันเกี่ยวกับทักษะพูดว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดได้เข้าใจ และทำให้การอ่านและเขียนง่ายขึ้นด้วย ดังนั้นผู้สอนจำเป็นต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษาโดยการปฏิบัติกิจกรรมที่ต้องใช้ภาษาในชั้นเรียน ซึ่งจะเป็นการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อให้ให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษ และช่วยให้นักเรียนเกิดประสบการณ์การใช้ภาษาจากการเรียน และสามารถนำภาษาไปใช้สื่อสารในสถานการณ์จริงได้

อย่างไรก็ตามการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะพูดและความสามารถในการใช้ภาษาสื่อสารของนักเรียนไทยในปัจจุบันยังไม่ประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างเท่าที่ควร ดังที่ รจนา ขวัญศิริ (2543) ศศิลักษณ์ เกตุจรุง (2543) และ สุกัญญา ศิลประสาท (2544) ได้กล่าวถึงปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันในลักษณะเดียวกัน ซึ่งสามารถจำแนกได้เป็น 3 ประเด็น ดังนี้

1. ปัญหาที่เกิดจากครูผู้สอน คือ ครูผู้สอนมุ่งเน้นเนื้อหามากเกินไป และไม่ใช้กิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับนักเรียน นอกจากนั้นครูใช้วิธีการสอนแบบบรรยาย ซึ่ง

นักเรียนไม่จำเป็นต้องโต้ตอบกับครูผู้สอน และครูไม่ใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนมากเท่าที่ควร ซึ่งปกติแล้วการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการพัฒนาภาษาอังกฤษของผู้เรียน ดังที่ปราณี ปฐมชัยวัฒน์ (2534) ได้แสดงความคิดเห็นว่าการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนของครูในการอธิบายความหมาย หรือพูดสื่อสารกับนักเรียนให้มากที่สุดเท่าที่สถานการณ์จะอำนวยให้นั้นจะช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการฟังได้ด้วย และการใช้กิจกรรมในการสอนภาษาจะช่วยสร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียนทำให้นักเรียนอยากเรียนภาษาอังกฤษและประสบความสำเร็จในการเรียน ดังนั้นเมื่อนักเรียนไม่มีโอกาสฝึกใช้ภาษาเนื่องจากครูไม่กระตุ้นให้นักเรียนฝึกพูด นักเรียนก็จะไม่พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง

2. ปัญหาที่เกิดจากตัวนักเรียน คือ นักเรียนมีพื้นฐานภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน และขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ในขณะที่อยู่ในชั้นเรียนนักเรียนส่วนใหญ่มักจะพูดและโต้ตอบกับครูเป็นภาษาไทย

3. ปัญหาสภาพแวดล้อม คือ จำนวนนักเรียนที่มากเกินไปในชั้นเรียนทำให้ครูไม่สามารถให้ความสนใจแก่นักเรียนได้อย่างทั่วถึง นักเรียนส่วนมากจึงไม่ค่อยสนใจในการเรียนหรือต้องการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม นอกจากนี้นักเรียนมีเวลาในการฝึกพูดภาษาอังกฤษน้อยมาก

ปัญหาที่ผู้วิจัยประสบในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนของผู้วิจัยเอง ตลอดระยะเวลา 9 ปีที่ผ่านมา มีลักษณะคล้ายคลึงกับปัญหาของผู้สอนภาษาอังกฤษทั่วไปดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งได้แก่ปัญหาที่เกิดจากตัวนักเรียน คือ นักเรียนไม่สามารถพูดโต้ตอบเพื่อสื่อความหมายเป็นภาษาอังกฤษได้ และไม่สามารถนำภาษาที่เรียนไปใช้ให้เหมาะสมกับโอกาสและสถานการณ์ต่างๆ ได้ ปัญหาจากสภาพแวดล้อม คือ จำนวนนักเรียนในแต่ละห้องเรียนมากเกินไปและเวลาเรียนจำกัดทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมน้อย และขาดโอกาสในการฝึกพูด ส่วนปัญหาจากครูผู้สอนคือครูผู้สอนต้องการที่จะสอนให้จบเนื้อหาตามที่กำหนดไว้ และจะเน้นการสอนเนื้อหาทางไวยากรณ์ตามตำราหรือแบบเรียน ทำให้นักเรียนไม่ให้ความสนใจในการสอนของครูเท่าที่ควร ซึ่งเป็นผลให้นักเรียนเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายในบทเรียน ไม่สนใจเรียน และเกิดทัศนคติที่ไม่ดีกับการเรียนภาษาอังกฤษ

สำหรับวิธีการแก้ไขปัญหาในการเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอข้อคิดเห็น ดังนี้ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (ม.ป.ป. : 8), เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2533) และ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 121) ได้ให้ข้อคิดเห็นที่เหมือนกันว่าผู้สอนควรจัดกิจกรรมให้นักเรียนปฏิบัติเพื่อให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามสถานการณ์ต่างๆ ได้จริง การให้นักเรียนทำกิจกรรมจะเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน และแสดงความคิดเห็นของตนออกมาเป็นคำพูดโดยใช้ภาษาที่ได้เรียน ซึ่งไม่ใช่พูดแต่เฉพาะสิ่งที่ครูสอนเท่านั้น กิจกรรมในชั้นเรียนดังกล่าวมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อความหมายได้ และนอกจากนี้

ลิตเติลวูด (Littlewood.1983) ได้กล่าวว่ากิจกรรมในการเรียนการสอนภาษาเป็นปัจจัยที่สำคัญในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะนอกจากเป็นการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารแล้วยังช่วยให้เกิดแรงจูงใจต่อการเรียนภาษา และการทำกิจกรรมทางภาษานี้จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เมื่อมีโอกาสได้คิดและพูดด้วยตนเอง ทั้งยังสร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างนักเรียนกับครู ซึ่งก่อให้เกิดบรรยากาศที่ดีที่จะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของตัวนักเรียน ทำให้มีความกล้าที่จะแสดงออกมากขึ้นและนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้ในสถานการณ์จริง

การสอนภาษาอังกฤษโดยการจัดกิจกรรมให้นักเรียนปฏิบัติเป็นวิธีการสอนที่สอดคล้องกับแนวทางการจัดการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-centred approach) เป็นการจัดการเรียนการสอนที่คำนึงถึงความต้องการ ความสนใจและตัวของผู้เรียนเป็นสำคัญ ทำให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ และมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะในการใช้ภาษา และสามารถนำมาใช้ในชีวิตจริงได้สอดคล้องกับ พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติ มาตราที่ 24 ที่กำหนดไว้ว่า ครูผู้สอนควรจัดเนื้อหาสาระ และกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของนักเรียน ซึ่งการจัดกิจกรรมทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกปฏิบัติให้ ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น ตลอดจนการนำความรู้มาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง และการแก้ไขปัญหา (สำนักนายกรัฐมนตรี. 2542)

กิจกรรมการสอนทักษะพูดภาษาอังกฤษมีหลายชนิด เช่น สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมุติ กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล และเกมต่าง ๆ ผู้วิจัยสนใจที่จะใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information Gap Activities) เพื่อแก้ปัญหาที่ประสบในการพัฒนาทักษะพูดของนักเรียน เพราะกิจกรรมดังกล่าวเป็นกิจกรรมเพื่อการสื่อสารแบบหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ตามสถานการณ์จริง โดยผู้สอนจัดให้นักเรียนใช้ภาษาในการพูดเป็นคู่ (Pair Work) กับเพื่อนดังที่ จอห์นสัน (Johnson. 1981) ได้กล่าวถึงลักษณะของกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลว่า เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนแต่ละคนได้รับข้อมูลที่ไม่ครบสมบูรณ์ นักเรียนจะสามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายได้สำเร็จก็ต่อเมื่อนักเรียนสื่อสารเพื่อขอข้อมูลจาก คู่สนทนา โดยถาม - ตอบ เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน การปฏิบัติกิจกรรมเช่นนี้จะทำให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง นอกจากนี้แมทธิวและรีด (Matthews & Read.1985) ได้กล่าวถึงกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลว่า เป็นกิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่นักเรียนต้องพูดเป็นคู่กับเพื่อน โดยแต่ละคนมีข้อมูลที่ไม่เหมือนกันจึงมีช่องว่างของข้อมูลระหว่างนักเรียนและคู่สนทนา ซึ่งนักเรียนจะต้องถามและตอบเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลที่หายไป

จากการศึกษาค้นคว้าของ ซีเชคแดค (Cicekdag.1995) ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยการใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติหาข้อมูลที่ขาดหายไป โดยให้นักเรียนเล่นเกมทางภาษา แข่งขันตอบคำถาม และแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อให้ข้อมูลของตนเองครบสมบูรณ์ พบว่านักเรียนมีความกระตือรือร้นในการทำงานร่วมกัน เกิดการเรียนรู้ทางภาษา และมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ดอร์ติ และ พิตา (Doughty

& Pica. 1986) ได้ทำการศึกษาในลักษณะเดียวกับ ซีเซคแดค (Cicekdag. 1995) โดยทำการศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบการจัดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ 2 ชนิด คืองานปฏิบัติแลกเปลี่ยนข้อมูลกับงานปฏิบัติที่ไม่มีการแลกเปลี่ยนข้อมูล พบว่างานปฏิบัติแลกเปลี่ยนข้อมูลช่วยให้เกิดการเรียนรู้ภาษามากกว่างานปฏิบัติที่ไม่มีการแลกเปลี่ยนข้อมูล

จากการศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาการเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information Gap Activities) และ ประโยชน์ของกิจกรรมชนิดนี้ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษา และทดลองใช้กิจกรรมดังกล่าวเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียน โดยจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกพูดสนทนาในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งนักเรียนจะพูดเป็นคู่กับเพื่อน หรือสมาชิกในกลุ่มในการถาม-ตอบเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลที่หายไปให้ครบสมบูรณ์ ด้วยจุดประสงค์เพื่อช่วยให้นักเรียนที่ผู้วิจัยสอนพัฒนาความสามารถในการพูดและสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริงได้ดียิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางสำหรับครู หรือ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในการจัดกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน และสามารถนำแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปใช้เป็นตัวอย่างในการสร้างแผนการสอนที่ใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 24 คน ได้จากการสุ่มนักเรียนกิจกรรมทางภาษาอังกฤษ

ตัวแปรที่ใช้ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ การสอนโดยใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล

ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้คัดเลือกมาจากหนังสือ TAKE OFF 2 ซึ่งเป็นหนังสือแบบเรียนรายวิชา อ 013 ตรงตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลเป็นกิจกรรมในการจัดการเรียนการสอน

ระยะเวลาในการทดลอง

ใช้ระยะเวลาในการวิจัย โดยทำการสอนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546

เป็นเวลา 14 คาบ คาบละ 60 นาที

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information Gap Activity) หมายถึง กิจกรรมที่ให้นักเรียน 2 คนจับคู่สนทนากัน โดยนักเรียนทั้ง 2 จะมีข้อมูลที่ไม่ครบถ้วน นักเรียนจะต้องผลัดกันถาม และตอบเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ขาดหายไปครบสมบูรณ์ เรื่องที่นักเรียนจะต้องถาม - ตอบเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลกันมีดังต่อไปนี้ การถามเกี่ยวกับจำนวน การถามเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน การถามเกี่ยวกับสินค้าและราคา การถามเกี่ยวกับตำแหน่งของสิ่งของ การถามเกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัว การบรรยายลักษณะบุคคล การออกคำสั่งหรือบอกวิธีทำ การขอและให้คำแนะนำ การบอกทิศทาง การถามเกี่ยวกับอาชีพ การถามข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับประเทศ เชื้อชาติ และภาษา และการพูดถึงสิ่งที่จะทำในอนาคต โดยใช้ขั้นตอนการสอนดังนี้ คือ

- ชี้นำเสนอ ครูสอนรูปแบบภาษา หรือทบทวนภาษาที่จะใช้ในการทำกิจกรรม เพื่อให้ นักเรียนมีความคุ้นเคยกับรูปแบบหรือโครงสร้างภาษานั้น
- ชี้นำฝึก นักเรียนฝึกใช้รูปแบบภาษาที่ครูได้สอน หรือทบทวนไว้ในชี้นำเสนอ
- ชี้นำใช้ภาษา นักเรียนฝึกใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่างๆที่กำหนดให้เป็นคู่กับเพื่อน หรือคู่สนทนา ซึ่งเป็นการใช้ภาษาที่เรียนมาแล้ว ในการถาม-ตอบแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อให้แต่ละฝ่ายได้ข้อมูลครบถ้วนสมบูรณ์

2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ (Speaking Abilities) หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว มั่นใจ สามารถพูดถาม - ตอบตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ ใช้คำศัพท์ จำนวนที่ถูกต้องเหมาะสม ใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง สามารถพูดได้อย่างต่อเนื่อง และออกเสียงในการพูดถาม - ตอบได้ชัดเจน ซึ่งสามารถประเมินได้จากการทดสอบการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

สมมุติฐานการวิจัย

การใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษทำให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่องการใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัย ดังหัวข้อต่อไปนี้

1 เอกสารเกี่ยวกับการพูด

- 1.1 ความหมายของการพูด
- 1.2 การสอนทักษะพูดภาษาอังกฤษ
- 1.3 กิจกรรมการสอนทักษะพูด
- 1.4 ขั้นตอนการสอนทักษะพูด
- 1.5 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
- 1.6 เกณฑ์การประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษ

2 การสอนทักษะพูดโดยใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล

- 2.1 ลักษณะของกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล
- 2.2 ประโยชน์ของกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล
- 2.3 ขั้นตอนการสอนกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล

3 งานวิจัยในประเทศและต่างประเทศ

1. เอกสารเกี่ยวกับการพูด

การพูดเป็นกระบวนการส่งสารที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งของการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เพราะการพูดเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงความสามารถในการสื่อความหมายว่า ผู้พูดใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์หรือไม่ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการพูดในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1.1 ความหมายของการพูด

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของการพูด ดังต่อไปนี้

สมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 167) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ เป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด โดยผู้พูดจะต้องสามารถใช้สำเนียงและถ้อยคำที่ถูกต้อง การพูดแต่ละครั้งจะต้องประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมากในการประกอบอาชีพธุรกิจต่าง ๆ และในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นได้เข้าใจ และจะช่วยให้การอ่านและเขียนง่ายขึ้น

เซียร์ล (Searle. 1978 : 85) กล่าวว่า การพูดคือการกล่าวคำพูดที่เกิดจากความตั้งใจของผู้พูดและก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามแต่สถานการณ์ในการสื่อสาร

สก๊อตต์, อันเดอร์ฮิลล์ และเบิร์น (Scott. 1981 : 70; Underhill. 1987 : 2; Byrne. 1990 : 8) กล่าวว่า การพูดเป็นรูปแบบของพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคล ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปคือ ผู้พูดและผู้ฟัง - และมีการพูดโต้ตอบซึ่งกันและกัน การพูดจึงเป็นการสื่อสาร 2 ทาง ในช่วงเวลาหนึ่งๆ โดยที่ผู้หนึ่งจะทำหน้าที่เป็นผู้ฟังคู่สนทนาที่กำลังพูดและหลังจากนั้นก็จะเป็นผู้พูด กล่าวคือ ผู้พูดจะกลายเป็นผู้ฟังและผู้ฟังจะเป็นผู้พูด ทั้งผู้พูดและผู้ฟังต่างมีหน้าที่ร่วมกันส่งและรับสาร โดยผู้พูดส่งรหัสข้อความข่าวสารที่ต้องการสื่อความหมายด้วยภาษาที่เหมาะสมในขณะที่ผู้ฟังเป็นผู้ถอดรหัสข้อความ หรือแปลความหมายของข้อความนั้นๆ ให้ตรงกับความต้องการของผู้ส่งรหัส

วิดโดว์สัน (Widdowson. 1983 : 59 - 60) กล่าวว่า การพูดเป็นการกระทำเพื่อส่งสาร ซึ่งมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังในการสื่อความเข้าใจ การพูดไม่เพียงแต่ใช้อวัยวะในการออกเสียงเพื่อสื่อความหมายผ่านอวัยวะในการรับสาร คือ หู เท่านั้น แต่ยังเป็นการใช้ท่าทาง การเคลื่อนไหว การแสดงออกทางใบหน้าและร่างกาย และการสื่อความหมายผ่านทางสายตาให้เกิดความเข้าใจได้อีกด้วย

นอกจากนี้ วอลเลต (Vallette. 1977 : 120) และ พอลสตัน (Paulston. 1978 : 56-57) ได้ให้ความหมายของการพูดในแนวเดียวกันว่า การพูดมิได้เป็นเพียงการออกเสียงคำพูดและการออกเสียงสูงต่ำในประโยคเท่านั้น แต่ยังต้องคำนึงถึงการใช้หน้าที่ของภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ การพูดเป็นการทำให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด โดยการพูดนั้นต้องมีการ

เลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้อง และเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย การพูดสื่อสารที่ดีนั้นมีการใช้ท่าทางประกอบการพูดมีความสำคัญพอๆกับความรู้เกี่ยวกับภาษา ความสามารถในการพูดสื่อสารมิได้เป็นเพียงปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเท่านั้น ผู้พูดจะต้องใช้ภาษาตามกฎของสังคม นอกจากนั้นการพูดสื่อสารยังรวมถึงพฤติกรรมที่ใช้คำพูดด้วย (Nonverbal Behavior)

สรุปได้ว่าการพูดเป็นกระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารซึ่งประกอบด้วยบุคคล 2 คนขึ้นไป การพูดที่มีประสิทธิภาพและจะบรรลุผลดีได้นั้น ผู้พูดจะต้องสามารถใช้สำเนียงและถ้อยคำ ที่ถูกต้อง รวมทั้งการใช้ภาษาท่าทางเพื่อให้เป็นที่เข้าใจระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง และเป็นการแสดงออกถึงความมีปฏิสัมพันธ์ทางด้านสังคมด้วยเช่นกัน

1.2 การสอนทักษะพูดภาษาอังกฤษ

การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีจุดมุ่งหมาย เพื่อมุ่งเน้นให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาที่เรียนในการสื่อสาร นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอวิธีสอนภาษาอังกฤษที่จะทำให้บรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนี้

อรุณี วิริยะจิตรา (2532) ได้เสนอแนวความคิดในการสอนทักษะพูดว่า เป็นการสอนให้ผู้เรียนสามารถโต้ตอบ หรือโต้แย้ง แสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ ได้ดี และในการฝึกให้ผู้เรียนพูด ผู้สอนควรเน้นให้ผู้เรียนรู้ว่าในการสื่อสารนั้นตนเป็นใคร กำลังสื่อสารกับใคร อยู่ที่ไหน และอยู่ในสถานการณ์อะไร เพื่อให้ผู้เรียนสื่อสารได้บรรลุเป้าหมาย และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ร่วมสนทนาได้อย่างเหมาะสม

แคนเนล และ สเวน (Canale & Swain, 1980 : 28) ได้กล่าวถึงการสอนทักษะพูดเพื่อการสื่อสารไว้ว่า ผู้เรียนจะมีความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารได้นั้น จะต้องมีความรู้ความสามารถในสิ่งต่อไปนี้

1. ความรู้ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์และไวยากรณ์ (Linguistic and Grammatical Competence) ซึ่งได้แก่ การใช้ทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยมีองค์ประกอบทางภาษา คือ เสียง คำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษาในการสื่อความหมาย
2. ความสามารถทางภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic Competence) ได้แก่ ความสามารถที่จะใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมตามสถานการณ์ต่างๆ
3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) ได้แก่ ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค โดยผู้เรียนใช้ความรู้ทางไวยากรณ์ และ ความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายทางภาษาให้เข้ากันได้อย่างถูกต้อง มีความเข้าใจและทำนายความข้างหน้าเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะของภาษาที่จะพบในบริบทได้ถูกต้อง
4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic Competence or Strategic Competence) ได้แก่ ความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ ตลอดจนใช้

กริยาท่าทาง สีหน้า และน้ำเสียงประกอบในการสื่อความหมาย เพื่อสามารถดำเนินการสื่อสารได้อย่างราบรื่นผู้สื่อสารจำเป็นต้องใช้การแสดงออกทั้งทางคำพูด (Verbal) และไม่ใช่คำพูด (Non-verbal)

ส่วนจอห์นสัน (Johnson. 1984) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการสอนพูดเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้ คือ

1.ต้องให้นักเรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ผู้สอนต้องบอกให้นักเรียนทราบถึงความมุ่งหมายของการเรียน และการฝึกใช้ภาษา เพื่อให้นักเรียนรู้ถึงประโยชน์ของการเรียนภาษา

2.การสอนภาษาโดยแยกเป็นส่วนๆไม่ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และใช้ภาษาได้ดีเท่ากับการสอนในลักษณะบูรณาการ

3.ต้องให้นักเรียนทำกิจกรรมการใช้ภาษา และกิจกรรมดังกล่าวควรมีลักษณะเหมือนกิจกรรมในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด

4.ต้องให้นักเรียนฝึกใช้ภาษามากๆ การที่นักเรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้นั้น นอกจากนักเรียนต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษาแล้ว ยังต้องมีโอกาสทำกิจกรรมในรูปแบบต่างๆให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ด้วย กิจกรรมเหล่านี้ได้แก่ เกม บทบาทสมมุติ และการแก้ปัญหาต่างๆ เป็นต้น

5. นักเรียนต้องไม่กลัวว่าจะใช้ภาษาผิด แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสำคัญกับการใช้ภาษา (Use) มากกว่า วิธีการใช้ภาษา (Usage) ด้วยเหตุนี้ ผู้สอนจึงไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนทุกครั้ง ควรแก้ไขเฉพาะที่จำเป็น

ไบเกต (Bygate. 1995 : 5) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับสอนทักษะพูดว่า เป็นการสอนทักษะในการใช้กลไกทางภาษา (Motor - perceptive skills) โดยหมายถึงการพูดในสถานการณ์ที่กำหนดให้ ตลอดจนการออกเสียง การใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ เพื่อสื่อความหมายที่ต้องการ และ การสอนทักษะภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์ (Interaction skills) ซึ่งหมายถึงทักษะในการถ่ายโอนและใช้กลไกทางภาษาในสถานการณ์ได้ ซึ่งเป็นทักษะในการนำความรู้และทักษะในการใช้กลไกทางภาษามาใช้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการสื่อสาร

วิลกิน (Wilkins. 1963) ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับการสอนพูดแบบเน้นหน้าที่ของภาษาในการสื่อสาร โดยเห็นว่าภาษาไม่ได้เป็นเพียงระบบไวยากรณ์ที่ประกอบด้วยเสียง คำศัพท์ และโครงสร้างเท่านั้น แต่ภาษา คือระบบที่ใช้ในการสื่อสารหรือสื่อความหมาย การสอนภาษาแบบนี้ มีจุดประสงค์เพื่อทำให้เกิดความสามารถทางการสื่อสาร และเพื่อพัฒนาระเบียบวิธีการสอนทักษะทางภาษาในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน

ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า ในการสอนภาษาแบบเน้นการสื่อสารผู้สอนควรคำนึงถึงลักษณะสำคัญของภาษา ดังนี้คือ

1. ภาษาเป็นเครื่องมือในการแสดงความรู้สึกของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง

2. ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร
3. โครงสร้างภาษาสะท้อนให้เห็นจุดมุ่งหมายในการใช้ภาษาและการสื่อความหมาย

1.3 กิจกรรมการสอนทักษะพูด

กิจกรรมการสอนทักษะพูด เป็นสิ่งที่จำเป็นในการจัดการเรียนการสอนภาษา นักการศึกษาได้เสนอกิจกรรมเพื่อการสื่อสารและหลักของการฝึกทักษะทางการพูด ดังนี้

จอห์นสัน (Johnson. 1981 : 68) ได้กล่าวถึงกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ไว้ 5 ประเภท คือ

1. การถ่ายโอนข้อมูล (The Information Transfer Principle) เป็นการฝึกให้ผู้เรียน นำเอาข้อมูลที่ได้รับไปถ่ายโอนจากทักษะหนึ่งไปสู่อีกทักษะหนึ่ง เช่น อ่านข้อความแล้วนำไปเล่าให้ผู้อื่นฟัง หรือนำข้อมูลที่อ่านไปกรอกลงในตาราง เป็นต้น

2. การเติมข้อมูลที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ (The Information Gap Principle) เป็นการฝึกให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน โดยทั้ง 2 ฝ่ายมีข้อมูลไม่เหมือนกัน ต้องสอบถามจากอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์

3. การต่อข้อมูลให้สมบูรณ์ (The Jigsaw Principle) เป็นการผสมผสานระหว่าง หลักการถ่ายโอนข้อมูลกับหลักการเติมข้อมูลที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ โดยผู้เรียนแต่ละคนจะมีข้อมูลอยู่ส่วนหนึ่ง จากนั้นต้องหาข้อมูลจากผู้เรียนคนอื่น ๆ แล้วนำข้อมูลที่ได้รับมารวมกันเพื่อดำเนินการกับภาระงานที่ได้รับมอบหมายต่อไป

4. การพึ่งพาอาศัยข้อมูลซึ่งกันและกัน (The Task Dependency Principle) เป็นการฝึกให้ผู้เรียนใช้ประโยชน์จากข้อมูลมาทำกิจกรรม โดยผู้เรียนต้องปฏิบัติภารกิจย่อยที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จก่อนแล้วจึงนำข้อมูลมารวมกัน เพื่อนำข้อมูลทั้งหมดที่ได้ไปปฏิบัติภารกิจใหญ่ต่อไป

5. การแก้ไขข้อมูลให้ถูกต้องตามเนื้อหา (The Correction for Content Principle) เป็นกิจกรรมที่ต้องมีในทุกหลักการที่กล่าวมาแล้ว โดยเมื่อจบกิจกรรมแต่ละขั้นตอน ก็จะต้องมีการตรวจสอบความถูกต้อง

ซาวิยอง (Savignon. 1983) ได้เสนอแนะกิจกรรมการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. การแสดงบทบาทสมมติ คือ การให้หัวข้ออภิปรายและการให้เล่นเกมต่าง ๆ ในตอนแรกของการทำกิจกรรมเหล่านี้นักเรียนอาจจะอาย ซึ่งครูช่วยได้โดยไม่ตำหนิ หรือวิจารณ์ ควรพยายามช่วยนักเรียนให้เกิดความเป็นกันเอง ครูต้องไม่สนใจไวยากรณ์หรือประโยคที่สมบูรณ์มากนัก ถ้าครูฟังนักเรียนไม่เข้าใจอาจให้นักเรียนคนอื่นช่วยอธิบาย เมื่อนักเรียนอยากพูดเกี่ยวกับสิ่งที่ยังไม่ได้เรียนครูควรส่งเสริมให้กำลังใจ ให้นักเรียนถามเกี่ยวกับคำที่เขาต้องการใช้ เพราะการเรียนคำใหม่ที่ได้ผลดีที่สุดคือเรียนตอนที่อยากรู้

2. การให้โอกาสนักเรียนได้พบปะผู้ที่ใช้ภาษานั้นๆ และให้นักเรียนที่มีความรู้ทาง

ภาษาอยู่ในระดับที่แตกต่างกันมาร่วมกันทำกิจกรรม เช่น เล่นเกม นักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่าจะมีความรู้สึกภูมิใจในการที่ได้อธิบายให้คนอื่นฟัง ในขณะที่เดียวกันก็ได้ช่วยผ่อนแรงครูด้วย

3. การใช้สื่อมวลชน เช่น รายการวิทยุและโทรทัศน์ที่ใช้ภาษาต่างประเทศที่กำลังเรียน ครูควรใช้ประโยชน์จากสิ่งเหล่านี้ ในการสอนโดยใช้สื่อมวลชนนี้ไม่ควรให้นักเรียนกังวลข้อผิดพลาดในการใช้ภาษามากจนเกินไป ควรคำนึงถึงความคล่องแคล่วและความไม่ขาดช่วงในการพูดมากกว่า ครูควรใช้เวลาตอนต้นชั่วโมงอย่างน้อย 5 นาที เพื่อพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนสนใจโดยใช้ภาษาต่างประเทศ

4. การรู้จักนักเรียนแต่ละคนดี นอกเหนือไปจากที่ครูรู้จักนักเรียนในห้องเรียนครูต้องรู้ว่านักเรียนสนใจอะไรบ้าง อาจจะเป็นเรื่องดนตรีหรือสิ่งอื่นๆ ที่นักเรียนถนัดเพื่อการจัดกิจกรรมจะได้มีความหมายต่อนักเรียนทุกคน

ฟินอกเชียโร และ บรัมฟิต (Finocchiaro and Brumfit. 1983 : 141) เสนอกิจกรรมในการสอนทักษะพูด ซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะสมกับระดับผู้เรียน ดังนี้

1. ให้ตอบคำถามซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้ผู้เรียนถาม และตอบคำถามเพื่อน ๆ เกี่ยวกับเรื่องในชั้นเรียน หรือประสบการณ์ต่าง ๆ นอกชั้นเรียน
4. ให้บอกลักษณะวัตถุสิ่งของต่าง ๆ ในภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์โดยครูกำหนดคำ หรือหัวข้อ
6. ให้อ่านเรื่องราวต่าง ๆ ตามหัวข้อที่กำหนดให้ และเตรียมตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ
7. จัดสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียน เพื่อให้ใช้บทสนทนาในโอกาสต่าง ๆ
8. ให้เล่นเกมทางภาษาต่าง ๆ
9. ให้ได้เวลาที่ อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่าง ๆ
10. ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
11. ให้แสดงบทบาทสมมุติ
12. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาไทยแล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ

ลิตเติลวูด (Littlewood. 1983 : 20-21) ได้เสนอกิจกรรมการพูดไว้ 2 ประเภท ดังนี้

1. กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ (Functional Communication Activities) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยนักเรียนเรียนจะต้องพยายามใช้ภาษาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และนักเรียนไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือเหมาะสมเสมอไป ความสำเร็จในการทำกิจกรรมจะวัดจากการที่นักเรียนสามารถใช้ภาษา เป็นเครื่องมือในการสื่อสารให้บรรลุผลได้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

กิจกรรมการพูดตามวัตถุประสงค์อาจจัดได้หลายแบบ แต่มีหลักการร่วมกันคือ ครูต้องกำหนดสถานการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษา เพื่อหาข้อมูลที่ตนเองยังขาดอยู่หรือเพื่อแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้ คือ

1.1 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงจำกัด (Sharing Information with Restricted Cooperation) กิจกรรมแบบนี้อาจเป็นงานคู่ (Pair Work) หรืองานกลุ่ม (Group Work) ก็ได้ นักเรียนแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่มจะได้รับข้อมูลเพียงส่วนหนึ่งและจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ตนมีกับเพื่อนหรือหาข้อมูลจากกันและกันด้วยการถาม - ตอบ จึงจะมีข้อมูลที่ครบถ้วนได้ และในการถาม - ตอบนั้น ผู้ตอบจะให้ข้อมูลก็ต่อเมื่อผู้ถามใช้วิธีถามตามที่กำหนดไว้แล้วเท่านั้น เช่น ถามคำถามที่ให้ตอบว่าใช่ - ไม่ใช่ เป็นต้น กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงจำกัดนี้เหมาะสำหรับนักเรียนในระดับต้น เพราะเป็นการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างง่าย ๆ ตามรูปแบบภาษาที่กำหนดไว้ให้แล้ว

1.2 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงกว้าง (Sharing Information with Unrestricted Cooperation) กิจกรรมแบบนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกับกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงจำกัด คือ อาจเป็นงานคู่ หรือ งานกลุ่ม และนักเรียนจะต้องแลกเปลี่ยนหรือหาข้อมูลเพิ่มเติมจากเพื่อนเช่นเดียวกัน แต่ในการทำกิจกรรมแบบนี้นักเรียนจะมีอิสระในการใช้ภาษามากกว่า กล่าวคือแทนที่นักเรียนจะใช้เฉพาะวิธีถามตอบตามที่กำหนดไว้ นักเรียนสามารถใช้วิธีการพูดอย่างอื่นตามที่คิดว่าเหมาะสมได้ เช่น พูดบรรยาย ให้ข้อเสนอแนะ ขอให้อธิบายเพิ่มเติม ซึ่งจะทำให้ให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในลักษณะที่กว้างขึ้น

1.3 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลและหาข้อสรุปจากข้อมูล (Sharing and Processing Information) กิจกรรมแบบนี้มีลักษณะคล้ายกับการเล่นต่อภาพ (Jigsaw) คือ นักเรียนแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่มจะได้รับข้อมูลคนละส่วนซึ่งแตกต่างกันไป ในขั้นแรกนักเรียนจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลกันก่อนจนกระทั่งได้ภาพรวมของข้อมูลทั้งหมด จากนั้นจึงนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ในการแก้ปัญหาหรือหาข้อสรุปอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่กำหนดไว้ เช่น นักเรียนแต่ละคนได้รับรูปภาพที่แตกต่างกันคนละ 1 รูปภาพ นักเรียนต้องผลัดกันบรรยายเหตุการณ์ในรูปภาพของตนให้เพื่อนในกลุ่มฟังจนเป็นที่เข้าใจกัน หลังจากนั้นทุกคนจึงร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นว่ารูปภาพเหล่านั้นควรเรียงลำดับก่อนหลังอย่างไรจึงจะแสดงถึงลำดับเหตุการณ์ที่ถูกต้องได้ ในการทำแบบนี้ นักเรียนไม่อาจคาดการณ์ได้ว่าสมาชิกคนอื่นในกลุ่มจะมีความคิดเห็นอย่างไร ดังนั้นนักเรียนจึงต้องนำความรู้ความสามารถทางภาษาเท่าที่ตนมีอยู่มาใช้ในการสื่อสาร เพราะนักเรียนอาจต้องพูดในหลายลักษณะ เช่น พูดอธิบาย แสดงความคิดเห็น พูดขัดจังหวะ หรือคัดค้าน เป็นต้น

1.4 การหาข้อสรุปจากข้อมูล (Processing Information) กิจกรรมแบบนี้อาจเป็นงานคู่หรืองานกลุ่มก็ได้ นักเรียนทุกคนจะได้รับข้อมูลครบถ้วนเหมือนกันหมดจึงไม่จำเป็นต้องมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลเหมือนเช่นกิจกรรมข้างต้น แต่นักเรียนจะต้องร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้รับ หรือประเมินข้อมูลนั้นเพื่อนำมาใช้ในการตัดสินใจ หรือแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง

กิจกรรมแบบนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกับการแก้ปัญหาทั่วไปในชีวิตจริง ซึ่งเรามักจะปรึกษาหารือผู้อื่นก่อนที่จะตัดสินใจ ดังนั้นครูจึงอาจนำปัญหาทั่วไปในชีวิตประจำวันมาดัดแปลงให้เหมาะสมกับความสนใจของนักเรียน ในการทำกิจกรรมแบบนี้นักเรียนทุกคนต้องใช้ภาษาในการสื่อสารในหลายลักษณะเพื่อจุดประสงค์ต่างๆ กัน เช่น พูดซักถาม แสดงความคิดเห็น พูดชักชวน อธิบาย ซึ่งนับว่าเป็นกิจกรรมการใช้ภาษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับการใช้ภาษาในชีวิตจริงมากที่สุด

2. กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Interaction Activities) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้นักเรียนใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ กิจกรรมประเภทนี้จะกำหนดสถานการณ์และบทบาทของนักเรียนไว้ด้วย ดังนั้นในการทำกิจกรรมนอกจากนักเรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจกัน นักเรียนยังต้องเลือกใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และบทบาทของนักเรียน ความสำเร็จในการทำกิจกรรมประเภทนี้จึงวัดจากความสามารถ 2 ประการ คือ ความสามารถในการสื่อสารได้ตามวัตถุประสงค์ และความสามารถในการเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ และบทบาทที่ได้รับ กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคมมีหลายประเภท ดังต่อไปนี้

2.1 การแสดงบทบาทสมมติ (Role-Play) เป็นการแสดงตามบทบาทที่สมมุติขึ้นจากสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง โดยผู้เรียนสวมบทบาทและแสดงพฤติกรรม ความรู้สึก เจตคติที่มีต่อบทบาทนั้น ซึ่งจะทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจที่จะนำรูปแบบทางภาษาที่ได้เรียนไปใช้ในการสื่อสาร

2.2 สถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์ที่จำลองขึ้นให้เหมือนจริงมากที่สุด โดยนักเรียนเข้าไปอยู่ในสถานการณ์นั้น และใช้ข้อมูลที่คล้ายกับข้อมูลในความเป็นจริงในสถานการณ์นั้น นักเรียนตัดสินใจและแก้ปัญหาต่างๆ โดยการตัดสินใจนั้นจะส่งผลถึงผู้แสดงในลักษณะเดียวกับสิ่งที่เกิดขึ้นจริง

2.3 การแสดงละคร (Acting) เป็นกิจกรรมที่ผู้แสดงจะต้องสวมบทบาทที่กำหนดไว้ กิจกรรมนี้ใช้เพื่อฝึกฝนให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในการอ่าน การฟัง การเรียนรู้คำศัพท์และรูปประโยค ความคล่องแคล่วในการพูด ความมั่นใจในตนเอง และความร่วมมือระหว่างนักเรียน

2.4 การแสดงสด (Improvisation) หมายถึงการตอบสนองต่อสถานการณ์ที่มีได้คาดคิดมาก่อนในทันทีทันใด ผู้เรียนต้องใช้ภาษาโดยตรง และเป็นภาษาที่มีได้คิดหรือเตรียมตัวมาก่อน ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกับชีวิตจริง

อันเดอร์ฮิลล์ (Underhill, 1987) เสนอแนะกิจกรรมการสอนทักษะพูด โดยนักเรียนเป็นผู้ปฏิบัติกิจกรรม ดังนี้

1. โต้ตอบให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่กำหนด (Making appropriate response) โดยครูกำหนดสถานการณ์สั้นๆ ที่พบในชีวิตประจำวัน เช่น การขอข้อมูล การกล่าวคำขอโทษ หรือปฏิเสธคำเชิญอย่างสุภาพโดยครูอ่านให้นักเรียนฟังหรือให้นักเรียนอ่านจากบัตรสถานการณ์

ที่เตรียมให้ แล้วให้ผู้เรียนพูดตอบตามสถานการณ์ดังกล่าว

2. บรรยายหรือเล่าเรื่องจากภาพชุด (Using a picture or picture story)

3. บรรยายวิธีทำ เหตุการณ์ หรือบอกวิธีการใช้สิ่งต่างๆ จากหัวข้อที่กำหนดให้ (Describing or giving instructions) เช่น บอกวิธีการใช้โทรศัพท์สาธารณะ บอกตำแหน่งสถานที่หรือทิศทาง เป็นต้น

4. เล่าเรื่องจากสิ่งที่ได้ฟัง (Re-telling story from oral stimulus)

5. เล่าเรื่องจากสิ่งที่ได้อ่าน (Re-telling a story from written stimulus)

ฮาร์เมอร์ (Harmer, 1992 : 92) ได้เสนอกิจกรรมการสอนทักษะพูด ดังนี้

1. การเจรจาหาข้อตกลง (Researching a consensus) นักเรียนอภิปรายและหาข้อตกลงร่วมกันในกลุ่ม ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระโดยไม่มีการวางแผนล่วงหน้า

2. การถ่ายทอดคำแนะนำต่อ (Relaying instruction)

3. เกมเพื่อการสื่อสาร (Communicative game) เช่น

3.1 การหาความแตกต่างของรูปภาพ

3.2 การบรรยายและจัดเรียงลำดับภาพ

3.3 การเรียงลำดับภาพใหม่

4. การแก้ปัญหา (Problem-solving)

5. การแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างบุคคล (Interpersonal exchange)

6. สถานการณ์จำลอง (Simulation)

สรุปได้ว่ากิจกรรมการสอนทักษะพูดมีความจำเป็นในกระบวนการจัดการเรียนการสอน และมีความสำคัญในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียน ครูสามารถนำกิจกรรมการสอนทักษะพูดที่เหมาะสมกับนักเรียนไปใช้ได้หลากหลาย เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และสามารถนำภาษาที่ได้เรียนไปใช้กับสถานการณ์จริงได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสม

1.4 ขั้นตอนการสอนทักษะพูด

นักการศึกษาหลายท่านได้กำหนดขั้นตอนในการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไป ประกอบด้วยขั้นตอน ดังต่อไปนี้

กรมวิชาการ (2539) ได้กำหนดขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ชื่อนำเสนอ (Presentation) คือขั้นตอนที่ครูเสนอเนื้อหาภาษาให้นักเรียนเข้าใจรูปแบบและความหมายของภาษานั้น

2. ขั้นฝึก (Practice) คือขั้นตอนที่ครูให้ผู้เรียนฝึกภาษาที่เสนอไว้ในขั้นที่ 1 ในกิจกรรมที่ครูเป็นผู้ให้แนวทางหรือควบคุมอยู่

3. ขั้นใช้ (Production) คือขั้นตอนที่ครูให้นักเรียนใช้ภาษาที่ฝึกมาแล้วจากขั้นที่ 2

ในกิจกรรมกลุ่ม หรือกิจกรรมคู่ในทักษะต่าง ๆ

สมิตรา อังวัฒนกุล (2537) ได้สรุปขั้นตอนในการดำเนินการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. ขั้นเสนอเนื้อหา คือการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษา โดยดำเนินการดังนี้

1.1 ผู้สอนนำเข้าสู่เนื้อหา (Lead- In) ครูเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่นักเรียนด้วยการใช้รูปภาพ การเล่าเรื่อง การเล่านิทาน เป็นต้น

1.2 เสนอเนื้อหาทางภาษา (Presentation) ให้ผู้เรียนฟังหรืออ่านเนื้อหาที่เสนอควรมีบริบทหรือสถานการณ์กำกับอยู่ด้วย

1.3 กระตุ้นการเรียนรู้ (Elicitation) โดยตรวจสอบพื้นฐานความรู้และความเข้าใจ ถ้าผู้เรียนตอบได้บางส่วนหรือไม่ได้ ผู้สอนต้องตระหนักว่าจำเป็นต้องสอนหรืออธิบายเนื้อหาทางภาษาดังกล่าวให้ผู้เรียนเข้าใจ

2. ขั้นการฝึก (Practice / Controlled Practice) เป็นขั้นตอนให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ โดยดำเนินการดังนี้

2.1 การฝึกแบบควบคุม (Controlled Practice) ครูเป็นผู้นำในการฝึก โดยฝึกทั้งชั้น ฝึกเป็นกลุ่มใหญ่และฝึกเป็นกลุ่มย่อย

2.2 การฝึกทีละคน (Individual Practice) ครูกำหนดให้นักเรียนฝึกทีละคนและในขณะเดียวกันให้นักเรียนส่วนที่เหลือมีส่วนร่วมด้วย แต่สิ่งที่สำคัญได้แก่นักเรียนได้ฝึกทีละคน และครูต้องให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนแต่ละคนเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาด

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production / Free Practice) ขั้นนี้เปรียบเสมือนตัวกลางที่เชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนกับการนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน โดยครูเป็นเพียงผู้แนะแนวทาง วิธีสอนในขั้นตอนนี้อยู่ในรูปของการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้สอนเป็นผู้ริเริ่มหรือจัดกิจกรรมในตอนต้น และให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียน

สำหรับขั้นตอนการสอนทักษะพูดโดยเฉพาะ นักการศึกษาหลายท่านได้กำหนดขั้นตอนในการสอน ดังต่อไปนี้

สกอตต์ (Scott, 1981 :70) ได้เสนอขั้นตอนการสอนพูด ดังนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ ผู้สอนบอกให้นักเรียนรู้ถึงจุดมุ่งหมายของสิ่งที่จะเรียน

2. ขั้นเสนอเนื้อหา การสอนเนื้อหาควรอยู่ในรูปบริบท ครูจะต้องให้นักเรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งต้องขึ้นกับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สถานที่พูดคือที่ใด สิ่งที่จะพูด และเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง

3. ขั้นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจจะ

ฝึกพูดพร้อมๆ กัน หรือเป็นคู่ ครูควรให้นักเรียนได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลายๆ แบบ และเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริง และควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

แพททิสัน (Pattison. 1987 : 25 - 26) ได้เสนอแนะขั้นตอนการสอนพูดภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นเสนอแนะกิจกรรมและให้นักเรียนฝึกใช้ภาษา เพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพียงพอที่จะใช้ในการทำกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร
2. ขั้นใช้กิจกรรม เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาเพิ่มเติมจากรูปแบบภาษาที่ให้ไว้ในขั้นตอนที่ 1 ผู้สอนจะคอยให้คำแนะนำและแก้ไขข้อบกพร่อง
3. ขั้นปฏิบัติกิจกรรม เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกภาษากันเอง โดยไม่มีผู้สอนคอยแนะนำหรือแก้ไข ผู้เรียนจะทำกิจกรรมเพื่อการสื่อสารกันตามลำพัง

สรุปได้ว่าการสอนทักษะการพูด ประกอบด้วยขั้นตอนที่สำคัญ ดังนี้

1. ขั้นนำเสนอเนื้อหา เป็นขั้นที่ให้นักเรียนได้เรียนรู้ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย และวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษา เพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพียงพอที่จะใช้ในการทำกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร
2. ขั้นฝึก เป็นขั้นตอนที่ให้นักเรียนฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ โดยให้นักเรียนฝึกใช้รูปแบบภาษาที่เรียนในขั้นตอนที่ 1 ครูจะคอยให้คำแนะนำและควบคุมการฝึก
3. ขั้นใช้ หรือขั้นถ่ายโอนภาษา เป็นขั้นตอนที่ให้นักเรียนฝึกภาษากันเอง โดยครูไม่ควรแนะนำหรือแก้ไขถ้าไม่จำเป็น เพื่อนักเรียนจะได้ทำกิจกรรมเพื่อการสื่อสารกันตามลำพัง

1.5 ความสามารถในการพูด

ความสามารถในการพูด คือความสามารถในการพูดสื่อสาร สนทนา พูดโต้ตอบ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายอย่างชัดเจน นักการศึกษาได้กำหนดองค์ประกอบที่แสดงถึงความสามารถในการพูดไว้ดังต่อไปนี้

บาร์ทซ์ (Bartz. 1979 : 18-22) ได้ให้ความเห็นว่าความสามารถในการพูดจะต้องประกอบด้วยสิ่งต่างๆ ดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency) หมายถึง ความราบรื่นและความต่อเนื่อง ตลอดจนความเป็นธรรมชาติในการพูด
2. ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (Comprehensibility) หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด
3. ปริมาณของข้อความในการสื่อสาร (Amount of Communication) หมายถึง ปริมาณของข้อความหรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ

4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร (Quality of Communication) หมายถึง ความถูกต้องของภาษาที่พูดออกไป

5. ความพยายามในการสื่อสาร (Effort of Communication) หมายถึง ความพยายามในการที่จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดโดยใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูด

แฮริส (Harris. 1988 : 81-82) กล่าวว่าความสามารถในการพูดว่าหมายถึงความสามารถในการนำองค์ประกอบ 5 ประการมาใช้ในการกระบวนการพูด ดังนี้คือ

1. การออกเสียง (Pronunciation)
2. ไวยากรณ์ (Grammar)
3. คำศัพท์ (Vocabulary)
4. ความคล่องแคล่ว (Fluency)
5. ความเข้าใจ (Comprehension)

วาเลตและดิสสิก (Vallette and Dissick. 1972 : 153) ได้จำแนกความสามารถในการพูดไว้ 5 ชั้น ดังนี้

1. ชั้นทักษะกลไก (Mechanical skill) คือชั้นที่นักเรียนสามารถเลียนแบบเสียงระดับเสียง เสียงเน้นหนัก จังหวะ การหยุดและการออกเสียงเชื่อมระหว่างคำตามแบบเจ้าของภาษาได้ และสามารถท่องจำคำ ประโยค หรือข้อความ บทสนทนาต่างๆ ตลอดจนสามารถออกเสียงข้อความที่เรียนมาแล้วได้ โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำหรือข้อความเหล่านั้น

2. ชั้นความรู้ (Knowledge) คือชั้นที่นักเรียนสามารถพูดเกี่ยวกับสิ่งที่เคยเรียนมาโดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วอย่างเข้าใจความหมาย

3. ชั้นถ่ายโอน (Transfer) คือชั้นที่นักเรียนสามารถนำกฎไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วสร้างรูปประโยคใหม่ ๆ ได้ตามกำหนด

4. ชั้นสื่อสาร (Communication) คือชั้นที่นักเรียนสามารถแสดงความคิด ความต้องการให้ผู้อื่นรู้ได้ โดยเน้นความคล่องแคล่ว ความเข้าใจ ความสามารถในการสื่อสารมากกว่าความถูกต้อง

5. ชั้นวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) คือชั้นที่นักเรียนสามารถพูดโดยมีลีลาการพูดใช้ น้ำเสียง คำศัพท์ และสำนวนเหมาะสมกับเรื่องและสถานการณ์

สรุปได้ว่าความสามารถในการพูดหมายถึง ความสามารถในการออกเสียงพูด ได้ตอบโดยใช้ไวยากรณ์ คำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง สามารถสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่พูดได้อย่างราบรื่น ต่อเนื่อง และพูดได้เป็นธรรมชาติ

1.6 เกณฑ์การประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษ

การวัดและการประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษ สามารถดำเนินการก่อนการเรียน ในระหว่างเรียน และหลังการเรียนการสอนเป็นระยะๆ เพื่อตรวจสอบความรู้และความสามารถ

ของนักเรียนว่าประสบความสำเร็จหรือบรรลุจุดประสงค์เพียงใด นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษ ดังต่อไปนี้

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539 : 80) กล่าวถึงหลักการประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษ ว่า จะต้องคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้ คือ

1. การออกเสียงชัดเจนหรือไม่เพียงใด รวมทั้งความถูกต้องในการลงเสียงหนักเบาการใช้เสียงขึ้นลง การเว้นจังหวะในการพูด
2. ท่วงที สีหน้า การสบตากับผู้ฟังมีความสอดคล้อง และเหมาะสมกับการแสดงออกทางคำพูด และผู้พูดสามารถพูดได้มีประสิทธิภาพเพียงไร
3. ศัพท์สำนวนที่ใช้เหมาะสมและความหมายได้ถูกต้องหรือไม่
4. โครงสร้างประโยคที่ใช้ถูกต้องหรือไม่
5. การพูดต้องมีใจความสำคัญที่จะสื่อความหมาย
6. การพูดมีรายละเอียดสนับสนุนหรือโต้แย้งพร้อมทั้งการให้เหตุผล
7. การสรุปประเด็นหรือการขมวดท้ายการพูดที่สื่อความได้เป็นที่เข้าใจ
8. การรักษาสัมพันธภาพกับผู้ฟังด้วยการใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่เหมาะสม เช่น กลวิธีการสอดแทรกคำพูดของผู้อื่น การนำเข้าสู่การพูดของตนเองอย่างราบรื่นไม่ห้วน ไม่พูดอย่างไม่สุภาพ กลวิธีการขึ้นต้นและลงท้ายการพูดเหมาะสม

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (ม.ป.ป.) ได้กำหนดเกณฑ์การวัดและประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาไว้ ดังนี้

ระดับ 0 อ่อนมาก นักเรียนเกือบจะไม่สามารถพูดโต้ตอบได้เลย หรือใช้คำตอบที่แสดงว่าไม่เข้าใจเรื่องที่กำลังสนทนา

ระดับ 1 อ่อน นักเรียนพยายามพูดโต้ตอบทุกเรื่อง และสามารถสื่อสารในขั้นพื้นฐานได้สำเร็จเป็นส่วนใหญ่ โดยใช้คำพูดโต้ตอบประเภท Yes , No หรือคำเดียว การใช้คำศัพท์อยู่ในวงจำกัด การออกเสียงมักไม่ชัดเจน

ระดับ 2 ปานกลาง นักเรียนพยายามพูดโต้ตอบและสามารถสื่อสารได้สำเร็จทุกเรื่อง ถึงแม้ว่าจะใช้คำพูดสั้นๆ การใช้ไวยากรณ์มีที่ผิดมาก การใช้คำศัพท์ต้องใช้เวลาคิดหาคำที่ต้องการในขณะที่พูดบ่อยๆ การออกเสียงบางครั้งไม่ชัดเจน

ระดับ 3 ดี นักเรียนสามารถพูดโต้ตอบและสื่อสารได้สำเร็จทุกเรื่อง สามารถพูดแสดงความคิดเห็นอย่างผิวเผินได้ถึงแม้ว่าจะใช้ไวยากรณ์ผิด นักเรียนรู้คำศัพท์มากพอเพียงที่จะโต้ตอบได้ทุกเรื่องที่สนทนา แต่บางครั้งต้องใช้เวลาคิดหาคำที่ต้องการ

ระดับ 4 ดีมาก นักเรียนสามารถพูดโต้ตอบด้วยความมั่นใจและประสบความสำเร็จทุกเรื่องที่สนทนา สามารถพูดแสดงความคิดเห็นอย่างค่อนข้างลึกซึ้งในเรื่องที่คุ้นเคยได้ แต่ต้องใช้เวลาคิดหาคำศัพท์ในเรื่องที่ไม่คุ้นเคย ความสามารถในการเชิงไวยากรณ์ พูดประโยคซับซ้อนได้แต่มีที่ผิด การออกเสียงชัดเจนถึงแม้จะเป็นสำเนียงไทย

วอลเลต (Valette. 1977 :151 – 162) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินผล โดยแบ่งระดับความสามารถในการพูดในแต่ละด้าน ดังนี้คือ

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency)

- 1.1 พูดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อกันจนไม่สามารถสนทนาได้
- 1.2 พูดช้ามากและไม่ต่อเนื่อง ยกเว้นประโยคสั้นๆหรือประโยคที่ใช้กันอยู่ประจำ
- 1.3 มีความลังเลบ่อยครั้ง และพูดตะกุกตะกัก บางประโยคไม่สมบูรณ์
- 1.4 มีความลังเลใจในการพูดบางครั้งบางคราว มีตะกุกตะกักบ้างเพราะต้องพูดประโยคใหม่และต้องจัดเรียงคำ
- 1.5 พูดได้อย่างราบรื่น แต่ยังรู้ว่าไม่ใช่เจ้าของภาษา เมื่อพิจารณาจากความเร็วและความสม่ำเสมอของการพูด

1.6 พูดได้ทุกอย่างอย่างราบรื่นเหมือนเจ้าของภาษา

2. ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (Comprehensibility)

- 2.1 ไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่นักเรียนพูดเลย
- 2.2 เข้าใจเพียงเล็กน้อยที่เป็นส่วนย่อยๆ หรือเป็นคำเดี่ยวๆ
- 2.3 เข้าใจบางกลุ่มคำหรือวลี
- 2.4 เข้าใจเอกัตถประโยคที่สั้นๆ
- 2.5 เข้าใจคำพูดที่นักเรียนพูดเป็นส่วนใหญ่
- 2.6 เข้าใจคำพูดที่นักเรียนพูดทั้งหมด

3. ปริมาณของข้อความในการสื่อสาร (Amount of communication)

- 3.1 นักเรียนมิได้นำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเลย
- 3.2 นักเรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดน้อยมาก
- 3.3 นักเรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดบ้าง
- 3.4 นักเรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดพอสมควร
- 3.5 นักเรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเป็นส่วนใหญ่
- 3.6 นักเรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดทั้งหมด

4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร (Quality of communication)

- 4.1 คำพูดที่นักเรียนพูดไม่ถูกต้องเลย
- 4.2 มีคำพูดที่ถูกต้องตามโครงสร้างน้อยมาก
- 4.3 มีคำพูดที่ถูกต้องบ้าง แต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษาอยู่มาก
- 4.4 มีคำพูดที่ถูกต้องมาก แต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษาอยู่มาก
- 4.5 คำพูดถูกต้องเป็นส่วนใหญ่และมีปัญหาด้านโครงสร้างน้อยมาก
- 4.6 คำพูดถูกต้องทั้งหมด

5. สำเนียง (Pronunciation)

5.1 ออกเสียงผิดๆ จนผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจได้บ่อยครั้ง

5.2 ออกเสียงผิดมาก บ่อยครั้งและลงเสียงหนักผิดที่ทำให้เข้าใจยาก ต้องพูดซ้ำบ่อย ๆ ผู้ฟังจึงจะเข้าใจ

5.3 ออกเสียงผิด บางครั้งทำให้เข้าใจผิดด้านไวยากรณ์และคำศัพท์

5.4 ออกเสียงผิดบางครั้งแต่ก็ยังเข้าใจได้

5.5 ออกเสียงไม่ผิดเด่นชัด แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา

5.6 ออกเสียงชัดเจนเหมือนเจ้าของภาษา

6. ความพยายามในการสื่อสาร (Effort of communication)

6.1 นักเรียนหยุดเรียนเป็นเวลานาน โดยไม่ใช้ความพยายามพูดให้จบความ

6.3 นักเรียนพยายามที่จะสื่อสารน้อยมาก และขาดความกระตือรือร้น

6.4 นักเรียนพยายามที่จะสื่อสารบ้าง และแสดงความไม่สนใจ

6.5 นักเรียนพยายามที่จะสื่อสาร แต่ไม่รู้จักใช้ท่าทางหรือสีหน้า

6.6 นักเรียนพยายามที่จะสื่อสารอย่างแท้จริง และรู้จักใช้ท่าทางช่วย

6.7 นักเรียนพยายามเป็นพิเศษที่จะสื่อสาร โดยใช้ทั้งภาษาพูดและท่าทาง

2. การสอนทักษะพูดโดยการใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล

2.1 ลักษณะของกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล

กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลเป็นกิจกรรมที่นักเรียนเป็นผู้ใช้ภาษาในการพูดเป็นคู่กับเพื่อน และนักเรียนต้องถาม – ตอบกับคู่สนทนาตามสถานการณ์ต่างๆ นักวิชาการ กล่าวถึงลักษณะกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล ดังนี้

ศรีภูมิ อัครมาส (2535) ได้กล่าวถึงลักษณะของกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลว่าเป็นกิจกรรมที่กำหนดให้นักเรียนฝึกใช้ภาษาเป็นคู่ ซึ่งนักเรียนทั้งสองมีข้อมูลที่ไม่เหมือนกันในใบงานของตน และนักเรียนจะต้องมองไม่เห็นใบงานของกันและกัน เพราะถ้ามองเห็นใบงานของเพื่อนแล้วจะทำให้ไม่เกิดแรงจูงใจ หรือขาดจุดมุ่งหมายในการถามเมื่อจำเป็นต้องพูดเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน

สุมิตร อังวัฒนกุล (2537 : 110) กล่าวถึงกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information Gap Activity) ว่าเป็นกิจกรรมที่นักเรียนฝ่ายหนึ่งจะไม่ทราบข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่ง นักเรียนจึงจำเป็นต้องสื่อสารกันเพื่อให้ได้ข้อมูลตามที่ต้องการ กิจกรรมประเภทนี้จะใกล้เคียงกับการสื่อสารในชีวิตจริงมาก และนักเรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ได้จริง

จอห์นสัน (Johnson. 1981 : 68) ได้กล่าวถึงกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลว่า เป็นกิจกรรมที่นักเรียนแต่ละคนได้ข้อมูลที่ไม่ครบสมบูรณ์ นักเรียนจะปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายได้สำเร็จก็ต้องสื่อสารเพื่อขอข้อมูล และแลกเปลี่ยนข้อมูลจากเพื่อนเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบสมบูรณ์

แมททิว และ รีด (Matthew and Read . 1985) กล่าวถึงกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลว่า เป็นกิจกรรมที่นักเรียนมีโอกาสในการฝึกพูดเพื่อสื่อสาร เป็นการฝึกปฏิบัติในลักษณะกิจกรรมคู่ (Pair work) ซึ่งจะทำให้นักเรียนจะมีแรงจูงใจที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการฟัง - พูดตามหน้าที่ของภาษา (Function) ที่ได้เรียนไปแล้ว

จากลักษณะดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่ากิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลนั้นเป็นกิจกรรมที่มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกพูดภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยกำหนดให้นักเรียนมีข้อมูลที่ไม่เหมือนกัน นักเรียนต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อนเพื่อให้ข้อมูลของแต่ละคนครบสมบูรณ์ กิจกรรมนี้กำหนดให้นักเรียนทำเป็นคู่ เพื่อให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการพูดได้ตอบสนองสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง และเกิดการเรียนรู้สามารถพูดเพื่อสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว

2.2 ประโยชน์ของกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล

กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน นักวิชาการหลายท่าน ได้กล่าวถึงประโยชน์ของกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลไว้ ดังนี้

ศรีภูมิ อัครมาส (2535) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลว่าเป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียน ใช้รูปแบบภาษาและความหมายที่ถูกต้องตามสถานการณ์ต่างๆ และให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกใช้ภาษานั้นๆ ให้คล่องแคล่ว แม่นยำมากขึ้น

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 110 - 111) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล ว่าเป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ฝึกพูดในการสื่อสาร ซึ่งให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่ว กิจกรรมลักษณะนี้มีความหมายใกล้เคียงกับการสื่อสารในชีวิตจริงมาก ทำให้นักเรียนต้องเรียนรู้ความหมายของสำนวนภาษาในรูปแบบต่างๆ และยังเป็นกิจกรรมที่ต้องทำเป็นงานคู่ (Pair work) เพื่อการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน

ลิตเติลวูด (Littlewood. 1983 : 17-18) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลว่าเป็นการช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะภาษาโดยรวม ซึ่งช่วยกระตุ้นให้นักเรียนสนใจเพราะเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในการสื่อสาร และรู้สึกว่าเป็นการเรียนที่มีประโยชน์

เออร์ (Ur. 1998) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลว่าเป็นการช่วยให้นักเรียนได้ฝึกกลวิธีในการสนทนา และเกิดการเรียนรู้ กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลช่วยสร้างแรงจูงใจได้สูง และกระตุ้นให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาสื่อสารกับผู้อื่น

สรุปได้ว่ากิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลช่วยให้นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาในสภาพที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

2.3 ขั้นตอนการสอนโดยใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล

จากขั้นตอนในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 3 ขั้นตอน ซึ่งได้แก่ขั้นนำเสนอ ขั้นฝึก ขั้นใช้ภาษาซึ่งนักการศึกษาหลายท่านเสนอไว้ ผู้วิจัยได้ประยุกต์และดัดแปลงขั้นตอนการสอนดังกล่าวให้เหมาะสมกับกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ต้องมีการฝึกปฏิบัติเป็นคู่ (Pair work) และเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ โดยใช้ขั้นตอนการสอน ดังต่อไปนี้

1. ขั้นนำเสนอ (Presentation) ครูเป็นผู้สอนรูปแบบภาษา หรือทบทวนภาษาที่จะใช้ในการทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูล
2. ขั้นฝึก (Practice) นักเรียนฝึกใช้รูปแบบภาษาที่ได้เรียน หรือทบทวนไว้ในขั้นนำเสนอ
3. ขั้นใช้ภาษา (Production) นักเรียนฝึกใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่างๆที่กำหนดให้เป็นคู่กับเพื่อน หรือคู่สนทนา ซึ่งเป็นการใช้ภาษาที่เรียนมาแล้ว

3. งานวิจัยในประเทศและต่างประเทศ

รจนา ขวัญศิริ (2543) ได้ศึกษาผลการใช้บทสนทนาเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสอาดเผดิมวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดชุมพร ซึ่งมีการใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในชั้นการถ่ายโอนภาษา ผลการศึกษาพบว่านักเรียนมีความสามารถในการพูดโต้ตอบเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว และพูดโต้ตอบตามสถานการณ์ต่างๆ เพิ่มขึ้น

ศศิลักษณ์ เกตุจรุง (2543) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ่อทองจันทรวิทยา อำเภอบ่อทอง จังหวัดชลบุรี ซึ่งมีการใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลเป็นกิจกรรมหนึ่งในกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ผลการศึกษาพบว่านักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุคนธ์ทิพย์ วัฒนามระ (2539) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนนายเรืออากาศชั้นปีที่ 2 จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติเน้นการทำงานเป็นคู่ ซึ่งใช้กิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ 5 ประเภท คือ กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล กิจกรรมแบบสัมพันธ์เนื้อหา กิจกรรมแก้ปัญหา กิจกรรมการตัดสินใจ และกิจกรรมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนปกติตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่าความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนปกติตามคู่มือครู

ซีเซคแดค (Cicekdag. 1995 : 59 – 64) ศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ การหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information gap task) และกิจกรรมตามความคิดเห็น (Opinion gap) โดยให้ผู้เรียนเล่นเกมทางภาษา แข่งขันตอบคำถาม และแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อให้ข้อมูล

ของตนสมบูรณ์ ผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการทำงานร่วมกันเพื่ออภิปรายในหัวข้อที่กำหนด เกิดการเรียนรู้ทางภาษา และมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้น

ดอร์ที และ พิกา (Doughty & Pica. 1986) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองโดยการจัดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติหาข้อมูลที่ขาดหายไปกับนักเรียนศึกษาผู้ใหญ่ และครูผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ซึ่งเป็นการศึกษารูปแบบการจัดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติแลกเปลี่ยนข้อมูลแบบสองทาง (Two-way Information Gap) กับงานปฏิบัติที่ไม่มีการแลกเปลี่ยนข้อมูล ผลการศึกษาพบว่างานปฏิบัติแลกเปลี่ยนข้อมูลแบบสองทางช่วยให้เกิดการเรียนรู้ภาษามากกว่างานปฏิบัติที่ไม่มีการแลกเปลี่ยนข้อมูล

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยได้แนวทางการจัดกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน และใช้แนวทางดังกล่าวในงานวิจัยครั้งนี้

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในการพัฒนาความสามารถทางการพูดของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ จังหวัดกรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 24 คน จากการสมัครเรียนกิจกรรมทางภาษาอังกฤษ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ มีจำนวน 4 ชุด ดังต่อไปนี้

1. แผนการสอนจำนวน 12 แผนการสอน
2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
3. แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียน
4. เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือที่แต่ละชุด ดังนี้

1. แผนการสอน

ขั้นตอนในการสร้างแผนการสอนมีดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น

1.2 ศึกษาการใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

และประยุกต์ขั้นตอนการสอนของ แพททิสัน (Pattison. 1987) และ ฮาร์เมอร์ (Harmer. 1991) ดังนี้

1.2.1 ช้่นนำเสนอ ผู้สอนสอนรูปแบบภาษา หรือทบทวนภาษาที่จะใช้ในการทำกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล

1.2.2 ช้่นฝึก นักเรียนฝึกใช้รูปแบบภาษาที่ได้เรียน หรือทบทวนไว้ในชั้นนำเสนอ

1.2.3 ชั้นใช้ภาษา นักเรียนฝึกใช้ภาษาตามสถานการณ์ต่างๆ ที่กำหนดให้ โดยถาม-ตอบหรือสนทนาเป็นคู่กับเพื่อน ซึ่งเป็นการใช้ภาษาที่เรียนและฝึกมาแล้วในการแลกเปลี่ยนข้อมูล

1.3 ศึกษาวัตถุประสงค์และคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 013) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อเป็นแนวทางในการคัดเลือกเนื้อหาและโครงสร้างภาษาสำหรับการสอนทักษะพูดด้วยกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล

1.4 เขียนแผนการสอน (ภาคผนวก ก หน้า 59 - 66) มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.4.1 กำหนดหน้าที่ภาษา (Function) และโครงสร้างภาษา (Structure) สำหรับแผนการสอน รวม 12 แผน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

แผนการ สอน ตาม คาบที่	Language function	หน้าที่ของภาษา	โครงสร้างภาษา Structure
1	Asking about numbers	การถามเกี่ยวกับจำนวน	-How many..... are they? - There is /are.....
2	Asking about daily routine	การถามเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน	- What time do /does.....? - When.....?
3	Asking about prices	การถามเกี่ยวกับสินค้า และ ราคา	- Is /are there.....? - How much?
4	Asking about positions	การถามเกี่ยวกับตำแหน่งของ สิ่งของ	- Where is / are? - It's on /at/ under.....
5	Talking about family	การถามเกี่ยวกับสมาชิกใน ครอบครัว	- How many brothers or sisters have you got? - I have / haven't got..... - He / She is my sister.
6	Describing people	การบรรยายลักษณะบุคคล	- He / She has got..... - He / She's wearing.....
7	Giving Instructions	การออกคำสั่งหรือบอกวิธีทำ	- Put....., Insert....., cut....., select.....
8	Giving advice	การขอและให้คำแนะนำ	- What should I do? - You should.....
9	Giving directions	การบอกทิศทาง	- How can I get from..... to.....? - Go straight ahead. Turn left / right.
10	Asking about occupations	การถามเกี่ยวกับอาชีพ	- What does he/ she do? - He /She is.....
11	Talking about countries , nationalities and languages	การถามข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับ ประเทศ เชื้อชาติ และ ภาษา	- Where are you from? - I 'm from - What's your nationality? - I'm Thal.
12	Talking about future plan	การพูดถึงสิ่งที่จะทำในอนาคต	- Are you going to do anything this summer? - I'm going to.....

1.4.2 เขียนแผนการสอนตามขั้นตอนของกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่กำหนดไว้ในข้อ 1

1.4.3 นำแผนการสอนให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง และเหมาะสม

2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาเนื้อหาจากหนังสือแบบเรียน Take off 2 ซึ่งเป็นแบบเรียนที่ใช้ในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 7 (อ 013) ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น

2.2 ศึกษาแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษจากหนังสือ "แนวการสร้างข้อสอบ" ของ อัจฉรา วงษ์โสธร (2538) และการพัฒนาข้อสอบภาษาอังกฤษให้เป็นมาตรฐาน" ของ อัจฉรา วงษ์โสธร (2543) แล้วสร้างแบบทดสอบก่อนและหลังการเรียนรู้ (Pre - Post Test) จำนวน 4 ฉบับสำหรับทดสอบความสามารถในการพูดของนักเรียนโดยให้นักเรียนสนทนาเป็นคู่ ตามบทบาทและสถานการณ์ที่กำหนดให้ โดยนักเรียนคนใดคนหนึ่งในกลุ่มสนทนาเป็นผู้จับฉลากเลือกแบบทดสอบ 1 ฉบับ จาก 4 ฉบับ (ภาคผนวก ข หน้า 68 - 84) ซึ่งมีหัวข้อดังต่อไปนี้

1. การบอกตำแหน่งของสิ่งของ.
2. การบอกทิศทาง
3. การถามราคาสินค้า
4. การบรรยายลักษณะบุคคล

2.3 นำแบบทดสอบให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ

3. แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

การสร้างแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการสร้างแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษจากหนังสือ "การวัดด้านจิตพิสัย" ของ ล้วน สายยศ (2543) และแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของ รจนา ขวัญศิริ (2543) และสุกัญญา ศิลประสาท (2544)

3.2 สร้างแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน จำนวน 8 ข้อ (ภาคผนวก ข หน้า 86 - 87) โดยดัดแปลงและปรับข้อความให้สอดคล้องกับเกณฑ์การให้คะแนนการสอบพูดของหน่วยศึกษานิเทศก์ ลักษณะของแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน เป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแบบของไลเคิร์ต (Likert's Scale) โดยกำหนดความหมายของแต่ละระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง มากที่สุด
- 4 หมายถึง มาก
- 3 หมายถึง ปานกลาง
- 2 หมายถึง น้อย
- 1 หมายถึง น้อยที่สุด

4. เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

การสร้างเกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

4.1 สร้างเกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ (ภาคผนวก ข หน้า 85) โดยปรับจากเกณฑ์การวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (ม.ป.ป.) โดยกำหนดเกณฑ์ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5 (ดีมาก) พูดได้ตอบได้อย่างมั่นใจ และสื่อสารได้สำเร็จทุกเรื่องที่สนทนา สื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้ดีมาก โดยใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสม การใช้ไวยากรณ์มีที่ผิดเล็กน้อย การออกเสียงชัดเจนมาก

ระดับ 4 (ดี) พูดได้ตอบและสื่อสารได้สำเร็จทุกเรื่องสนทนา สื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้ดี ใช้คำศัพท์ได้ตอบได้ถูกต้อง แต่ต้องใช้เวลาคิดหาคำที่ต้องการ การใช้ไวยากรณ์มีที่ผิดบ้าง การออกเสียงชัดเจน

ระดับ 3 (ปานกลาง) พูดได้ตอบและสื่อสารได้สำเร็จเกือบทุกเรื่องที่สนทนา สื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้พอใช้ ต้องใช้เวลาคิดหาคำศัพท์ที่ต้องการในขณะที่พูด การใช้ไวยากรณ์มีที่ผิดมาก การออกเสียงยังไม่ชัดเจน

ระดับ 2 (อ่อน) พูดได้ตอบได้เล็กน้อย และสื่อความหมายโดยใช้คำพูดประเภท Yes / No หรือคำเดียว ใช้คำศัพท์ในวงจำกัด การออกเสียงไม่ชัดเจน

ระดับ 1 (อ่อนมาก) พูดได้ตอบโดยใช้คำตอบที่แสดงว่าไม่เข้าใจเรื่องที่กำลังสนทนา

4.2 กำหนดวิธีการให้คะแนน กำหนดผู้ให้คะแนน 2 คน คือผู้วิจัย และครูสอนภาษาอังกฤษที่ทำการสอนระดับเดียวกันกับผู้วิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ทำการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลองสอนทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล กำหนดผู้ให้คะแนน 2 คนคือ ผู้

วิจัยและครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่ทำการสอนระดับเดียวกันกับผู้วิจัย โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษฉบับที่กำหนดสถานการณ์ บทบาท และคำสั่งเป็นภาษาไทย (ภาคผนวก ข หน้า 68 - 76)

2. ให้นักเรียนประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของตนเองเป็นรายบุคคล เป็นระยะหลังจากการสอนตามแผนการสอนที่ 3, 6, 9 และ 12 รวม 4 ครั้ง โดยใช้แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

3. สังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนขณะที่นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมโดยผู้วิจัยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการสอนตามแผนการสอนที่ 3, 6, 9, และ 12 รวม 4 ครั้ง

4. ทำการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสอน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษฉบับที่กำหนดสถานการณ์ บทบาท และคำสั่งเป็นภาษาอังกฤษ (ภาคผนวก ข หน้า 77 - 84)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบคะแนนจากการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สูตร t-test แบบ dependent

2. นำผลจากแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ และผลจากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน แต่ละระยะมาคำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) เพื่อศึกษาผลการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน โดยใช้เกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00 หมายถึง ดีมาก

ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20 หมายถึง ดี

ค่าเฉลี่ย 2.60 – 3.40 หมายถึง พอใช้

ค่าเฉลี่ย 1.80 – 2.59 หมายถึง เกือบพอใช้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.79 หมายถึง ควรปรับปรุง

3. นำผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล มาสรุปรายงานผล ดังหัวข้อต่อไปนี้

3.1 สรุปและอภิปรายผลการใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในการพัฒนาทักษะด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

3.2 สรุปข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

1. ค่าเฉลี่ย (Mean)
2. ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
3. t-test แบบ dependent

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 24 คน ใช้เวลาในการทดลอง 14 คาบ ๆ ละ 60 นาที การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 การเปรียบเทียบผลการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลอง

ส่วนที่ 2 การประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 3 การสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 การเปรียบเทียบผลการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อน และหลังการทดลอง

ข้อมูลจากการใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองซึ่งมีคะแนนเต็ม 10 คะแนน เมื่อนำมาเปรียบเทียบหาความแตกต่างทางสถิติระหว่างคะแนนก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สูตร t-test แบบ dependent ปรากฏผลดังนี้

ตาราง 1 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถใน การพูดภาษาอังกฤษ	N	ΣD	ΣD^2	$(\Sigma D)^2$	t
กลุ่มตัวอย่าง	24	78	284	6084	13.83

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 พบว่าความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง มีคะแนนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 แสดงว่าหลังจากนักเรียนได้เรียนการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลตามแผนการสอนที่กำหนดไว้

แล้วความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนเพิ่มขึ้นกว่าก่อนเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานว่านักเรียนที่เรียนการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

ส่วนที่ 2 การประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ข้อมูลที่น่าเสนอในส่วนนี้ได้จากการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งนักเรียนประเมินความสามารถของตนเองเป็นระยะๆ รวม 4 ระยะ ข้อมูลที่น่าเสนอได้แก่ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของพฤติกรรมแต่ละรายการ โดยนำเสนอค่าเฉลี่ยของผลการประเมินเป็น 5 ระดับ มีความหมายดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00 หมายถึง ดีมาก

ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20 หมายถึง ดี

ค่าเฉลี่ย 2.60 – 3.40 หมายถึง พอใช้

ค่าเฉลี่ย 1.80 – 2.59 หมายถึง เกือบพอใช้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.79 หมายถึง ควรปรับปรุง

การวิเคราะห์ข้อมูลจากการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ปรากฏผลดังตาราง 2 - 5

ตาราง 2 แสดงผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษระยะที่ 1

รายการพฤติกรรม	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ความหมาย
1. พูดโต้ตอบอย่างสนุกสนานและมีความกระตือรือร้น ในการทำกิจกรรมเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล	2.75	0.90	พอใช้
2. พูดโต้ตอบเพื่อสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว มั่นใจ	2.54	1.02	เกือบพอใช้
3. พูดถาม - ตอบตามสถานการณ์ที่กำหนดให้	3.17	0.87	พอใช้
4. พูดโต้ตอบได้อย่างต่อเนื่อง	3.08	1.32	พอใช้
5. พูดสื่อสารโดยพยายามใช้ท่าทางประกอบ	3.13	1.36	พอใช้
6. พูดโต้ตอบโดยใช้คำศัพท์ สำนวนที่ถูกต้องตาม สถานการณ์	2.67	0.96	พอใช้
7. พูดโต้ตอบโดยใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องและเหมาะสม กับสถานการณ์	2.63	1.13	พอใช้
8. ออกเสียงในการพูดถาม - ตอบได้ชัดเจน	2.46	0.98	เกือบพอใช้
	2.80	1.06	พอใช้

จากตาราง 2 พบว่าระยะที่ 1 นักเรียนประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับพอใช้ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.80 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการพบว่านักเรียนประเมินตนเองด้านการพูดโต้ตอบเพื่อการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วมั่นใจ และออกเสียงในการพูดถาม - ตอบได้ชัดเจนอยู่ในระดับเกือบพอใช้ ส่วนรายการอื่นๆ ยังคงอยู่ในระดับพอใช้

ตาราง 3 แสดงผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษระยะที่ 2

รายการพฤติกรรม	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ความหมาย
1. พูดโต้ตอบอย่างสนุกสนานและมีความกระตือรือร้น ในการทำกิจกรรมเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล	2.88	1.23	พอใช้
2. พูดโต้ตอบเพื่อสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว มั่นใจ	2.96	0.81	พอใช้
3. พูดถาม - ตอบตามสถานการณ์ที่กำหนดให้	3.38	0.82	พอใช้
4. พูดโต้ตอบได้อย่างต่อเนื่อง	3.21	1.22	พอใช้
5. พูดสื่อสารโดยพยายามใช้ท่าทางประกอบ	3.25	1.15	พอใช้
6. พูดโต้ตอบโดยใช้คำศัพท์ สำนวนที่ถูกต้องตาม สถานการณ์	2.92	1.28	พอใช้
7. พูดโต้ตอบโดยใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องและเหมาะสม กับสถานการณ์	3.00	1.22	พอใช้
8. ออกเสียงในการพูดถาม - ตอบได้ชัดเจน	2.92	1.02	พอใช้
	3.06	1.09	พอใช้

จากตาราง 3 พบว่าระยะที่ 2 นักเรียนประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับพอใช้ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.06 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการพบว่านักเรียนประเมินตนเองด้านการพูดโต้ตอบเพื่อการสื่อสารได้คล่องแคล่ว มั่นใจ และออกเสียงในการพูดถาม - ตอบได้ชัดเจนเพิ่มขึ้นจากระดับเกือบพอใช้เป็นระดับพอใช้ ส่วนรายการอื่นๆอยู่ในระดับพอใช้

ตาราง 4 แสดงผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษระยะที่ 3

รายการพฤติกรรม	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ความหมาย
1. พูดโต้ตอบอย่างสนุกสนานและมีความกระตือรือร้น ในการทำกิจกรรมเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล	3.54	0.72	ดี
2. พูดโต้ตอบเพื่อสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว มั่นใจ	3.08	0.50	พอใช้
3. พูดถาม - ตอบตามสถานการณ์ที่กำหนดให้	3.58	0.72	ดี
4. พูดโต้ตอบได้อย่างต่อเนื่อง	3.50	0.66	ดี
5. พูดสื่อสารโดยพยายามใช้ท่าทางประกอบ	3.25	1.19	พอใช้
6. พูดโต้ตอบโดยใช้คำศัพท์ สำนวนที่ถูกต้องตาม สถานการณ์	3.63	0.77	ดี
7. พูดโต้ตอบโดยใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องและเหมาะสม กับสถานการณ์	3.58	0.78	ดี
8. ออกเสียงในการพูดถาม - ตอบได้ชัดเจน	3.67	0.82	ดี
	3.48	0.77	ดี

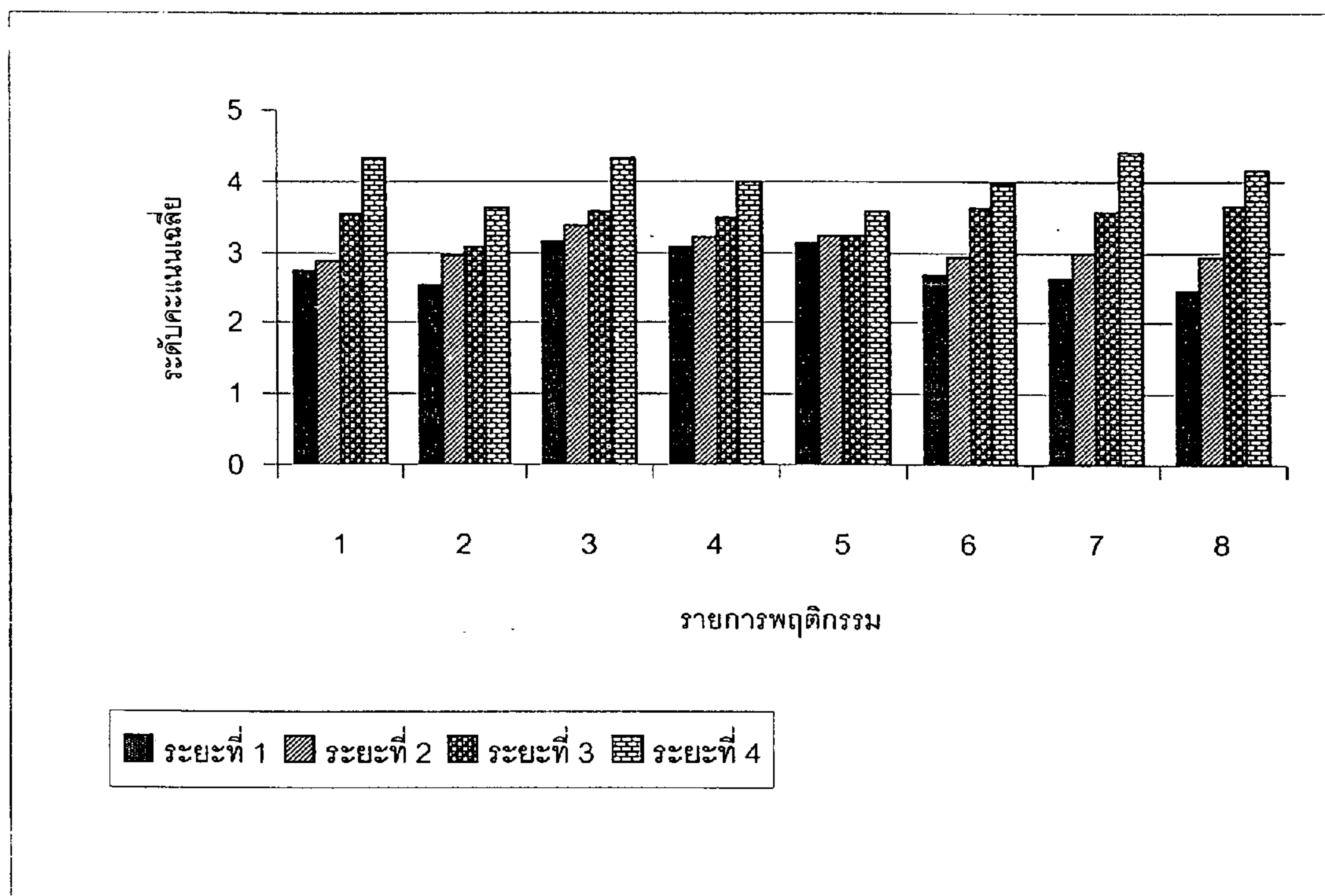
จากตาราง 4 พบว่าระยะที่ 3 นักเรียนประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับดี ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.48 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการพบว่านักเรียนประเมินอยู่ในระดับพอใช้เพียง 2 รายการเท่านั้น ได้แก่พูดโต้ตอบเพื่อการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว มั่นใจ และพูดสื่อสารโดยพยายามใช้ท่าทางประกอบ ส่วนรายการอื่นๆพัฒนาขึ้นไปอยู่ในระดับดี

ตาราง 5 แสดงผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษระยะที่ 4

รายการพฤติกรรม	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ความหมาย
1. พูดได้ตอบอย่างสนุกสนานและมีความกระตือรือร้น ในการทำกิจกรรมเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล	4.33	0.48	ดีมาก
2. พูดได้ตอบเพื่อสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว มั่นใจ	3.63	0.65	ดี
3. พูดถาม - ตอบตามสถานการณ์ที่กำหนดให้	4.33	0.48	ดีมาก
4. พูดได้ตอบได้อย่างต่อเนื่อง	4.00	0.88	ดี
5. พูดสื่อสารโดยพยายามใช้ท่าทางประกอบ	3.58	0.65	ดี
6. พูดได้ตอบโดยใช้คำศัพท์ สำนวนที่ถูกต้องตาม สถานการณ์	3.96	0.86	ดี
7. พูดได้ตอบโดยใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องและเหมาะสม กับสถานการณ์	4.42	0.58	ดีมาก
8. ออกเสียงในการพูดถาม - ตอบได้ชัดเจน	4.17	0.76	ดี
	4.05	0.67	ดี

จากตาราง 7 พบว่าระยะที่ 4 นักเรียนประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับดี ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.05 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการพบว่านักเรียนประเมินตนเองด้านการพูดได้ตอบอย่างสนุกสนานและมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล พูดถาม - ตอบตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ และพูดได้ตอบโดยใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์อยู่ในระดับดีมาก ส่วนรายการอื่นๆ อยู่ในระดับดี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ทั้ง 4 ระยะ สามารถนำมาเปรียบเทียบให้เห็นพัฒนาการของพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษทั้ง 8 รายการดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 แสดงพัฒนาการของพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษจากการประเมินตนเองของนักเรียน 4 ระยะ

จากภาพประกอบ 1 แสดงว่านักเรียนพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษจากระดับเกือบพอใช้และระดับพอใช้มาอยู่ในระดับดี และดีมาก รายการพฤติกรรมที่นักเรียนมีพัฒนาการมากที่สุดเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยได้แก่ รายการที่ 7 พูดโต้ตอบโดยใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ รายการที่ 1 พูดโต้ตอบอย่างสนุกสนานและมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล และรายการที่ 3 พูดถาม-ตอบตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ ส่วนรายการพฤติกรรมที่นักเรียนมีพัฒนาการน้อยกว่ารายการอื่น ๆ มี 1 รายการ คือการพูดสื่อสารโดยพยายามใช้ท่าทางประกอบ

บันทึกเพิ่มเติมจากแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากบันทึกเพิ่มเติมในแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน สรุปแต่ละระยะได้ดังต่อไปนี้

ระยะที่ 1

1. นักเรียนสามารถพูดโต้ตอบอย่างสนุกสนานและมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูล (จำนวน 11 คน)
2. นักเรียนสามารถพูดโต้ตอบเพื่อสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว มั่นใจและชอบฝึกพูดโดยใช้คำศัพท์ สำนวน และไวยากรณ์รวมทั้งออกเสียงในการพูดถาม-ตอบชัดเจนดีขึ้น (จำนวน 5 คน)
3. นักเรียนต้องการให้ครูสอนคำศัพท์ สำนวนและไวยากรณ์เพิ่มเติม รวมทั้งต้องการที่จะฝึกออกเสียงพูดก่อนการทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อน (จำนวน 6 คน)
4. นักเรียนจำนวน 2 คน ไม่บันทึกความเห็นใดๆ

ระยะที่ 2

1. นักเรียนสามารถพูดถาม - ตอบตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ดีขึ้น และชอบพูดตามสถานการณ์ที่กำหนดในใบงาน เพราะนักเรียนรู้สึกสนุกสนานและมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูลตามสถานการณ์ในใบงาน (จำนวน 13 คน)
2. นักเรียนมีความเข้าใจในสิ่งที่เพื่อนถาม และสามารถตอบคำถามได้อย่างคล่องแคล่ว มั่นใจ ตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ในขณะทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูล (จำนวน 7 คน)
3. นักเรียนจำนวน 4 คน ไม่บันทึกความเห็นใดๆ

ระยะที่ 3

1. นักเรียนมีความรู้สึกว่ากิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูลเป็นกิจกรรมที่มีความสนุกสนานทำให้กระตือรือร้นและเรียนรู้ภาษาดีขึ้น (จำนวน 8 คน)
2. นักเรียนสามารถพูดถาม - ตอบตามสถานการณ์ต่างๆ และมีความเข้าใจเนื้อหาที่ครูสอน และเรื่องที่เพื่อนพูดให้ฟังได้ดีมากขึ้น (จำนวน 7 คน)
3. นักเรียนสามารถพูดโดยใช้ คำศัพท์ สำนวน และไวยากรณ์ที่ถูกต้องดีขึ้นในขณะทำกิจกรรม และสามารถออกเสียงในการพูดถาม - ตอบได้ชัดเจนมากขึ้น (จำนวน 9 คน)

ระยะที่ 4

1. นักเรียนรู้สึกว่าคุณเองพูดโต้ตอบอย่างสนุกสนาน และมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูล (จำนวน 9 คน)
2. นักเรียนมีความเข้าใจเนื้อหาที่ครูสอน กล้าพูดโต้ตอบกับเพื่อน และมีความมั่นใจในการพูดได้อย่างคล่องแคล่วกับเพื่อนมากขึ้น รวมทั้งสามารถใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้องในการพูดเพื่อขอข้อมูลกับเพื่อน (จำนวน 10 คน)
3. นักเรียนสามารถออกเสียงในการพูดได้ชัดเจน สามารถพูดโต้ตอบได้อย่างต่อเนื่อง ใช้คำศัพท์ สำนวน ได้ถูกต้องในขณะทำกิจกรรมเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล (จำนวน 5 คน)

ส่วนที่ 3 การสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

ข้อมูลที่น่าเสนอในส่วนนี้ได้จากการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้สังเกตนักเรียนเป็นระยะๆ รวม 4 ระยะ ข้อมูลที่น่าเสนอได้แก่ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของพฤติกรรมแต่ละรายการ โดยนำเสนอค่าเฉลี่ยของผลการประเมินเป็น 5 ระดับ มีความหมายดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00	หมายถึง	ดีมาก
ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20	หมายถึง	ดี
ค่าเฉลี่ย 2.60 – 3.40	หมายถึง	พอใช้
ค่าเฉลี่ย 1.80 – 2.59	หมายถึง	เกือบพอใช้
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.79	หมายถึง	ควรปรับปรุง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 6 - 9 ดังต่อไปนี้

ตาราง 6 แสดงผลการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระยะที่ 1

รายการพฤติกรรม	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ความหมาย
1. พูดโต้ตอบอย่างสนุกสนานและมีความกระตือรือร้น ในการทำกิจกรรมเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล	2.46	0.78	เกือบพอใช้
2. พูดโต้ตอบเพื่อสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว มั่นใจ	2.38	0.88	เกือบพอใช้
3. พูดถาม - ตอบตามสถานการณ์ที่กำหนดให้	2.58	0.72	เกือบพอใช้
4. พูดโต้ตอบได้อย่างต่อเนื่อง	2.54	0.78	เกือบพอใช้
5. พูดสื่อสารโดยพยายามใช้ท่าทางประกอบ	3.04	0.46	พอใช้
6. พูดโต้ตอบโดยใช้คำศัพท์ สำนวนที่ถูกต้องตาม สถานการณ์	2.33	0.92	เกือบพอใช้
7. พูดโต้ตอบโดยใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องและเหมาะสม กับสถานการณ์	2.25	1.07	เกือบพอใช้
8. ออกเสียงในการพูดถาม - ตอบได้ชัดเจน	2.46	0.78	เกือบพอใช้
	2.50	0.80	เกือบพอใช้

จากตาราง 6 พบว่าระยะที่ 1 นักเรียนมีพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับเกือบพอใช้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.50 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการพบว่า มีเพียงพฤติกรรม
การพูดสื่อสารโดยพยายามใช้ท่าทางประกอบเท่านั้นที่อยู่ในระดับพอใช้ ส่วนรายการอื่นๆอยู่ใน
ระดับเกือบพอใช้

ตาราง 7 แสดงผลการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระยะที่ 2

รายการพฤติกรรม	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ความหมาย
1. พูดได้ตอบอย่างสนุกสนานและมีความกระตือรือร้น ในการทำกิจกรรมเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล	2.75	0.94	พอใช้
2. พูดได้ตอบเพื่อสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว มั่นใจ	2.88	0.74	พอใช้
3. พูดถาม - ตอบตามสถานการณ์ที่กำหนดให้	3.08	0.97	พอใช้
4. พูดได้ตอบได้อย่างต่อเนื่อง	3.13	0.34	พอใช้
5. พูดสื่อสารโดยพยายามใช้ท่าทางประกอบ	3.25	0.44	พอใช้
6. พูดได้ตอบโดยใช้คำศัพท์ สำนวนที่ถูกต้องตาม สถานการณ์	2.88	0.90	พอใช้
7. พูดได้ตอบโดยใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องและเหมาะสม กับสถานการณ์	2.88	1.12	พอใช้
8. ออกเสียงในการพูดถาม - ตอบได้ชัดเจน	3.17	0.38	พอใช้
	3.00	0.73	พอใช้

จากตาราง 7 พบว่าระยะที่ 2 นักเรียนมีพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับพอใช้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.00 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการพบว่าได้พัฒนาจากระดับเกือบพอใช้ขึ้นมาอยู่ในระดับพอใช้ทุกรายการ

ตาราง 8 แสดงผลการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระยะที่ 3

รายการพฤติกรรม	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ความหมาย
1. พูดโต้ตอบอย่างสนุกสนานและมีความกระตือรือร้น ในการทำกิจกรรมเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล	3.50	0.72	ดี
2. พูดโต้ตอบเพื่อสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว มั่นใจ	3.63	0.92	ดี
3. พูดถาม - ตอบตามสถานการณ์ที่กำหนดให้	3.58	0.72	ดี
4. พูดโต้ตอบได้อย่างต่อเนื่อง	3.83	0.76	ดี
5. พูดสื่อสารโดยพยายามใช้ท่าทางประกอบ	3.38	1.01	พอใช้
6. พูดโต้ตอบโดยใช้คำศัพท์ สำนวนที่ถูกต้องตาม สถานการณ์	3.13	0.85	พอใช้
7. พูดโต้ตอบโดยใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องและเหมาะสม กับสถานการณ์	3.71	0.81	ดี
8. ออกเสียงในการพูดถาม - ตอบได้ชัดเจน	3.92	0.78	ดี
	3.62	0.80	ดี

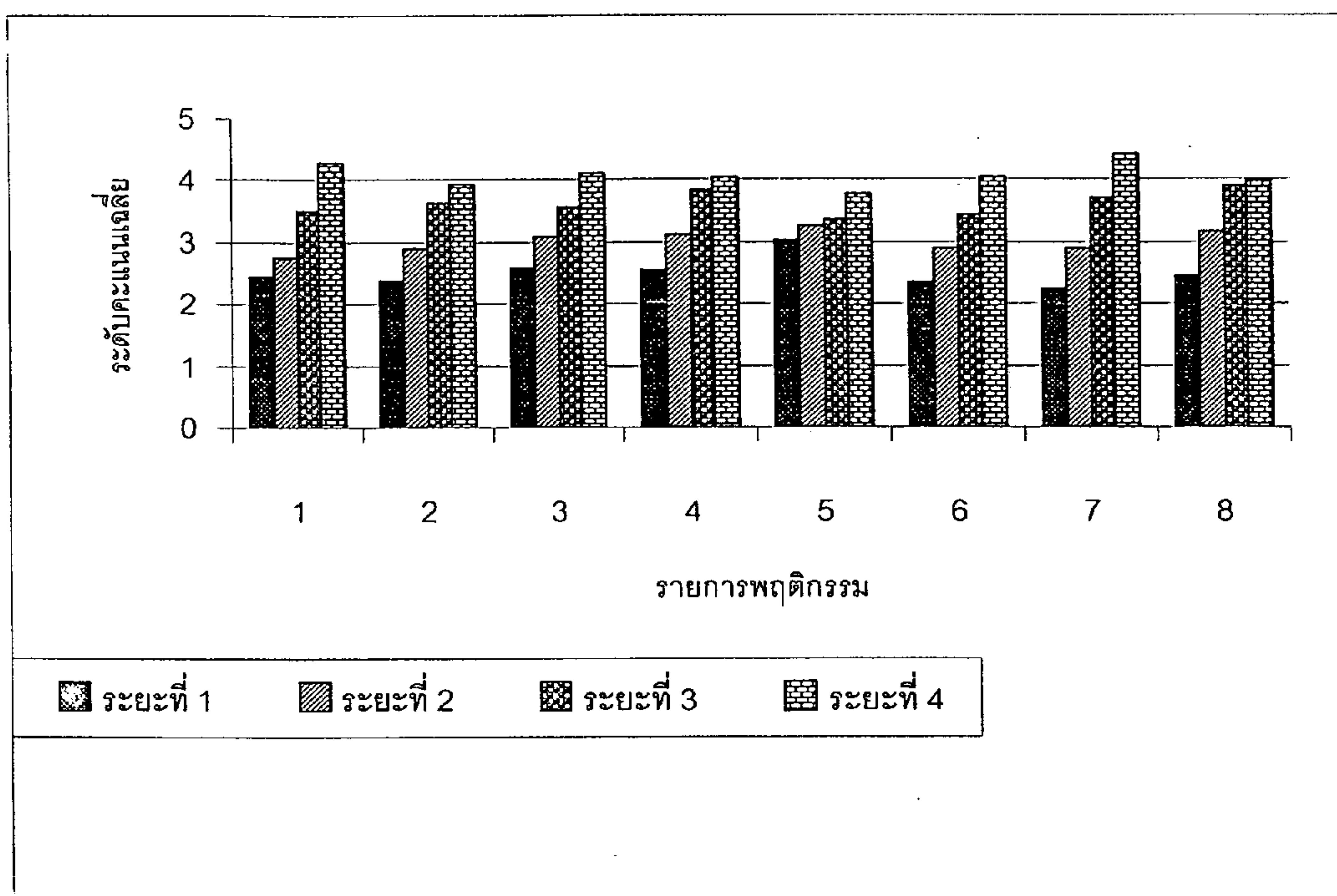
จากตาราง 8 พบว่าระยะที่ 3 นักเรียนมีพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยรวมพัฒนาขึ้นจากระดับพอใช้มาอยู่ในระดับดี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.62 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการพบว่า มีเพียงพฤติกรรมการพูดสื่อสารโดยพยายามใช้ท่าทางประกอบ และการพูดโต้ตอบโดยใช้คำศัพท์ สำนวนที่ถูกต้องตามสถานการณ์เท่านั้นที่อยู่ในระดับพอใช้ ส่วนรายการอื่นๆ อยู่ในระดับดี

ตาราง 9 แสดงผลการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระยะที่ 4

รายการพฤติกรรม	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ความหมาย
1. พูดโต้ตอบอย่างสนุกสนานและมีความกระตือรือร้น ในการทำกิจกรรมเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล	4.29	0.62	ดีมาก
2. พูดโต้ตอบเพื่อสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว มั่นใจ	3.96	0.81	ดี
3. พูดถาม - ตอบตามสถานการณ์ที่กำหนดให้	4.13	0.74	ดี
4. พูดโต้ตอบได้อย่างต่อเนื่อง	4.04	0.75	ดี
5. พูดสื่อสารโดยพยายามใช้ท่าทางประกอบ	3.79	0.83	ดี
6. พูดโต้ตอบโดยใช้คำศัพท์ สำนวนที่ถูกต้องตาม สถานการณ์	4.04	0.81	ดี
7. พูดโต้ตอบโดยใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องและเหมาะสม กับสถานการณ์	4.42	0.83	ดีมาก
8. ออกเสียงในการพูดถาม - ตอบได้ชัดเจน	4.00	0.78	ดี
	4.08	0.77	ดี

จากตาราง 9 พบว่าระยะที่ 4 นักเรียนมีพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับดี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 เมื่อพิจารณาแต่ละรายการพบว่า นักเรียนพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษขึ้นไปอยู่ระดับดีมาก 2 รายการ คือการพูดโต้ตอบอย่างสนุกสนานและมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล และการพูดโต้ตอบโดยใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ ส่วนรายการอื่นๆ อยู่ในระดับดี

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ทั้ง 4 ระยะ สามารถนำมาเปรียบเทียบให้เห็นพัฒนาการของพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษทั้ง 8 รายการดังภาพประกอบ 2 ดังนี้

ภาพประกอบ 2 แสดงพัฒนาการของพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษจากการสังเกต พฤติกรรมของนักเรียน 4 ระยะ

จากภาพประกอบ 2 แสดงว่าพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมีพัฒนาการจากระดับเกือบพอใช้และระดับพอใช้มาอยู่ในระดับดี และ ดีมาก รายการพฤติกรรมที่นักเรียนมีพัฒนาการมากที่สุดเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยได้แก่ รายการที่ 7 พูดโต้ตอบโดยใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ รายการที่ 1 พูดโต้ตอบอย่างสนุกสนานและมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล และรายการที่ 3 พูดถาม - ตอบตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ ส่วนรายการพฤติกรรมที่นักเรียนมีพัฒนาการน้อยกว่ารายการอื่น ๆ มี 1 รายการ คือ การพูดสื่อสารโดยพยายามใช้ท่าทางประกอบ

จากการเปรียบเทียบการประเมินตนเองและการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 4 ระยะ พบว่าได้ผลสอดคล้องกันคือพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษที่พัฒนามากที่สุดมี 3 รายการได้แก่ พูดโต้ตอบโดยใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ พูดโต้ตอบอย่างสนุกสนานและมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล และพูดถาม - ตอบตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ ส่วนรายการพฤติกรรมที่พัฒนาน้อยกว่ารายการอื่นๆ ก็เป็นพฤติกรรมเดียวกัน คือ การพูดโดยพยายามใช้ท่าทางประกอบ

บันทึกเพิ่มเติมจากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากบันทึกเพิ่มเติมในแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนสรุปแต่ละระยะได้ดังต่อไปนี้

ระยะที่ 1 นักเรียนไม่คุ้นเคยกับการทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูลจึงขาดความคล่องแคล่ว ไม่มั่นใจในการพูด การใช้คำศัพท์ สำนวน และไวยากรณ์ การออกเสียงในการพูดถาม - ตอบไม่ชัดเจน นักเรียนบางคู่รู้สึกประหม่าในขณะทำกิจกรรม การถาม - ตอบยังไม่ต่อเนื่อง นักเรียนกังวลกับการใช้คำศัพท์ และไวยากรณ์ จึงพูดโต้ตอบในลักษณะเป็นคำๆ ไม่เรียบเรียงคำพูดเป็นประโยคที่สมบูรณ์ ในภาพรวมนักเรียนส่วนใหญ่พูดโต้ตอบตามสถานการณ์เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลได้พอใช้ แต่ยังไม่เป็นธรรมชาติ

ระยะที่ 2 นักเรียนพูดถาม-ตอบตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ดีขึ้น เริ่มคุ้นเคยกับรูปแบบของกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล มีความเข้าใจสถานการณ์ในใบงานมากขึ้น นักเรียนพูดโต้ตอบกับเพื่อนได้มากขึ้นโดยไม่กังวลในเรื่องของคำศัพท์ นักเรียนบางคู่สนุกสนานและมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูล นักเรียนใช้ท่าทางประกอบการพูดบ้าง และบางคู่มีความมั่นใจในการพูดโต้ตอบ และเมื่อคุ้นเคยกับภาษาที่เป็นสถานการณ์ใกล้เคียงในชีวิตประจำวันนักเรียนเริ่มที่จะพูดโต้ตอบได้อย่างคล่องแคล่วและมีความมั่นใจมากขึ้น

ระยะที่ 3 นักเรียนพูดโต้ตอบอย่างสนุกสนาน มีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูล และพูดถาม - ตอบตามสถานการณ์ต่างๆ ได้ดี นอกจากนี้ยังมีพัฒนาการด้านพูดโดยใช้คำศัพท์ สำนวน และไวยากรณ์ที่ถูกต้องในขณะทำกิจกรรม และออกเสียงได้ชัดเจนขึ้นบ้างเล็กน้อย แต่มีความพยายามปรับปรุงแก้ไขตนเองตลอดเวลาในการทำกิจกรรม นักเรียนพูดสื่อสารโดยพยายามใช้ท่าทางประกอบมากขึ้น พูดแลกเปลี่ยนข้อมูลได้อย่างต่อเนื่องดีขึ้น และพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติมากขึ้น

ระยะที่ 4 นักเรียนพูดโต้ตอบอย่างสนุกสนาน มีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูล และพูดถาม - ตอบตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ในใบงานดีขึ้นมาก สามารถพูดโต้ตอบโดยใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ มีข้อผิดพลาดในการใช้คำศัพท์ สำนวนและไวยากรณ์น้อยมาก และสามารถออกเสียงในการพูดถาม - ตอบได้ ชัดเจนมากขึ้น

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ จำนวน 24 คน ได้จากการสมัครเรียนกิจกรรมทางภาษา
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 - 2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แผนการสอนการใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลจำนวน 12 แผนการสอน
 - 2.2 เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล คือ
 - 2.1.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
 - 2.1.2 แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
 - 2.1.3 เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
 - ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้
 - 3.1 ทำการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลองสอนโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษฉบับที่กำหนดสถานการณ์ บทบาท และคำสั่งเป็นภาษาไทย (ภาคผนวก ข หน้า 68 - 76)
 - 3.2 ให้นักเรียนประเมินความสามารถในการพูดของตนเองเป็นรายบุคคล เป็นระยะหลังจากการสอนตามแผนการสอนที่ 3, 6, 9 และ 12 รวม 4 ครั้ง โดยใช้แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ
 - 3.3 ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการพูดของนักเรียนโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเป็นระยะ ระหว่างการสอนตามแผนการสอนที่ 3, 6, 9, และ 12 รวม 4 ครั้ง

3.4 ทำการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสอน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษฉบับที่กำหนดสถานการณ์ บทบาท และคำสั่งเป็นภาษาอังกฤษ (ภาคผนวก ๖ หน้า 77 - 84)

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

4.1 เปรียบเทียบคะแนนที่ได้จากการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สูตร t-test แบบ dependent

4.2 นำผลจากแบบประเมินตนเองของนักเรียน และผลจากแบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียนแต่ละระยะมาคำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) เพื่อศึกษาผลการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

5. สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

1. ค่าเฉลี่ย (Mean)
2. ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
3. t-test แบบ dependent

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. การใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในการสอนพูดภาษาอังกฤษทำให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นกว่าก่อนเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัย
2. การใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล ทำให้นักเรียนมีความสามารถในระดับดีมาก ด้านการพูดได้ตอบโดยใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ พูดได้ตอบได้อย่างสนุกสนานและมีความกระตือรือร้นในการแลกเปลี่ยนข้อมูล และพูดถาม - ตอบตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

อภิปรายผล

ผลจากการทดลองใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในการสอนพูดภาษาอังกฤษที่พบว่านักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น สามารถอภิปรายได้ดังต่อไปนี้

1. ขั้นตอนการสอนทักษะพูดโดยใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่หนึ่ง ขั้นเสนอเนื้อหา หรือ รูปแบบการใช้ภาษา เป็นการสอนให้นักเรียนรู้จักตัวภาษาก่อนที่จะเริ่มทำการฝึก การที่นักเรียนเข้าใจหน้าที่ของภาษา (Function) และรูปแบบ

ภาษา ทำให้นักเรียนมองเห็นจุดประสงค์ของการสื่อสารที่จะปฏิบัติในขั้นต่อไปชัดเจนขึ้น

ขั้นตอนที่สอง ขั้นฝึกเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่ได้เรียนในขั้นตอนที่ 1 เพื่อให้นักเรียนมีความคุ้นเคยกับรูปแบบภาษามากขึ้น โดยครูเป็นผู้กำกับให้ตัวชี้แนะทางภาษาที่ต้องการให้นักเรียนใช้ โดยใช้สื่อ เช่น รูปภาพ บัตรคำ หรือของจริง ทำให้นักเรียนมีโอกาสฝึกพูดรูปแบบภาษาเพิ่มเติมจนเกิดความคล่องแคล่วแม่นยำ หลังจากนั้นนักเรียนฝึกภาษากันเองกับเพื่อนเป็นคู่ หรือ เป็นกลุ่มใหญ่ ก่อนทำกิจกรรมในขั้นต่อไป

ขั้นตอนที่สาม ขั้นใช้ภาษา เป็นขั้นตอนที่นักเรียนฝึกปฏิบัติใช้ภาษาในการพูดโต้ตอบเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งนักเรียนจะต้องทำงานเป็นคู่ และได้รับใบงานที่กำหนดสถานการณ์และคำสั่งที่แตกต่างกัน นักเรียนต้องปฏิบัติตามคำสั่ง และพูดตามสถานการณ์ที่นักเรียนได้รับ เนื่องจากนักเรียนทั้ง 2 มีช่องว่างของข้อมูล นักเรียนจึงมองเห็นจุดประสงค์ในการใช้ภาษาที่ได้เรียนในขั้นตอนที่หนึ่ง ดังนั้นเมื่อจำเป็นต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนนักเรียนจะกล้าพูดโดยไม่กลัวที่จะพูดผิด เนื่องจากมีความมั่นใจในการพูดมากขึ้น ในขั้นนี้ผู้วิจัยให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง โดยผู้วิจัยคอยให้ความช่วยเหลือนักเรียนเมื่อจำเป็นเท่านั้น และไม่แก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนในขณะที่ทำกิจกรรม ซึ่งในระยะหลังของการทดลองผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าเมื่อนักเรียนทำผิดพลาดในขณะที่พูดนักเรียนสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเองได้และพยายามที่จะให้มีข้อผิดพลาดน้อยมาก ทั้งนี้สอดคล้องกับบันทึกเพิ่มเติมในแบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน ที่ระบุว่ากิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลช่วยสร้างความมั่นใจและนักเรียนพยายามใช้ภาษาโดยไม่กลัวว่าจะพูดผิด นอกจากนี้จากผลการเปรียบเทียบการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษทั้ง 4 ระยะ (ดูภาพประกอบ 1 หน้า 37) และจากผลการเปรียบเทียบการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนทั้ง 4 ระยะ (ดูภาพประกอบ 2 หน้า 44) พบว่านักเรียนมีพัฒนาการด้านการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ในระดับดีมาก ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากนักเรียนมีความคุ้นเคยกับรูปแบบภาษาที่ได้เรียนและฝึกแล้วในขั้นตอนการสอนที่ 1 และ 2 ดังนั้นเมื่อใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ นักเรียนจึงมีความมั่นใจที่จะพูดสื่อสารกับเพื่อนเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล นักเรียนได้เห็นประโยชน์ของความรู้ทางไวยากรณ์ที่ช่วยให้สื่อสารได้สำเร็จตามจุดมุ่งหมาย จึงมีความพยายามที่จะพูดให้ถูกต้องมากขึ้น สอดคล้องกับคำพูดของวิลลิส (Willis, 1996) ที่กล่าวถึงการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารในการจัดการเรียนการสอนว่าเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนใช้ภาษาอย่างมีจุดหมาย นักเรียนมีความมั่นใจในการพูดโดยไม่กลัวว่าจะพูดผิด และทำให้นักเรียนรู้สึกว่าจะสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้สำเร็จ

สรุปได้ว่าขั้นตอนการสอนทักษะพูดโดยใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในการทดลองดังกล่าว ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว มั่นใจ และพูดโต้ตอบโดยใช้ไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

2. หลักในการจัดกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเป็นอย่างมาก ดังนี้

2.1 การสร้างสถานการณ์ สถานการณ์ที่กำหนดให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวันและกำลังเป็นที่สนใจของนักเรียนทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในการพูดโต้ตอบตามสถานการณ์ที่เป็นจริง ซึ่งจากผลการเปรียบเทียบการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 4 ระยะ (ดูภาพประกอบ 1 หน้า 37) และจากผลการเปรียบเทียบการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 4 ระยะ (ดูภาพประกอบ 2 หน้า 44) พบว่านักเรียนพัฒนาความสามารถด้านการพูดโต้ตอบตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ได้ถึงระดับดีมาก ทั้งนี้เพราะสถานการณ์ในกิจกรรมช่วยให้นักเรียนรู้จักประสอ์ในการพูด และรู้ว่ากำลังพูดกับใคร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร นอกจากนี้สถานการณ์ยังช่วยให้นักเรียนพูดสื่อสารได้อย่างเหมาะสมตามหน้าที่ทางภาษา เช่น การถามราคา และการซื้อสินค้า การถามทิศทาง นักเรียนต้องใช้รูปแบบประโยคที่เหมาะสมกับหน้าที่ทางภาษา (Function) ในสถานการณ์นั้นๆ ซึ่งทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และสามารถพัฒนาตนเองด้านการใช้ภาษาให้ถูกต้อง ดังนั้นกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลจึงควรมีสถานการณ์กำกับไว้ด้วย ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของอรุณี วิริยะจิตรา (2532) ว่าการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารควรมีการสร้างสถานการณ์ เพื่อให้นักเรียนเห็นความจำเป็นในการพูดเพื่อสื่อความหมาย และเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนนำรูปแบบภาษาหลังจากที่ได้เรียนมาใช้ได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับสถานการณ์

2.2 การเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ลักษณะของกิจกรรมนี้เป็นการร่วมกันทำงานระหว่างนักเรียน 2 คน โดยนักเรียนเป็นผู้ปฏิบัติกิจกรรมตามที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จตามจุดมุ่งหมาย ส่วนครูเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือในกรณีที่จำเป็นหรือเมื่อนักเรียนต้องการเท่านั้น

หลักในการจัดกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลดังกล่าว เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะพูดภาษาอังกฤษ เพราะกิจกรรมเอื้อให้นักเรียนได้แสดงออกทางภาษา นักเรียนได้ฝึกสนทนาเป็นภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ที่กำหนดไว้เพื่อให้นักเรียนเกิดความจำเป็น และความต้องการที่จะสื่อสาร ทำให้รู้จักประสอ์ในการสื่อความหมาย และนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง ทำให้มีความสามารถด้านการพูดเพิ่มขึ้นและสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้สำเร็จ

3. การเลือกเนื้อหา การเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมสอดคล้องกับความสนใจของนักเรียน และการเรียงลำดับเนื้อหาที่มีการใช้โครงสร้างภาษาจากง่ายไปสู่การใช้ประโยคที่ซับซ้อนมากขึ้น เช่น การถาม-ตอบเกี่ยวกับจำนวน การบรรยายลักษณะบุคคล การถามเกี่ยวกับสมาชิกในครอบครัว การถามเกี่ยวกับอาชีพ เป็นต้น การจัดเนื้อหาดังกล่าวทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกสนุกสนาน ไม่เครียดรู้สึกเป็นกันเองในขณะที่ทำกิจกรรม ดังจะเห็นได้จากผลการเปรียบเทียบการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 4 ระยะ (ดูภาพประกอบ 1 หน้า 37) และจากผลการเปรียบเทียบการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนทั้ง 4 ระยะ (ดูภาพประกอบ 2 หน้า 44) พบว่าพฤติกรรมการพูดโต้ตอบอย่างสนุกสนาน และมีความกระตือรือร้นในขณะที่ทำ

กิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูลได้พัฒนาถึงระดับดี แสดงว่ากิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลสร้างแรงจูงใจให้แก่นักเรียน การที่นักเรียนรู้สึกสนุกสนานและเป็นกันเองในการพูดโต้ตอบเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อน ทำให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาเพิ่มขึ้น นอกจากนั้นกิจกรรมที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ มีการกำหนดตัวบุคคลที่อยู่ใกล้ตัวนักเรียน เช่น เพื่อนนักเรียนและบุคคลในครอบครัวนักเรียน นักเรียนจึงกล้าแสดงออก มีความมั่นใจในการพูด ดังหลักฐานจากบันทึกเพิ่มเติมในแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษที่พบว่า นักเรียนสามารถพูดโต้ตอบอย่างสนุกสนาน กล้าพูดโต้ตอบกับเพื่อนและมีความมั่นใจในการพูดกับเพื่อนมากขึ้น

4. การใช้สื่อและอุปกรณ์ประกอบการสอน ทำให้นักเรียนเข้าใจ และเรียนรู้ภาษาได้ดีขึ้น ในการเสนอเนื้อหา และการฝึกความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาก่อนที่จะให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง ผู้วิจัยใช้สื่อและอุปกรณ์ เช่นรูปภาพ บัตรคำศัพท์ สิ่งของต่างๆ ทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน กระตือรือร้นในขณะที่เรียนและในขณะที่ทำกิจกรรม และเข้าใจเนื้อหามากขึ้น ดังหลักฐานจากบันทึกเพิ่มเติมในแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ที่พบว่า ในระยะที่ 3 และระยะที่ 4 นักเรียนมีความเข้าใจเนื้อหาที่ครูสอนมากขึ้น สามารถปฏิบัติกิจกรรมได้สำเร็จตามคำสั่งที่ได้รับมอบหมาย และสอดคล้องกับ ศติลักษณ์ เกตุจรัส (2543) ที่กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้สื่อและอุปกรณ์ประกอบการสอนว่า ช่วยสร้างความสนใจและแรงจูงใจในการเรียน นักเรียนมีความสนุกสนาน เพลิดเพลิน กระตือรือร้น และเข้าใจเนื้อหาที่เรียนมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

ข้อเสนอแนะในการใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในการสอนทักษะพูดภาษาอังกฤษ มีดังต่อไปนี้

1. ครูควรใช้ภาษาอังกฤษในการอธิบายความหมายหรือพูดสื่อสารกับนักเรียนในห้องให้มากที่สุด เพื่อให้นักเรียนพัฒนาทักษะฟังและพูดไปพร้อมกัน
2. กิจกรรมนี้เหมาะสมกับห้องเรียนขนาดกลาง (ไม่ควรเกิน 30 คน) ซึ่งจะช่วยให้ครูสามารถให้ความสนใจแก่นักเรียนได้อย่างทั่วถึงในขณะที่ทำกิจกรรม และนักเรียนแต่ละคนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างเต็มที่
3. ควรจัดให้นักเรียนแต่ละคนมีส่วนร่วมในกิจกรรม โดยให้นักเรียนมีโอกาสดูให้มากที่สุด เพราะจะทำให้นักเรียนกล้าแสดงออก มีความมั่นใจในการพูด เกิดความสนใจที่จะเรียนรู้ จากการมีประสบการณ์ร่วมกัน และรู้สึกว่าการประสบความสำเร็จในการเรียน
4. ครูควรสนับสนุนนักเรียนให้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นโดยใช้ภาษาที่หลากหลาย หลายนอกเหนือจากภาษาที่ได้เรียนในชั้นนำเสนอและขั้นฝึก เพื่อให้นักเรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์นอกห้องเรียนได้อย่างเหมาะสม

5.ควรกำหนดสถานการณ์ที่ไม่ยากหรือซับซ้อนเกินไปเพื่อไม่ให้นักเรียนมีปัญหา
เพราะไม่เข้าใจสถานการณ์ ทั้งนี้ควรคำนึงถึงระดับความสามารถและความสนใจของนักเรียน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในการพัฒนาความ
สามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2539). *หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539*.
 กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- . (2542). *คู่มือครู แนวการจัดทำแผนการสอนพัฒนาศักยภาพ*. กรุงเทพฯ
- . (2542). *การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
 ระดับประถมศึกษา* .กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวง ฯ.
- ปราณี ปฐมชัยวัฒน์. (2534) . *การศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย*. ปรินญานิพนธ์. กศ.ม.(ภาษาศาสตร์การศึกษา).
 กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2539). *การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 2 .
 กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาศาสตร์. คณะศิลปศาสตร์. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- รจนา ขวัญศิริ. (2543). *การใช้บทสนทนาเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้น
 มัธยมศึกษาปีที่ 1*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
 ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. (2539). *เทคนิคการวัดผลการเรียน*. กรุงเทพฯ :
 สุวีริยาสาส์น.
- ล้วน สายยศ. (2543). *การวัดด้านจิตพิสัย*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ศรีภูมิ อัครมาส. (2535). "กลุ่มการสอนการพูดและการเขียน" ใน *คู่มือการจัดกิจกรรม
 การเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น*. หน้า 177-181. สำนัก
 งานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน.
- ศศิลักษณ์ เกตุจรุง. (2543). *การใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุกัญญา ศิลประสาท. (2544). *การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอน
 ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (ม.ป.ป.) *การสอนทักษะภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย.

สุมิตรра อังวัฒนกุล. (2540) . แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา.

พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

————. (2539). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ* พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

————. (2537). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

————. (2535). *การวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2533). “การส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็ก” เอกสารประกอบการสอนวิชาหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุวรรณี ศิริพิทักษ์ชัย. (2541). *การจัดการเรียนการสอนภาษาด้วยวิธีการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

กรมสามัญศึกษา หน่วยศึกษานิเทศก์. (ม.ป.ป.) *โครงการพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ.

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2539). *การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

————. (2538). *แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา*. กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรุณี วิริยะจิตรา. (2532). *การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.

Bartz, Watter H. (1979). *Testing Oral Communication in The Foreign Language Classroom; Language in Education: Theory and Practice*. Virginia : The Center for Applied Linguistic.

Bygate, Martin. (1995). *“Speaking” in Language Teaching*. Oxford : Oxford University Press.

Byrne, Donn. (1990). *Teaching Oral English*. London : Longman.

Caroll, Brenden J. (1980). *Testing Communicative Performance*. London : Cambridge University Press.

Cicekdag, M.A. (1995). “ *Information gap activities,*” in *Dialogue Language Instruction* : (59 – 64).

- Finocchiaro, M. and Brumfit, C. (1983). *The Functional-Notional Approach : From Theory to Practice*. Oxford : Oxford University Press.
- Harmer, Jeremy. (1992). *The Practice of English Language Teaching*. London : Longman Group.
- Harris, D.P. (1988). *Testing English as A Second Language*. New York : McGraw Hill.
- Johnson, Keith. (1972) *Communicative approaches and communicative processes in The Communicative Approach to Language Teaching* . Edited by C.J. Brumfit and K . Johnson. London : Oxford University Press.
- Johnson, Keith. (1982). *Communicative Syllabus Design and Methodology*. Oxford : Pergamon Press.
- Koumy, El and Salem, Abdal A. (1998). *Effect of Dialogue Journal Writing on EFL Students' Speaking Skill*. (CD- Rom). Springfield Verginia : Available: ERIC ACCESSION No. ED 424772.
- Krashen, S.,& Terrell, T. (1983) . *The natural approach : Language acquisition in the classroom*. Oxford : Pergamon Press.
- Littlewood, W . (1981). *Communicative Language Teaching : An Introduction*.Cambridge : Cambridge University Press.
- Matthew, Alan., Spratt, Marry., and Dangerfield. (1985). *At the chalkface*. Hong Kong : Edward Arnold Press.
- Matthew, Alan., Read, Carol. (1985). *Tandem. Communicate Practice Materials for Post-Elementary & Intermediate Students of English*. London : Evans Brothers.
- Morrow, K. (1983). " *Principle of Communications and Methodology,*" in *Communication in the Classroom Applications and Methods for Communicative Approach*. London : Longman.
- Moorwood, Helend. (1978). *Sections from Modern English Teacher*. London. : Lowe and Brydone Ltd.,
- Oller, John W. (1979). *Language Test at School : A Pragmatic Approach*. London : Longman Group Ltd.
- Paulston, C. B. and Howard R. Selekman. (1978). "Interaction Activities in the Foreign Classroom : or How to Grow the Tulip Rose," in *Developing Communication Skills*.

- Pattison, Pat. (1987). *Developing Communication Skills : A Practical Handbook for Language Teachers, with Examples in English, French, and German*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Peaty, David. (1986). *English Face to Face. Pair work communication activities for lower intermediate level and beyond*. London : Cassell Publishers Limited.
- Richard, Jack C. and Rodgers Theodore S. (1986). *Approach and Method in Language Teaching A description and analysis* . London : Cambridge University Press
- Savignon, Sandra J. (1983). *Communicative Competence: theory and Classroom Practice: Texts and contexts in the second language learning* . Massachusettes : Addison - Wesley publishing Company.
- Scott, Roger. (1981). "Speaking" in *Communication in the Classroom : Applications and Methods for a Communicative Approach*. Edited By Keith Johnson and Keith Morrow. London : Longman Group.
- Searle, J.R. (1978). *Speech Acts*. New York : Cambridge University Press.
- Swain, M. (1980). *Practical English Usage*, Oxford : Oxford University Press.
- Underhill, Nic. (1987). *Testing spoken language*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Ur, Penny. (1998). *A Course in Language Teaching*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Vallete, Rebecca M. (1977). *Modern Language Testing*. New York : Harcourt Brace Jovanovich.
- Widdowson, H.G. (1985). *Teaching language as Communication*. Oxford : Oxford University Press.
- Wilkins, D. N. (1963). *Language as Communication*. New York : McGraw-Hill.
- Willis, Jane. (1985). *Testing English Through English*. London : Longman.
- Wilson, Warren. and Barnard, Roger. (1998). *FIFTY - FIFTY. An Introduction In Communicative English*. Singapore : Printice Hall.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แผนการสอน (Lesson plan)

ตัวอย่างแผนการสอน

เรื่อง การถาม - ตอบเกี่ยวกับจำนวนสิ่งของ

จุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการพูดการถาม - ตอบเกี่ยวกับจำนวนสิ่งของได้

เวลา 60 นาที

โครงสร้างภาษา

- How many (pens) are there?
- There is a + noun เอกพจน์.
- There are + จำนวน + noun พหูพจน์.
- Is there a + noun เอกพจน์?
- Yes, there is a + noun เอกพจน์.
- No, there are + จำนวน + noun พหูพจน์.
- Are there +จำนวน + noun พหูพจน์?
- Yes, there are.
- No, there aren't.

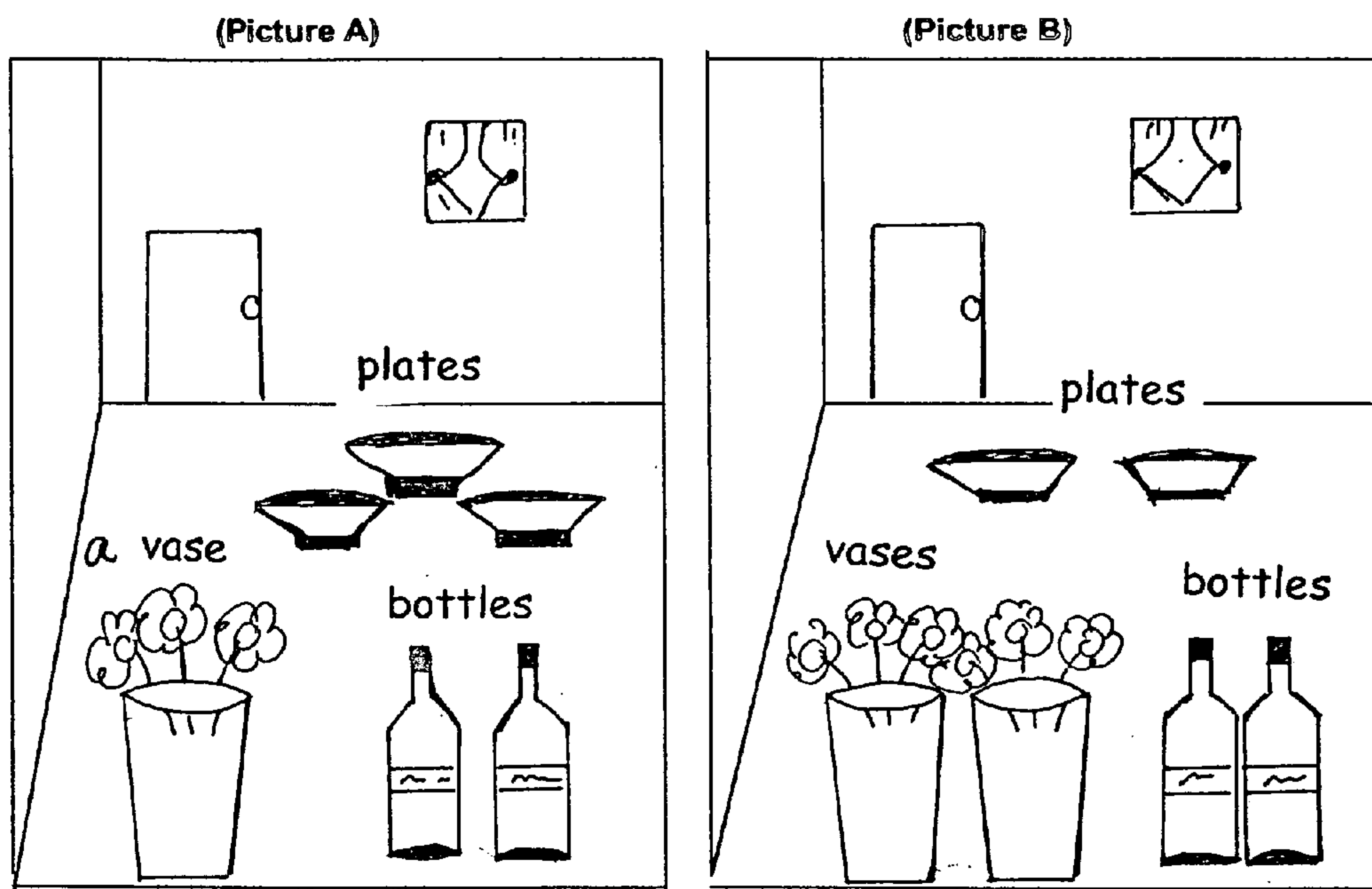
สื่อการเรียนรู้

1. ใบงาน
2. รูปภาพ
3. บัตรคำ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นเสนอเนื้อหา

1. ครูให้นักเรียนดูภาพ 2 ใบ (A และ B) ในภาพมีสิ่งของชนิดเดียวกันแต่จำนวนต่างกัน
ดังในภาพข้างล่างนี้

2. ครูอธิบายภาพแต่ละจุด ดังนี้

In Picture A, there is a vase. There are three plates. There are two bottles.

In Picture B, there are two vases. There are two plates. There are two bottles.

จากนั้นครูถามคำถามนักเรียนเพื่อฝึกการสังเกต ดังนี้

T : Are the two pictures the same or different?

Ss : (They are the same/different.)

T : What is there in Picture A, (Picture B)?

Ss :

T : How many are there in Picture A ?

(Picture B) ?

Ss : There are.....

T : Is there a in Picture A, (Picture B)?

Ss : Yes,..... / No,

T : Are there in Picture A, (Picture B)?

Ss : Yes,..... / No,.....

3. ครูเขียนคำตอบทั้งหมดบนกระดาน จากนั้นครูอธิบายเพิ่มเติมถึงโครงสร้างของประโยค ดังนี้
 - การถามเกี่ยวกับจำนวนเราจะใช้คำถาม "How many (pens) are there?"
 - การบอกถึงสิ่งของนั้น ว่ามีอยู่เราจะพูดว่า
"There is a + noun (เอกพจน์). และ
There are + จำนวน + noun (พหูพจน์)."
 - การถามถึงสิ่งนั้นว่ามีอยู่หรือไม่ เราจะถามว่า
"Is there a + noun (เอกพจน์)? และ
Are there + จำนวน + noun (พหูพจน์)?"
4. ครูให้นักเรียนออกเสียงพูดประโยค There is /are..... ที่ครูเขียนบนกระดาน
5. นักเรียนจดบันทึกประโยคที่ครูเขียนบนกระดานลงสมุดของนักเรียน
ชั้นฝึก
6. ครูแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม กลุ่ม A และ B โดยนักเรียนกลุ่ม A ดูภาพ A และ
นักเรียนกลุ่ม B ดูภาพ B ที่ครูติดบนกระดาน
7. ครูให้นักเรียนกลุ่ม A และ นักเรียนกลุ่ม B ผลัดกันถาม - ตอบเกี่ยวกับสิ่งของใน
ภาพของตนเอง โดยใช้คำถามดังนี้
A : Is there (สิ่งของ) in the picture?
B : Yes / No.
เมื่อนักเรียนฝึกถาม - ตอบคำถามในข้อ 7 แล้ว ครูก็ให้นักเรียนเขียนคำตอบที่ได้จาก
การถามกันและกันในสมุดของนักเรียน ต่อจากนั้นนักเรียนกลุ่ม A และ นักเรียนกลุ่ม B
จะผลัดกันถาม และตอบโดยใช้คำถามต่อไปนี้
A : How many are there in your picture?
B : There is/ are.....
8. นักเรียนผลัดกัน ถาม และตอบแล้วตรวจสอบกับภาพว่ามีจำนวนสิ่งของตรงตามที่บอก
หรือไม่
ชั้นใช้ภาษา
9. ครูกำหนดสถานการณ์ดังนี้
นักเรียน A และนักเรียน B มีภาพห้องเรียนคนละภาพ ซึ่งมีสิ่งของเหมือนกัน
แต่จำนวนสิ่งของต่างกัน 5 อย่าง ได้แก่ ยางลบ (eraser) หนังสือ (book) โต๊ะ (desk)
ไม้บรรทัด (ruler) วิทยุ (radio) ให้นักเรียนผลัดกัน ถาม-ตอบ เกี่ยวกับสิ่งของ และ
จำนวนของสิ่งของที่มีอยู่ในภาพของตนเองแก่เพื่อน หลังจากนั้นนำรูปภาพมา
เปรียบเทียบกันเพื่อตรวจสอบว่าตรงตามที่บอกหรือไม่

10. นักเรียนจับคู่กับเพื่อน โดยคนหนึ่งเป็น A และอีกคนหนึ่งเป็น B
 11. ครูแจกใบงานให้นักเรียนอ่านสถานการณ์และปฏิบัติตามคำสั่งที่กำหนดไว้ในใบงาน
 12. นักเรียนสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อน และเขียนคำตอบที่ได้ลงในใบงานของนักเรียน
 13. ครูสังเกตและบันทึกพฤติกรรมนักเรียนในขณะทำกิจกรรมและให้ความช่วยเหลือในกรณีที่จำเป็น
 14. ครูสุ่มเรียกนักเรียนประมาณ 2- 3 คู่ออกมาพูดรายงานหน้าชั้นเรียน
- การประเมินผล
- 1 สังเกตพฤติกรรมการพูดแลกเปลี่ยนข้อมูลของนักเรียน
 - 2 ตรวจคำตอบในใบงานของนักเรียน

Information Gap Activity

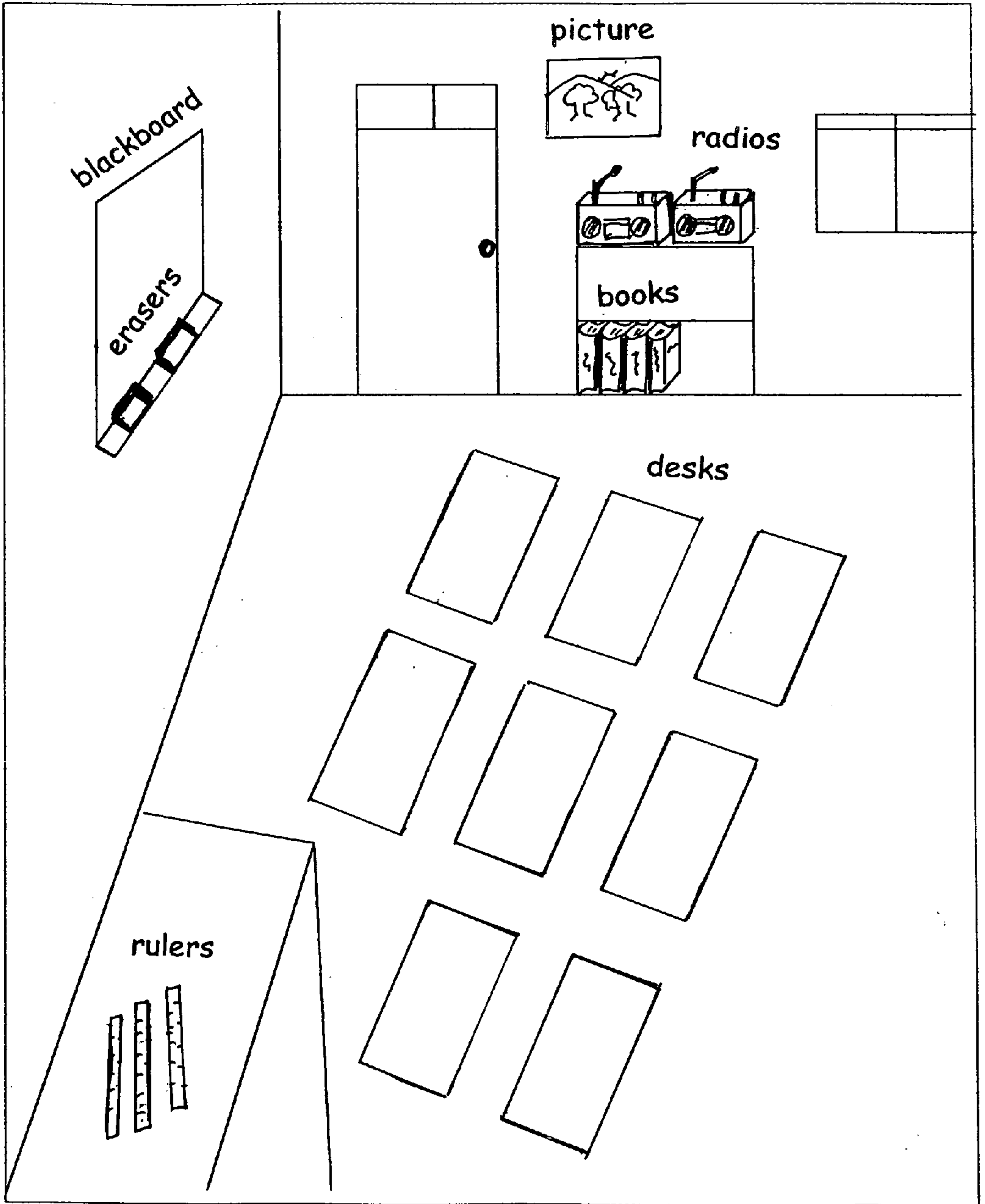
Student A

Situation : You and your partner have got a different picture of classroom. There are many things in the classroom. Ask and answer about the number of 5 things in the picture. Then compare your picture with your partner's.

Directions : - You are A. Your worksheet is different from B' s.

- Don't let B look at your worksheet.
 - Ask B if there are erasers, books, desks, rulers, radios in his picture.
 - Ask him how many erasers, books, desks, rulers, radios there are in his picture.
 - Tell him how many erasers, books, desks, rulers, radios there are in your picture.
 - Compare your picture with your partner's picture.
 - Write down how many things there are in his picture.
1. There are
 2. There are
 3. There are.....
 4. There are.....
 5. There are

Student A

Information Gap Activity

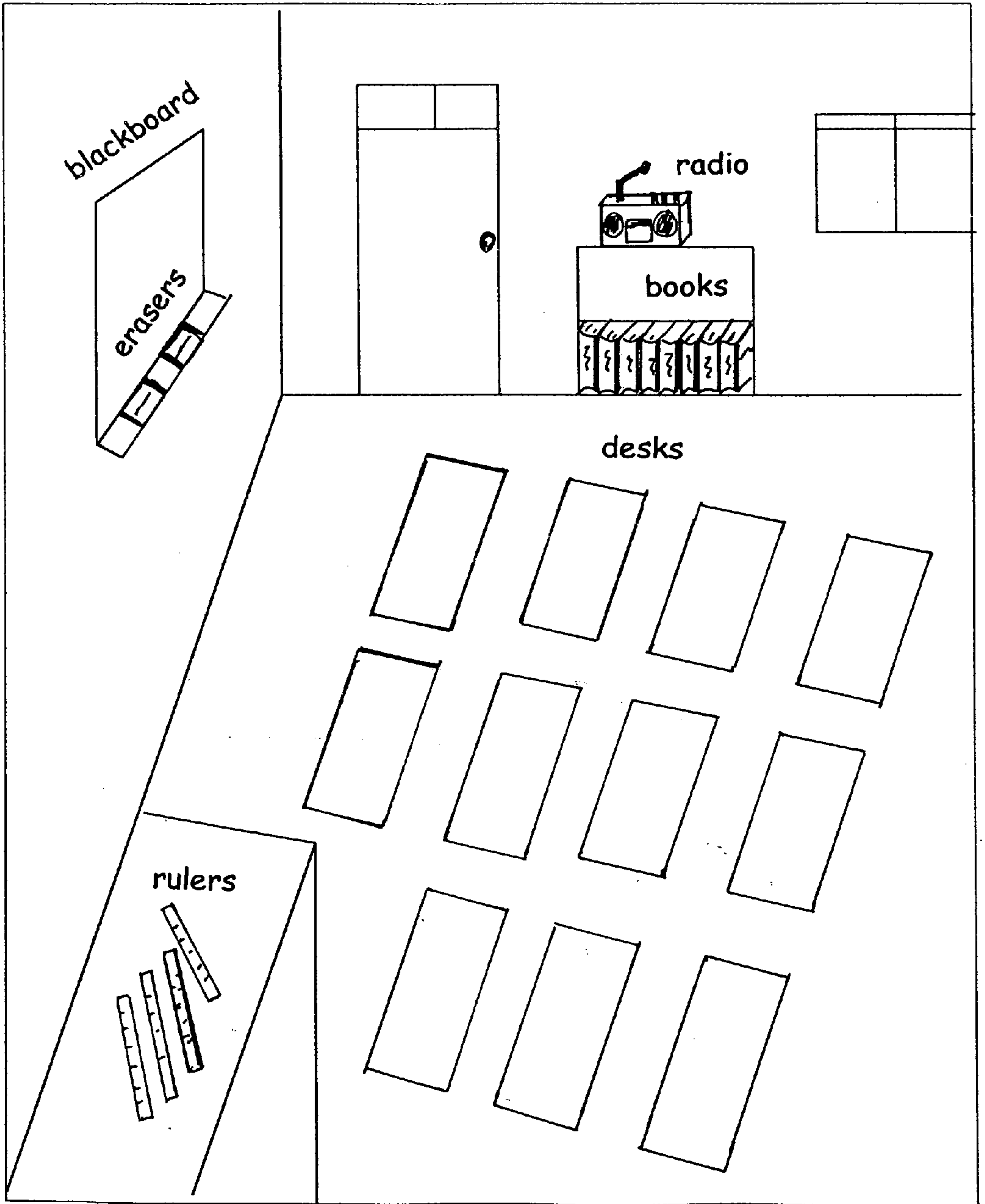
Student B

Situation : You and your partner have got a different picture of classroom. There are many things in the classroom. Ask and answer about the number of 5 things in the picture. Then compare your picture with your partner's.

Directions : - You are B. Your worksheet is different from A' s.

- Don't let A look at your worksheet.
- Tell A how many erasers, books, desks, rulers, radios there are in your picture.
- Ask him how many erasers, books, desks, rulers, radios there are in his picture.
- Compare your picture with his picture.
- Write down how many things there are in his picture.
 1. There are
 2. There are
 3. There are.....
 4. There are.....
 5. There are

Student B

ภาคผนวก ข

- แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
- เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ
- แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ
- แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบพูด

คำชี้แจงสำหรับนักเรียน

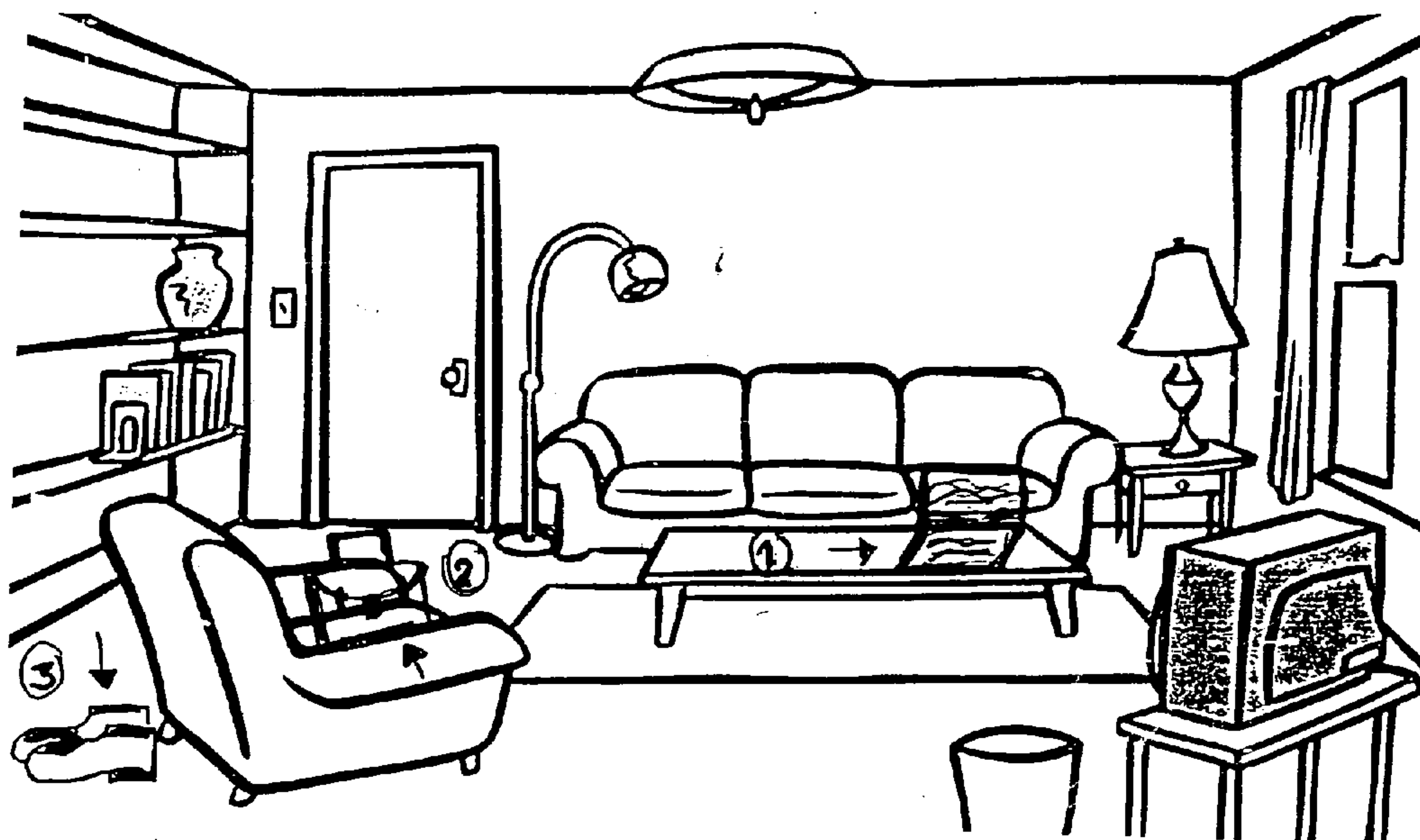
- แบบทดสอบนี้เป็นแบบทดสอบพูดสนทนาโต้ตอบ - แลกเปลี่ยนข้อมูลกันตามสถานการณ์และภาพที่กำหนดให้
- ให้นักเรียนปฏิบัติตามคำชี้แจงต่อไปนี้
 1. นักเรียนแต่ละคู่จับฉลากเพื่อเลือกแบบทดสอบ สำหรับการสนทนาดังนี้
 - ฉบับที่ 1 การบอกตำแหน่งสิ่งของ (Asking and answering about positions of things)
 - ฉบับที่ 2 การบอกทิศทาง (Asking for and giving directions)
 - ฉบับที่ 3 การถามราคาสินค้า (Asking and answering about prices)
 - ฉบับที่ 4 การบรรยายลักษณะของบุคคล (Describing people)
 2. นักเรียนและคู่สนทนาจะได้รับคำสั่งที่ไม่เหมือนกัน นักเรียนจะมีเวลาอ่าน และ ทำความเข้าใจคำสั่งก่อนการสนทนา ประมาณ 3 นาที
 3. นักเรียนสนทนาโต้ตอบกันโดยแต่ละคู่ตั้งคำถาม อย่างน้อยคนละ 3 คำถาม ภายในเวลา 10 นาที

แบบทดสอบก่อนเรียน ฉบับที่ 1

นักเรียน A

สถานการณ์ : นักเรียนและเพื่อนพักอยู่ในห้องเดียวกันในหอพักแห่งหนึ่ง วันนี้นักเรียนและเพื่อนกำลังรีบที่จะไปข้างนอก และต้องการสิ่งของบางอย่างที่นักเรียนและเพื่อนต่างก็จำไม่ได้ว่าอยู่ตรงไหน ดังนั้นนักเรียนและเพื่อนจึงถามซึ่งกันและกันเกี่ยวกับสิ่งของที่อยู่ในห้องพัก

- คำสั่ง :
- อย่าให้เพื่อนดูใบงานของนักเรียน
 - บอกเพื่อนว่านักเรียนกำลังหากล้องถ่ายรูป(camera), นาฬิกาข้อมือ (watch) และโทรศัพท์มือถือ (mobile phone)
 - ถามเพื่อนว่าเห็น กล้องถ่ายรูป, นาฬิกาข้อมือ และ โทรศัพท์มือถือไหม
 - ถามเพื่อนถึงสิ่งของ แต่ละชิ้นว่าอยู่ที่ไหน
- หลังจากนั้นเพื่อนของนักเรียนจะถามนักเรียนถึงสิ่งของที่เขาต้องการ
- บอกเพื่อนว่ากระเป๋านักเรียน (school bag), พจนานุกรม (talking dictionary) และ รองเท้า (shoes) ของเขาอยู่ที่ไหน

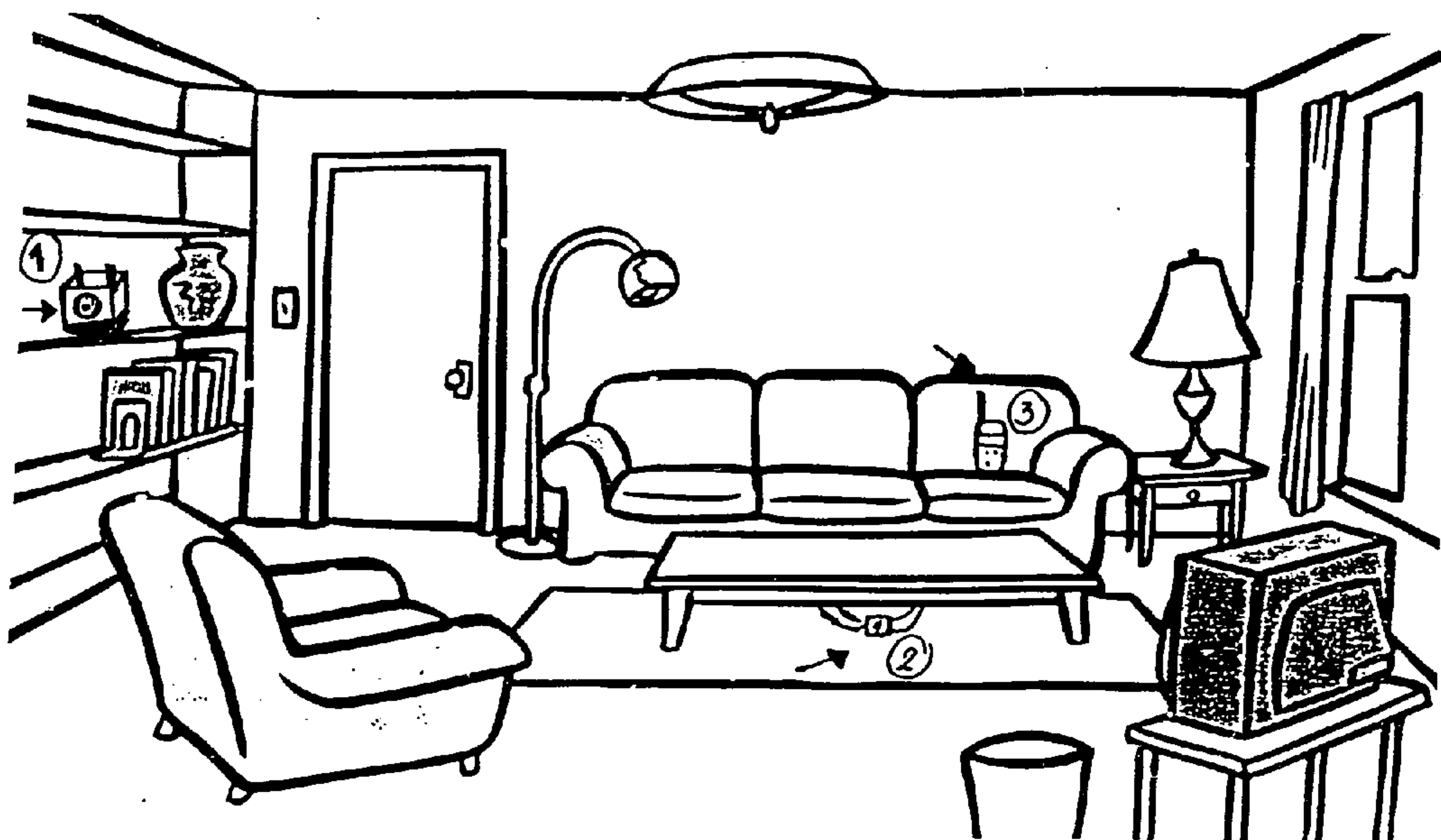

แบบทดสอบก่อนเรียน ฉบับที่ 1

นักเรียน B

สถานการณ์ : นักเรียนและเพื่อนพักอยู่ในห้องเดียวกันในหอพักแห่งหนึ่ง วันนี้นักเรียนและเพื่อนกำลังรีบที่จะไปข้างนอก และต้องการสิ่งของบางอย่างที่นักเรียนและเพื่อนต่างก็จำไม่ได้ว่าอยู่ตรงไหน ดังนั้นนักเรียนและเพื่อนจึงถามซึ่งกันและกันเกี่ยวกับสิ่งของที่อยู่ในห้องพัก

- คำสั่ง :
- อย่าให้เพื่อนดูใบงานของนักเรียน
 - บอกเพื่อนว่า กล้องถ่ายรูป (camera), นาฬิกาข้อมือ (watch) และ โทรศัพท์มือถือ (mobile phone) อยู่ที่ไหนเมื่อเพื่อนถาม
 - บอกเพื่อนว่านักเรียนกำลังหากระเป๋านักเรียน (school bag), พจนานุกรม (talking dictionary) และรองเท้า (shoes) ของนักเรียนเช่นกัน
 - ถามเพื่อนว่ารู้ว่ กระเป๋านักเรียน (school bag), พจนานุกรม (talking dictionary) และ รองเท้า (shoes) ของนักเรียนอยู่ที่ไหน

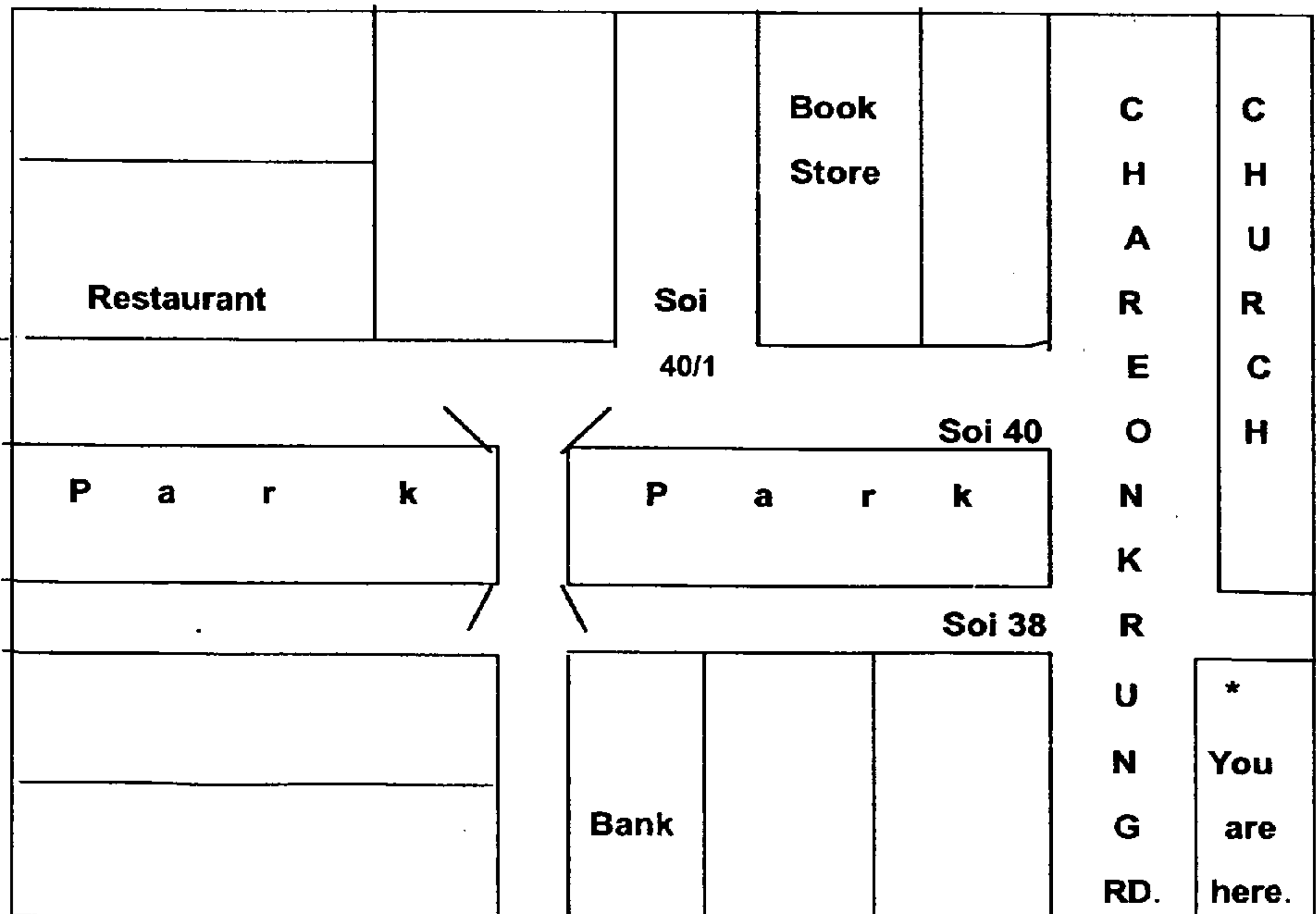

แบบทดสอบก่อนเรียน ฉบับที่ 2

นักเรียน A

สถานการณ์ : นักเรียนและเพื่อนพักอยู่ในห้องเดียวกันในหอพักแห่งหนึ่ง วันนี้นักเรียนและเพื่อนต้องการไปธุระที่สถานที่ 3 แห่งซึ่งไม่ไกลจากที่พักมากนัก แต่นักเรียนและเพื่อนมีแผนที่ต่างกัน ดังนั้น นักเรียนและเพื่อนจึงถามและบอกทางไปสถานที่ที่ต้องการจะไปแก่กัน

- คำสั่ง :
- อย่าให้เพื่อนดูใบงานของนักเรียน
 - ถามเพื่อนว่าจะไปสถานที่ต่อไปนี้ได้อย่างไร
 - * จากหอพัก ไป หอสมุด (From the dormitory to the library)
 - * จากหอสมุด ไป ที่ทำการไปรษณีย์ (From the library to the post office)
 - * จากที่ทำการไปรษณีย์ ไป ร้านตัดผม (From the post office to the barber's)
 - จากนั้น
 - บอกทางไปสถานที่ต่อไปนี้แก่เพื่อน เมื่อเพื่อนถาม :-
 - * จากหอพัก ไป ธนาคาร (From the dormitory to the bank)
 - * จากธนาคาร ไป ภัตตาคาร (From the bank to the restaurant)
 - * จากภัตตาคาร ไป ร้านหนังสือ (From the restaurant to the book store)

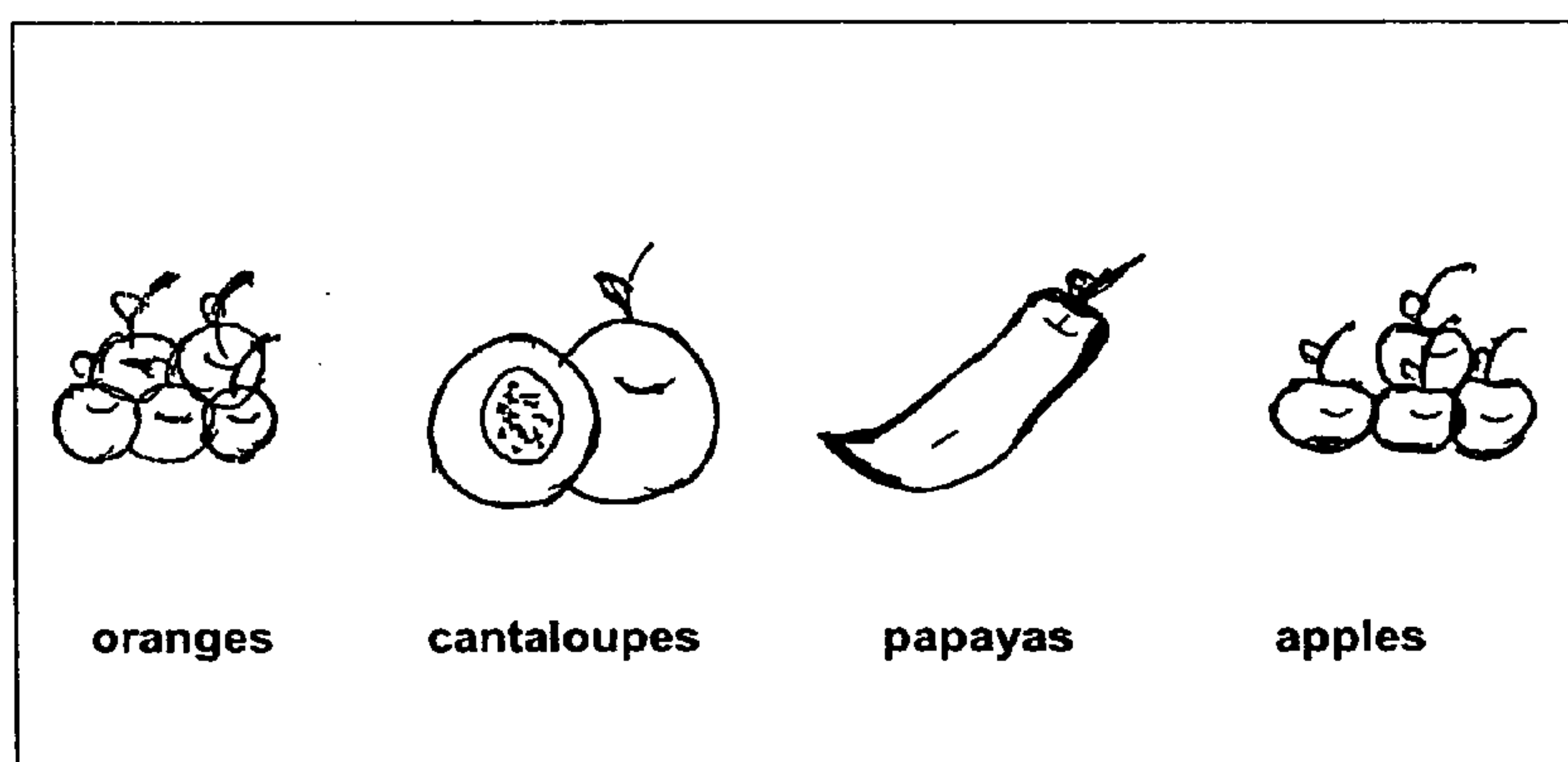

แบบทดสอบก่อนเรียน ฉบับที่ 3

นักเรียน A

สถานการณ์ : นักเรียนต้องการทำสลัดผลไม้ (Fruit salad) สำหรับอาหารมื้อเย็นวันนี้ และต้องการซื้อผลไม้บางชนิดที่ร้านขายผลไม้หลังเลิกเรียน นักเรียนไปที่ร้านและถามคนขายว่าผลไม้ชนิดใดบ้างที่ใช้ทำสลัดผลไม้ (Fruit salad) ได้ และถามราคาของผลไม้ด้วย

- คำสั่ง :
- อย่าให้เพื่อนดูใบงานของนักเรียน
 - ถามคนขายว่า ผลไม้อะไรบ้างที่ใช้ทำสลัดผลไม้ (Fruit salad) ได้
 - ถามราคาของผลไม้ในภาพข้างล่างนี้

ต่อจากนั้น

-บอกคนขายถึงปริมาณผลไม้แต่ละชนิดที่นักเรียนต้องการซื้อ ตามรายการ (shopping list) ดังนี้ :

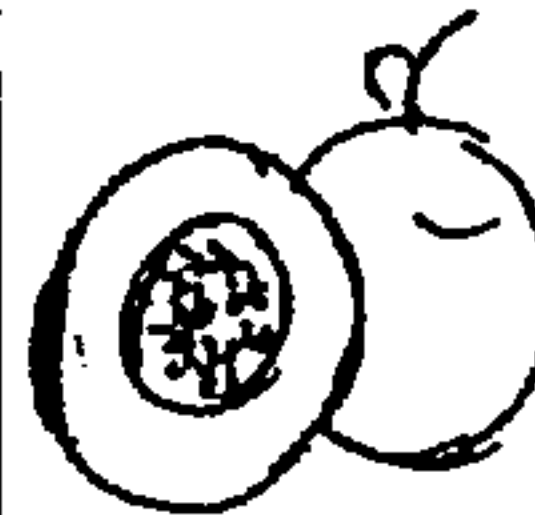
- * a kilo of cantaloupe
- * 2 kilos of papaya
- * 3 apples
- * 1/2 kilo of orange

แบบทดสอบก่อนเรียน ฉบับที่ 3

นักเรียน B

สถานการณ์ : นักเรียนเป็นคนขายผลไม้ที่ร้านแห่งหนึ่ง นักเรียนมีผลไม้หลายชนิด ที่มีราคาแตกต่างกันทุกวัน มีลูกค้ามาที่ร้านและถามว่าผลไม้อะไรบ้างที่ใช้ทำสลัดผลไม้ (Fruit salad) ได้ และลูกค้าต้องการจะซื้อผลไม้บางชนิดจากนักเรียน

- คำสั่ง :
- อย่าให้เพื่อนดูใบงานของนักเรียน
 - บอกลูกค้าว่าผลไม้ที่ใช้ทำสลัดผลไม้ได้มีอะไรบ้าง โดยดูจากภาพข้างล่างนี้
 - บอกราคาผลไม้แต่ละชนิดในภาพข้างล่างนี้แก่ลูกค้า

					
Watermelons 50 baht / a kilo	strawberries 65 baht/ a kilo	papayas 20 baht / a kilo	apples 12 baht / a kilo	oranges 45 baht / a kilo	cantaloupes 85 baht / a kilo

ต่อจากนั้น

- ถามลูกค้าว่าต้องการผลไม้แต่ละชนิดสักเท่าไร?

แบบทดสอบก่อนเรียน ฉบับที่ 4

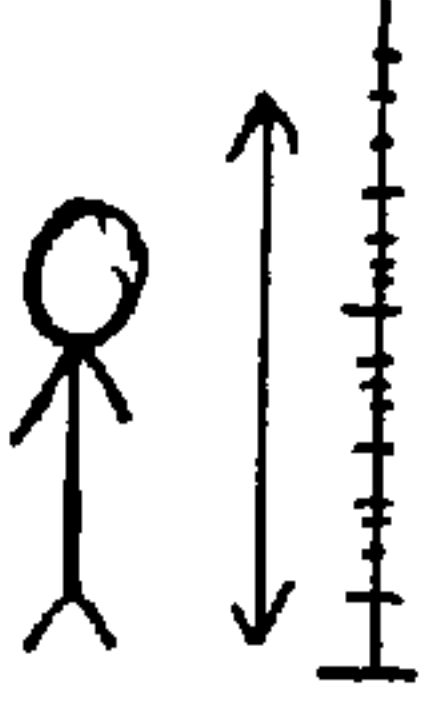
นักเรียน A

สถานการณ์ : นักเรียนเป็นนักเรียนใหม่ที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง และวันนี้นักเรียนได้อ่านประกาศหน้าโรงเรียนซึ่งเป็นประกาศรายชื่อคุณครูประจำชั้น นักเรียนอ่านพบชื่อครูประจำชั้นของนักเรียนแต่ไม่แน่ใจว่าเป็นคนเดียวกับที่เคยสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนในสถาบันภาษาแห่งหนึ่งหรือไม่ และครูท่านนี้เคยสอนพี่ชายของนักเรียนเมื่อภาคเรียนที่แล้วด้วยเช่นกัน ดังนั้นเมื่อนักเรียนกลับบ้าน นักเรียนถึงถามพี่ชายเกี่ยวกับลักษณะของคุณครูคนใหม่

- คำสั่ง :
- อย่าให้เพื่อนดูใบงานของนักเรียน
 - นักเรียนและเพื่อนมีข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะของคุณครูคนใหม่แตกต่างกัน
 - ถามเกี่ยวกับลักษณะของคุณครูคนใหม่ ดังนี้ :
1. รูปร่างเป็นอย่างไร? (What's like?)
สูง หรือ เตี้ย? (tall or short?)
 2. แต่งตัวอย่างไร? (wear?)
 3. ใ้ผมยาว หรือ สั้น? (short or long hair?)

จากนั้น

- พี่ชายจะถามเกี่ยวกับลักษณะของครูที่นักเรียนเคยเรียนด้วยที่สถาบันสอนภาษา นักเรียนบอกลักษณะของครูท่านนั้นตามภาพข้างล่างนี้

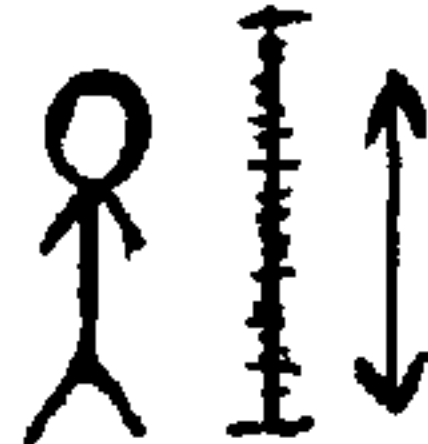
1. tall	2. Jacket and trousers	3. long hair
---	--	--

แบบทดสอบก่อนเรียน ฉบับที่ 4

นักเรียน B

สถานการณ์ : นักเรียนมีน้องชายชื่อ Jack ซึ่งเป็นนักเรียนใหม่ที่โรงเรียนเดียวกันกับนักเรียน Jack อยากรู้เกี่ยวกับลักษณะของคุณครูคนใหม่ (the new teacher) ซึ่ง Jack ไม่แน่ใจว่าเป็นคนที่เคยสอนอยู่ในสถาบันภาษาแห่งหนึ่งที่ Jack เคยเรียนภาษาอังกฤษด้วยหรือไม่ และ ครูท่านนี้ก็เคยสอนนักเรียนเมื่อภาคเรียนที่แล้วเช่นกัน ดังนั้นนักเรียนกับน้องชาย จึงคุยกันเกี่ยวกับลักษณะของคุณครูคนใหม่

- คำสั่ง :
- อย่าให้เพื่อนดูใบงานของนักเรียน
 - นักเรียนและเพื่อนจะมีข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะของคุณครูที่แตกต่างกัน
 - บอกลักษณะของคุณครูคนใหม่แก่ Jack ตามรูปภาพข้างล่างนี้

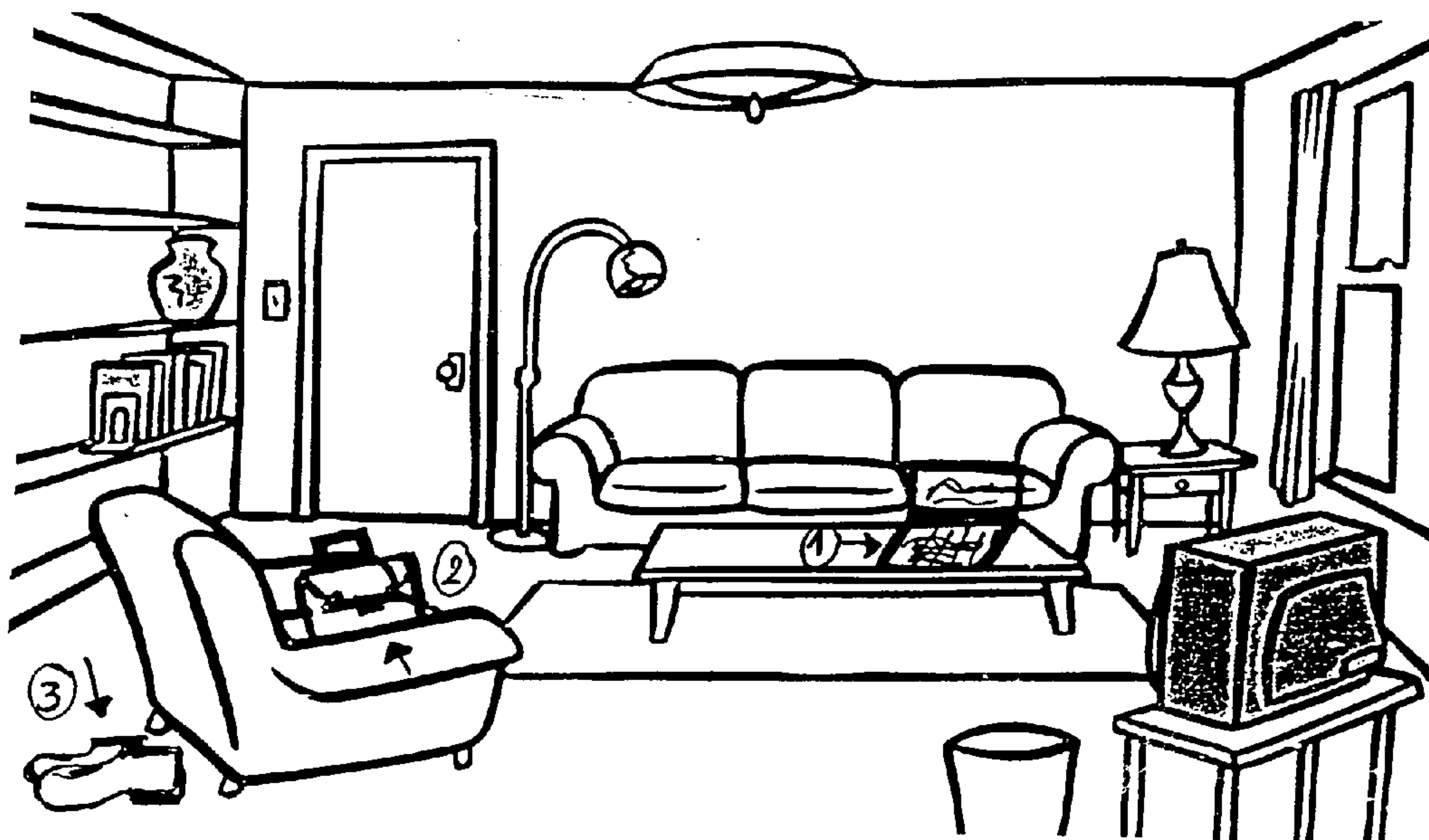
1. short	2. shirt and trousers	3. short hair
--	--	---

- ถาม Jack เกี่ยวกับลักษณะของคุณครูที่ Jack เคยเรียนด้วยที่สถาบันภาษา ดังนี้
 1. รูปร่างเป็นอย่างไร (What's Like)?
เตี้ย หรือ สูง (short or tall)?
 2. แต่งตัวอย่างไร (wear)?
 3. ใ้ผมยาวหรือสั้น (long or short hair)?

Post- test**Test 1****Student A**

Situation: You and your partner are roommates in a dormitory. Today both of you're in a hurry and want to find things that you and your partner cannot remember where they are. So you and your partner ask each other where each object is.

- Directions:**
- You are A. Your worksheet is different from B's.
 - Don't let B look at your worksheet.
 - Tell your partner that you want to find your camera, your watch and your mobile phone.
 - Ask him where they are.
- After that your friend will ask you about his schoolbag, his talking dictionary and his shoes.
- Tell him where they are.

Post - test

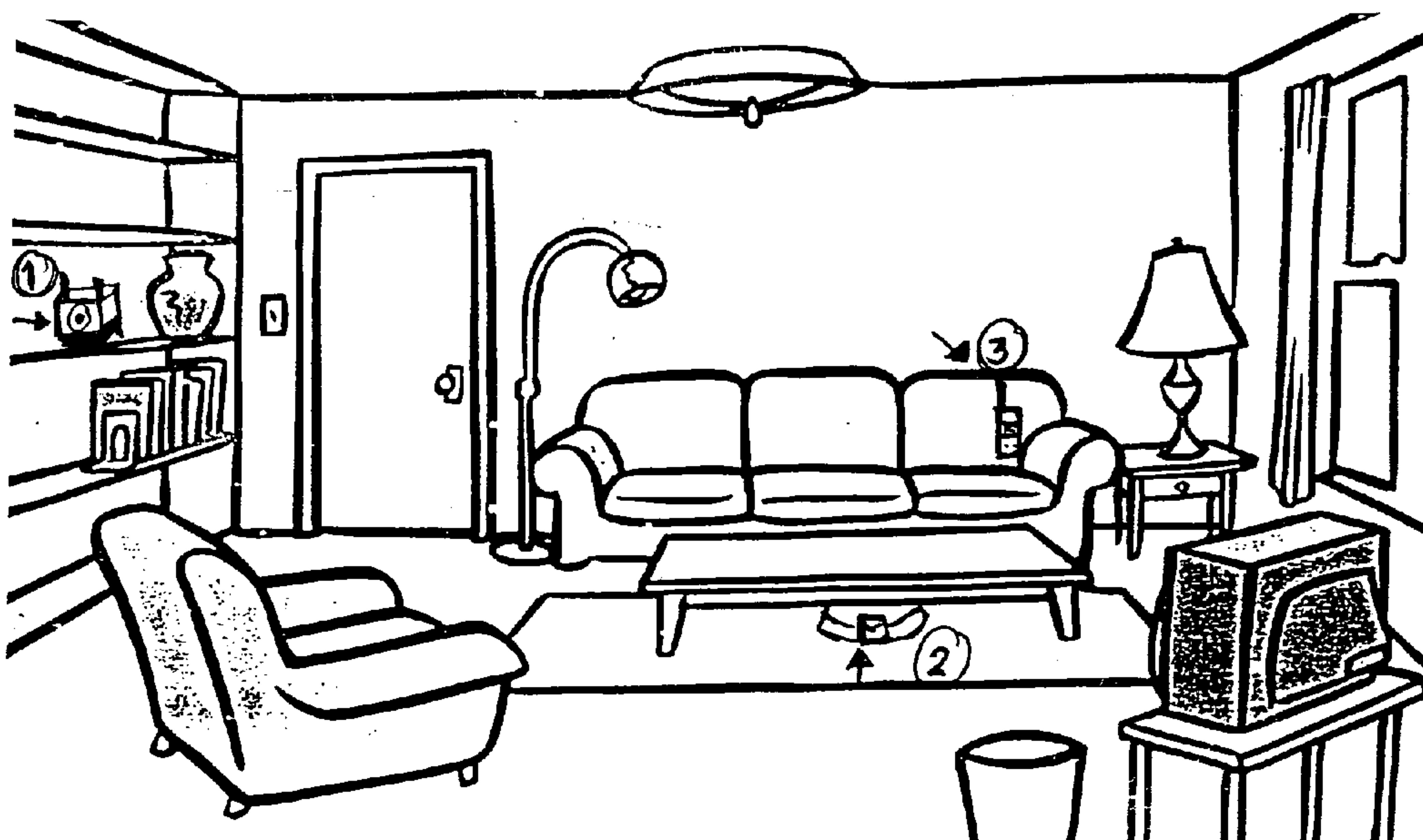
Test 1

Student B

Situation : You and your partner are roommates in a dormitory. Today both of you're in a hurry and want to find things that you and your partner cannot remember where they are. So you and your partner ask each other where each object is.

Directions: - You are B. Your worksheet is different from A's.

- Don't let A look at your worksheet.
- Tell your partner where his camera, his watch and his mobile phone are.
- Tell him that you also want to find your school bag, your talking dictionary and your shoes.
- Ask him where they are.

Post-test

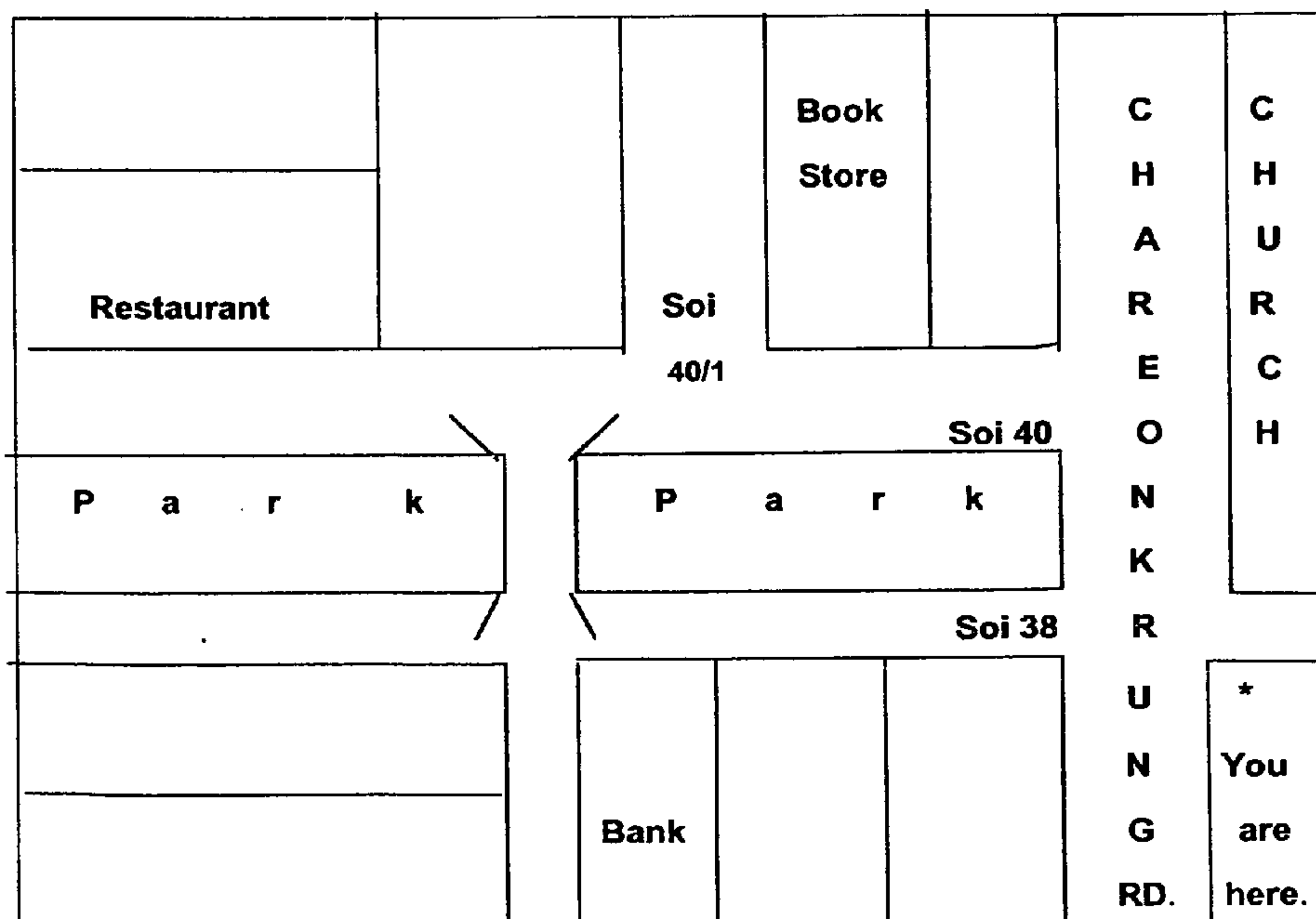
Test 2

Student A

Situation : You and your partner have just moved to a new dormitory. Today both of you want to go to the places which are not too far from you dormitory. You have a different map. So you try to ask and tell each other how to get to each place.

Directions: - You are A. Your worksheet is different from B' s.

- Don't let B look at your worksheet.
- Ask your partner how to go from :-
 - * The Dormitory to The library
 - * The Library to The Post Office
 - * The Post Office to The Barber's
- Tell your partner how to go from :-
 - * The Dormitory to The Bank
 - * The Bank to The Restaurant
 - * The Restaurant to The Book Store

Post-test

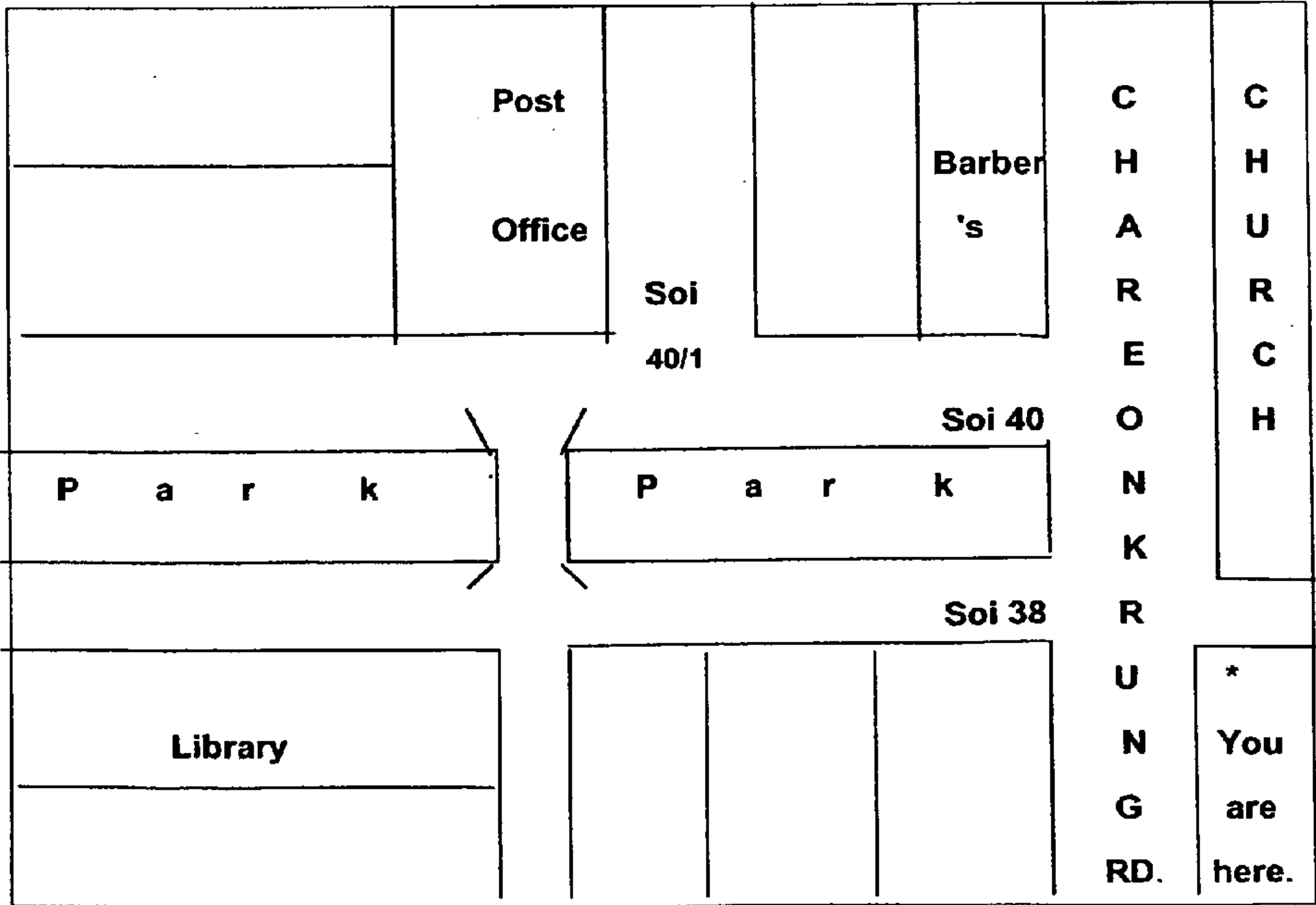
Test 2

Student B

Situation : You and your partner have just moved to a new dormitory. Today both of you want to go to the places which are not too far from you dormitory. You have a different map. So you try to ask and tell each other how to get to each place.

Directions: - You are B. Your worksheet is different from A' s.

- Don't let A look at your worksheet.
- Tell your partner how to go from :-
 - * The Dormitory to The library
 - * The Library to The Post Office
 - * The Post Office to The Barber's
- Ask your partner how to go from :-
 - * The Dormitory to The Bank
 - * The Bank to The Restaurant
 - * The Restaurant to The Book Store

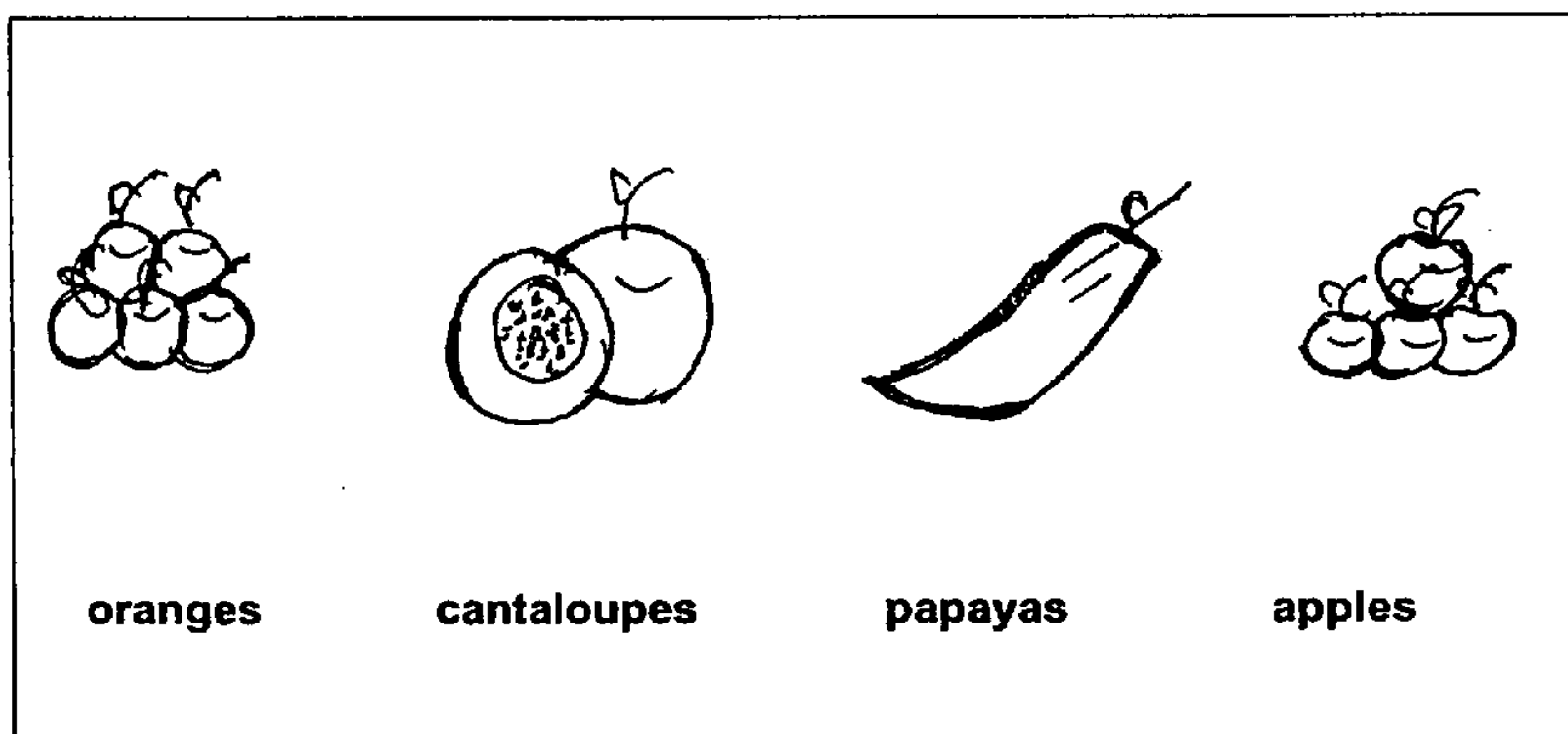

Post-test**Test 3****Student A**

Situation : You want to make a fruit salad for dinner today, and you will buy some fruit at the grocer's after school. You get there and ask the shopkeeper about the kinds of fruit you can put in a fruit salad and how much each kind costs.

Directions: - You are A. Your worksheet is different from B' s.

- Don't let B look at your worksheet.
- Ask the shopkeeper what kinds of fruit you can put in a fruit salad.
- Ask him how much each kind of fruit in the picture below costs.

- Tell him that you want to buy the following fruit :-
 - * a kilo of cantaloupe
 - * 2 kilos of papaya
 - * 3 apples
 - * 1/2 kilo of orange

Post-test

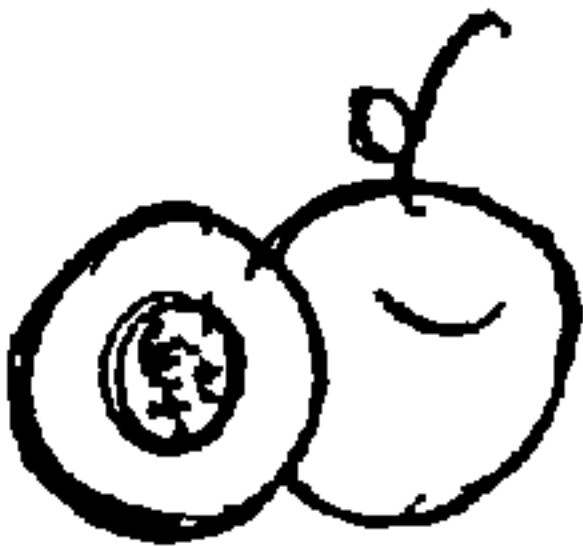
Test 3

Student B

Situation : You sell fruit at a grocery. You sell many kinds of fruit and they have different prices every day. Now a customer gets into your shop. He asks you what kinds of fruit he can put in a fruit salad and he wants to buy some fruit from you.

Directions: - You are B. Your worksheet is different from A' s.

- Don't let A look at your worksheet.
- Tell the customer what kind of fruit he can put in a fruit salad.
- Tell him how much each kind of fruit costs.

					
Watermelons 50 baht / a kilo	strawberries 65 baht/ a kilo	papayas 20 baht / a kilo	apples 12 baht / a kilo	oranges 45 baht / a kilo	cantaloupes 85 baht / a kilo

- Ask him how much fruit he wants to buy.

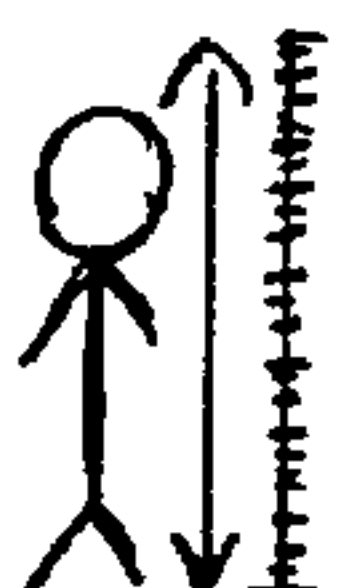
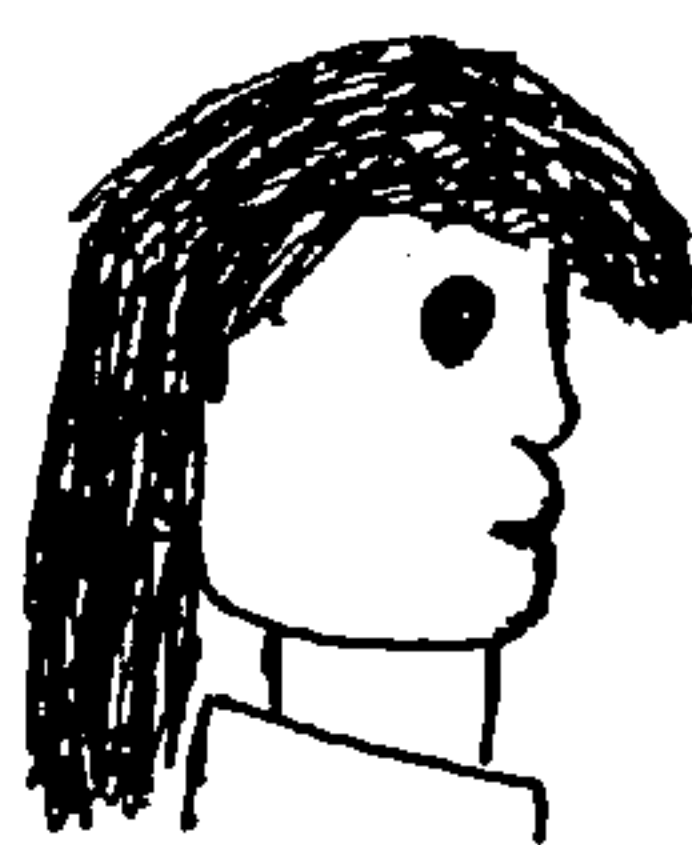
Post-test

Test 4

Student A

Situation : You are a new student at a new College. Today you read the notice in front of the college. You see your adviser's name. You think you were in his class at a language institute, but you are not sure. This teacher taught your brother last semester. So when you come back home, you and your brother (Joe) talk together about the new teacher's appearances. In the end, you and your brother find out that your new teacher and his teacher are not the same person.

- Directions:**
- You are A. Your worksheet is different from B' s.
 - Don't let B look at your worksheet.
 - Ask your brother questions about :-
 1. his teacher's appearance (tall or short).
 2. the clothes he is wearing.
 3. his hair (short or long).
 - After that tell your brother what your teacher at the language institute is like by describing his appearances in the pictures below.

1. tall	2. Jacket and trousers	3. long hair
--	---	---

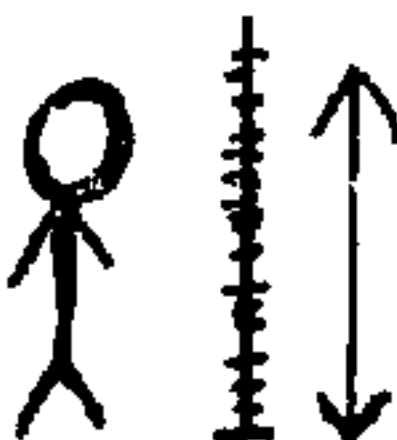
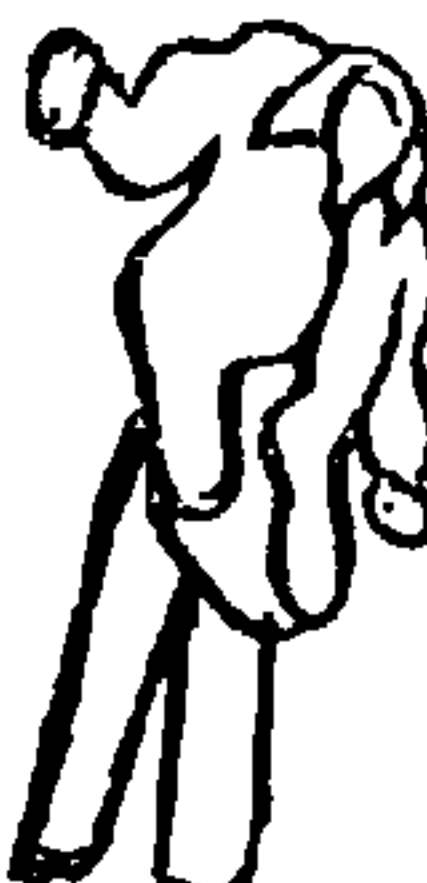
Post-test

Test 4

Student B

Situation : You have got one younger brother(Jack) who has just come to study at your school. Jack wants to know what the new teacher looks like. Jack is not sure whether he studied with him at a Language Institute last semester. So you and Jack talk together about the teacher's appearances. In the end, you find out that your teacher and your brother's new teacher are not the same person.

- Directions:**
- You are B. Your worksheet is different from A' s.
 - Don't let A look at your worksheet.
 - Ask Jack whether he has seen his new teacher yet.
 - Tell Jack about the new teacher's appearances in the pictures below.

1. short	2. shirt and trousers	3. short hair
---	--	--

- Ask Jack questions about:-
 1. what his teacher at the language institute is like.
 2. the clothes he is wearing.
 3. his hair (long or short).

เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

ผู้ประเมินให้คะแนน ที่ตรงกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมากที่สุด โดยพิจารณาจากเกณฑ์แสดงระดับความสามารถ ดังนี้

ระดับความสามารถ	เกณฑ์	ระดับคะแนน
5 ดีมาก	พูดได้ตอบอย่างมั่นใจ และสื่อสารได้สำเร็จทุกเรื่องที่สนทนา สื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้ดีมาก โดยใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสม การใช้ไวยากรณ์มีที่ผิดเล็กน้อย การออกเสียงชัดเจนมาก	9 - 10
4 ดี	พูดได้ตอบและสื่อสารได้สำเร็จทุกเรื่องที่สนทนา สื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้ดี ใช้คำศัพท์ได้ตอบได้ถูกต้อง แต่ต้องใช้เวลาคิดหาคำที่ต้องการ การใช้ไวยากรณ์ยังมีผิดบ้าง การออกเสียงชัดเจน	7 - 8
3 ปานกลาง	พูดได้ตอบและสื่อสารได้สำเร็จเกือบทุกเรื่องที่สนทนา สื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้พอใช้ ต้องใช้เวลาคิดหาคำศัพท์ที่ต้องการ ในขณะที่พูด การใช้ไวยากรณ์มีที่ผิดมาก การออกเสียงยังไม่ชัดเจน	5 - 6
2 อ่อน	พูดได้ตอบได้เล็กน้อย และ สื่อความหมายโดยใช้คำพูดประเภท Yes / No หรือคำเดียว ใช้คำศัพท์ในวงจำกัด การออกเสียงไม่ชัดเจน	3 - 4
1 อ่อนมาก	พูดได้ตอบโดยใช้คำตอบที่แสดงว่าไม่เข้าใจเรื่องที่กำลังสนทนา	1 - 2

ปรับจากเกณฑ์การวัดความสามารถในการพูดของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (ม.ป.ป.)

แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

โดยนักเรียน

คำชี้แจง : 1. ให้นักเรียนประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของตนเองในขณะที่ทำ
กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนนที่
ตรงกับความสามารถของตนเอง ซึ่งระดับคะแนน มี 5 ระดับ ดังนี้

5	ดีมาก
4	ดี
3	ปานกลาง
2	น้อย
1	น้อยที่สุด

รายการพฤติกรรม	ระดับความสามารถ				
	5	4	3	2	1
1. ข้าพเจ้าพูดได้ตอบอย่างสนุกสนานและมีความกระตือรือร้น ในการทำกิจกรรมเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล					
2. ข้าพเจ้าสามารถพูดได้ตอบเพื่อสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว มั่นใจ					
3. ข้าพเจ้าสามารถพูดถาม - ตอบตามสถานการณ์ที่กำหนด ให้ได้					
4. ข้าพเจ้าพูดได้ตอบได้อย่างต่อเนื่อง					
5. ข้าพเจ้าสามารถพูดสื่อสารโดยพยายามใช้ท่าทางประกอบ					
6. ข้าพเจ้าสามารถพูดได้ตอบโดยใช้คำศัพท์ สำนวนที่ถูกต้อง ตามสถานการณ์					
7. ข้าพเจ้าสามารถพูดได้ตอบโดยใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง และ เหมาะสมกับสถานการณ์					
8. ข้าพเจ้าสามารถออกเสียงในการพูดถาม - ตอบได้ชัดเจน					

ดัดแปลงจากแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของสุกัญญา ศิลประสาท (2544)

บันทึกเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษ

โดยผู้สอน

คำชี้แจง : สังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในขณะที่ทำกิจกรรม
การแลกเปลี่ยนข้อมูล โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนนซึ่ง มี 5 ระดับ
ดังนี้

5	ดีมาก
4	ดี
3	ปานกลาง
2	น้อย
1	น้อยที่สุด

ความสามารถในการพูด	ระดับความสามารถ				
	5	4	3	2	1
1. พูดโต้ตอบอย่างสนุกสนานและมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล					
2. พูดโต้ตอบเพื่อสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว มั่นใจ					
3. พูดถาม - ตอบตามสถานการณ์ที่กำหนดให้					
4. พูดโต้ตอบได้อย่างต่อเนื่อง					
5. พูดสื่อสารโดยพยายามใช้ท่าทางประกอบ					
6. พูดโต้ตอบโดยใช้คำศัพท์ สำนวนที่ถูกต้อง และ เหมาะสมตามสถานการณ์					
7. พูดโต้ตอบโดยใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์					
8. ออกเสียงในการพูดถาม - ตอบได้ชัดเจน					

ดัดแปลงจากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ของสุกัญญา ศิลประสาท (2544)

บันทึกเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ	นางบุษบง ปรีดาวงศากร
เกิดวันที่	30 กันยายน 2515
สถานที่เกิด	อำเภอบุดโคล จังหวัดกรุงเทพฯ ฯ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	99 /172 ซอยท่าข้าม 28 ถนนท่าข้าม ตำบลแสมดำ เขตบางขุนเทียน จังหวัดกรุงเทพฯ ฯ 10150
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2537	ครุศาสตรบัณฑิต (วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทภาษาไทย) วิทยาลัยครูธนบุรี
พ.ศ. 2547	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร